

LØSNINGEN FOR MENNESKEHEDENS FREMSKRIDT

**L2Q-systemet til at stille spørgsmål er
den manglende uddannelsesvej**

SEAN GRINYER

**worldeducation.online
q2l.online**

INDHOLD

HVORFOR BØRN HAR BRUG FOR L2Q-VÆRKTØJSSÆTTET TIL AT STILLE SPØRGSMÅL	4-13
---	-------------

HVORFOR L2Q-SYSTEMET ER DEN MANGLENDE UDDANNELSESVEJ	14-17
---	--------------

L2Q-VÆRKTØJSSÆTTET TIL AT STILLE SPØRGSMÅL

1. KILDE OG OPRINDELSE	18-44
2. EVIDENSSTANDARD	45-73
3. INCITAMENT OG GEVINST	74-99
4. KARAKTER OG KONSISTENS	100-126
5. TILLADELSE TIL AT SPØRGE	127-153
6. FØLELSERMÆSSIG PÅVIRKNING	154-192
7. NARRATIV OG VIRKELIGHED	193-222
8. PSYKOLOGISK PÅVIRKNING	223-247
9. ANVEND DET SAMME OVERALT	248-272

MENNESKEHEDENS FREMSKRIDT	273-299
--	----------------

DU KAN IKKE LÆRE AF DET, DU IKKE KAN SE

HVORFOR BØRN HAR BRUG FOR L2Q-VÆRKTØJSSÆTTET TIL AT STILLE SPØRGSMÅL

AT GIVE BØRN L2Q-VÆRKTØJSSÆTTET TIL AT STILLE SPØRGSMÅL FOR AT BESKYTTE DERES SIND, FREMME LÆRING, SKELNE SANDHED OG BRYDE GENTAGELSEN AF BEDRAG

Børns sind og læring formes af verdensmiljøet, før de fuldt ud forstår, hvad der former dem.

Derfor har børn brug for L2Q-værktøjssættet til at stille spørgsmål.

L2Q-værktøjssættet til at stille spørgsmål er ikke en almindelig uddannelsesressource.

Det er en struktureret uddannelsesmetode, der er ny i verden, udviklet på grundlag af Book of Evidence og organiseret via World Education Online for at give børn den strukturerede metode til at lære, hvordan de spørger ind til det virkelige verdensmiljø, skelner sandhed, udvikler selvstændig tænkning og forhindrer skabte løgne i at forme deres sind og læring.

L2Q-værktøjssættet til at stille spørgsmål fortæller ikke børn, hvad de skal tænke.

L2Q-værktøjssættet til at stille spørgsmål giver børn den strukturerede metode til at spørge ind til det, de bliver vist, efter den samme standard, herunder information, voksne, skoler, systemer, penge, autoritet, narrativer, adfærd, psykologisk påvirkning og deres egne antagelser.

Det lærer dem at afprøve, hvad der er sandt, genkende bedrag, forstå psykologisk påvirkning og anvende den samme standard overalt.

Dette handler ikke kun om at lære mere information.

Det handler om at give børn værktøjerne til at spørge ind til verdensmiljøet, før skabte løgne, gentagne narrativer, følelsesmæssig påvirkning, frygt, autoritet, tavshed, afhængighed og vildledning former deres opfattelse af verden.

Når børn ikke bliver undervist i, hvordan de skal stille spørgsmål ordentligt, efterlades deres sind udsat for det, der gentages, beskyttes, skjules, normaliseres og præsenteres for dem som sandhed.

Skabte løgne vildleder ikke kun børn.

De påvirker, hvordan børn ser, lærer, tænker, stoler på, forstår og reagerer på verden omkring dem.

PSYKOLOGISK PÅVIRKNING OG BØRNS SIND

Psykologisk påvirkning er en af de vigtigste dele af L2Q-værktøjssættet til at stille spørgsmål.

Psykologisk påvirkning betyder noget, fordi bedrag virker gennem sindet, før børn har værktøjerne til at identificere det.

Det, der gentages, belønnes, frygtes, skjules, normaliseres, beskyttes eller præsenteres som sandhed, former børns opfattelse, læring, tillid, forståelse og adfærd.

Børn skal have værktøjerne til at spørge ind til, hvordan information, historier, systemer, autoritet, frygt, pres, belønning, straf, tavshed, gentagelse og følelsesmæssig påvirkning påvirker deres sind.

Når børn lærer at spørge ind til psykologisk påvirkning, begynder de at forstå, hvordan verdensmiljøet former mennesker indefra.

Den forståelse beskytter deres sind.

Den fremmer læring.

Den udvikler selvstændig tænkning.

Den giver børn evnen til at skelne sandhed.

Den fjerner bedrag som en kontrollerende vej gennem børns sind, fordi skabte løgne bliver spurgt ind til, afprøvet og afsløret i stedet for at blive accepteret, gentaget og arvet.

MENTALT VELBEFINDENDE OG FJERNELSEN AF BEDRAG

Bedrag skjuler ikke kun sandhed.

Det påvirker, hvordan børn føler, tænker, stoler på, lærer og ser verden.

Når børn er omgivet af skabte løgne, gentagne narrativer, frygt, tavshed, følelsesmæssig påvirkning, pres, autoritet og vildledning, bliver verden fremstillet som mørkere, mere forvirrende, mere truende og mere håbløs, end den egentlig behøver at være.

Det påvirker børns sind.

Det påvirker deres læring.

Det påvirker deres tillid til at kunne forstå verden.

Det påvirker deres evne til at stole på det, der er sandt.

Derfor er L2Q-værktøjssættet til at stille spørgsmål centralt for at beskytte børns sind, styrke læring og forbedre mentalt velbefindende gennem uddannelse.

Når børn får værktøjerne til at spørge ordentligt, begynder bedrag at miste sit greb om deres opfattelse.

Skabte løgne bliver spurgt ind til i stedet for absorberet.

Frygtbaserede narrativer bliver afprøvet i stedet for gentaget.

Autoritet bliver undersøgt i stedet for blindt accepteret.

Følelsesmæssig påvirkning bliver genkendt i stedet for at kontrollere deres tænkning.

Tavshed bliver spurgt ind til i stedet for at lade skjult skade fortsætte.

Børn efterlades ikke alene i en verden, de ikke er blevet undervist i at forstå.

De får en struktureret metode til at spørge ind til det, der former deres sind.

De får en måde at adskille sandhed fra skabte løgne på.

De får en måde at se verden klarere på i stedet for kun at se den mørkere version, der er skabt gennem bedrag, frygt, narrativer, tavshed og psykologisk påvirkning.

Når bedrag fjernes fra børns forståelse, behøver verden ikke at fremstå så håbløs, forvirrende eller mørk.

Børn begynder at se, at problemer skabes, gentages, beskyttes og fortsættes gennem adfærd, systemer, incitamenter, tavshed, narrativer og manglen på L2Q's strukturerede evidensbaserede vej til at spørge.

Det betyder, at verden bliver noget, de spørger ind til, forstår, lærer af og hjælper med at forbedre.

Dette styrker mentalt velbefindende, fordi børn ikke længere kun absorberer verdens vægt.

De lærer, hvordan de skal forstå den.

De lærer, hvordan de skal spørge ind til den.

De lærer, hvordan de skal se, hvad der er sandt.

De lærer, hvordan de skal udvikle selvstændig tænkning.

At give børn L2Q-værktøjssættet til at stille spørgsmål beskytter deres sind ved at give dem metoden til at fjerne bedrag fra deres opfattelse af verden.

Når bedrag mister sin vej gennem børns sind, mister frygt, forvirring, falsk mørke og gentagne narrativer deres magt til at forme, hvordan børn ser virkeligheden.

AT SPØRGE IND TIL TAVSHED, PENGE OG DEN MEKANISME, DER BESKYTTER BEDRAG

Børn har også brug for L2Q-værktøjssættet til at stille spørgsmål, fordi bedrag beskyttes af tavshed.

Tavshed er ikke tom.

Tavshed beskytter det, der ikke spørges ind til.

Tavshed beskytter det, mennesker er bange for at sige.

Tavshed beskytter det, systemer ikke ønsker afsløret.

Tavshed beskytter det, som penge, afhængighed, beskæftigelse, position, omdømme, autoritet og frygt holder skjult.

Dette betyder noget, fordi børn uddannes i en verden, hvor tavshed allerede virker.

De undervises af voksne, som er blevet undervist, trænet, betalt og placeret i et system, hvor deres rolle er at undervise, formidle, gentage og bedømme information inden for det system, de selv blev uddannet af.

Det betyder ikke, at lærere er dårlige mennesker.

Det betyder, at uddannelse selv befinder sig i det samme verdensmiljø, som L2Q lærer børn at spørge ind til.

Den nuværende uddannelse lærer ikke børn ordentligt at spørge ind til mekanismen bag tavshed.

Den lærer ikke børn ordentligt at spørge, hvad penge beskytter, hvad afhængighed kontrollerer, hvad beskæftigelse kræver, hvad autoritet forhindrer, hvad omdømme skjuler, hvad frygt gør tavst, hvad incitamenter former, og hvad systemer tillader at fortsætte.

Når børn ikke bliver undervist i at stille spørgsmål til tavshed, lærer de at acceptere verden, sådan som den vises for dem.

De lærer det, der gentages, men ikke det, der skjules.

De lærer det, der godkendes, men ikke det, der beskyttes.

De lærer det, der undervises i, men ikke det, der undgås.

De lærer at fungere i verdensmiljøet uden at forstå den mekanisme, der holder skabte løgne, bedrag, frygt, afhængighed og gentagne mønstre på plads.

L2Q-værktøjssættet til at stille spørgsmål giver børn metoden til at spørge ind til den mekanisme.

Det lærer dem at spørge:

Hvad bliver ikke sagt?

Hvorfor bliver det ikke sagt?

Hvem drager fordel af tavshed?

Hvad beskytter penge?

Hvad kontrollerer afhængighed?

Hvad forhindrer frygt?

Hvad forhindrer autoritet mennesker i at stille spørgsmål til?

Hvilket gentaget mønster fortsætter, fordi mennesker forbliver tavse?

Derfor er det afgørende for at beskytte børns sind og fremme deres læring at spørge ind til tavshed.

Når børn lærer at spørge ind til tavshed, begynder de at se, hvad der er skjult bag overfladen af uddannelse, systemer, autoritet, narrativer, penge og gentagen adfærd.

Når de ser, hvad tavshed beskytter, begynder de at forstå mekanismen bag bedrag.

Når de forstår mekanismen bag bedrag, udvikles selvstændig tænkning.

Når selvstændig tænkning udvikles, mister skabte løgne deres vej gennem børns sind.

Sådan giver L2Q-værktøjssættet til at stille spørgsmål børn metoden til at fjerne bedrag fra deres opfattelse af verden.

Det giver dem evnen til at spørge ind til det, der vises, det, der skjules, det, der beskyttes, det, der gentages, det, der betales for, det, der frygtes, det, der bringes til tavshed, og det, der præsenteres som sandhed.

Dette er centralt for at forbedre uddannelse, fordi uddannelse ikke kan forbedres, mens den lærer børn at gentage information uden at lære dem at stille spørgsmål til tavsheden, pengene, afhængigheden, incitamentene og autoriteten, der former verdensmiljøet omkring dem.

HVORFOR DETTE ER CENTRALT FOR Q2L OG YOUNG QUESTIONERS

Dette er centralt for Q2L og Young Questioners.

Børn nås sikkert gennem forældre, lærere, omsorgspersoner, skoler, uddannelsesmiljøer og ansvarlige voksne, så de får værktøjerne til at spørge ordentligt, lære af det virkelige verdensmiljø og udvikle selvstændig tænkning, før den samme verden former dem til at gentage den.

Rollen er ikke at fortælle børn, hvad de skal tænke.

Rollen er at give børn L2Q-metoden, så de spørger, ser, forstår, skelner sandhed, beskytter deres sind, fremmer læring og lærer af det virkelige verdensmiljø.

Børn lærer ikke kun af voksne.

Børn lærer af andre børn.

De observerer hinanden.

De påvirker hinanden.

De deler idéer, adfærd, vaner, interesser, forståelse og måder at tænke på.

Når evnen til at stille spørgsmål udvikles hos børn, spreder den sig fra

barn til barn.

Når forståelse udvikles hos børn, spreder den sig fra barn til barn.

Når selvstændig tænkning udvikles hos børn, spreder den sig fra barn til barn.

Børn, der lærer at spørge, hjælper andre børn med at lære at spørge.

Børn, der lærer at forstå, hjælper andre børn med at lære at forstå.

Børn, der udvikler selvstændig tænkning, hjælper andre børn med at udvikle selvstændig tænkning.

Derfor er børn den primære vej til forandring.

Virkningen stopper ikke ved ét barn.

Den bevæger sig gennem grupper af børn, klasseværelser, skoler, lokalsamfund og fremtidige generationer.

Når børn lærer at spørge, begynder de at se.

Når de begynder at se, begynder de at forstå.

Når forståelse udvikles, udvikles selvstændig tænkning.

Når selvstændig tænkning udvikles, mister bedrag sin vej.

Når bedrag mister sin vej, mister den skade, der skabes af bedrag, sin vej gennem mennesker, uddannelse, systemer og samfund.

Derfor er det at give børn evnen til at spørge ordentligt en af de vigtigste ting, uddannelse skal gøre.

Det beskytter børns sind.

Det styrker læring.

Det udvikler selvstændig tænkning.

Det fjerner bedrag fra verden ved at give den næste generation evnen til at skelne sandhed.

Børn har brug for værktøjerne til at spørge ordentligt.

Sådan fremmes læring.

Sådan udvikles selvstændig tænkning.

Sådan mister bedrag sin vej.

Sådan forbedres uddannelse, så verden forbedres.

En verden baseret på sandhed begynder, når børn får værktøjerne til at spørge ordentligt.

HVORFOR L2Q-SYSTEMET FOR STRUKTURERET EVIDENSBASERET SPØRGEN ER DEN MANGLENDE UDDANNELSESVEJ

L2Q-systemet for struktureret evidensbaseret spørgen er anderledes på grund af, hvor det kom fra.

Det blev udviklet på grundlag af Book of Evidence.

Book of Evidence dokumenterede over 30 års tidsstemplede førstehåndserfaringer, evidens, offentlig dokumentation, udfordring og gentagne mønstre vist gennem selve verdensmiljøet.

Efterhånden som evidensen voksede, blev en modsigelse stadig mere synlig.

Der blev stillet spørgsmål.

Alligevel fortsatte gentagelsen.

Den samme vildledning fortsatte.

Den samme tavshed fortsatte.

Den samme afhængighed fortsatte.

De samme modsigelser fortsatte.

De samme gentagne mønstre fortsatte.

Book of Evidence afslørede ikke mangel på det at stille spørgsmål.

Den afslørede, at der allerede blev stillet spørgsmål, mens den samme verden fortsatte med at gentage sig.

Denne modsigelse ligger i hjertet af L2Q-systemet for struktureret evidensbaseret spørgen.

Hvis der allerede blev stillet spørgsmål, hvorfor fortsatte de samme mønstre så?

Book of Evidence afslørede gentagne gange den samme modsigelse.

Der blev stillet spørgsmål.

Alligevel fortsatte gentagelsen.

Dette viste, at problemet ikke var fraværet af det at stille spørgsmål.

Problemet var fraværet af en struktureret evidensbaseret uddannelsesvej til at lære, hvordan man spørger ind til selve verdensmiljøet.

Mennesker kan spørge og stadig gentage verden omkring dem.

Mennesker kan spørge og stadig forblive formet af det samme verdensmiljø, der er ansvarligt for at frembringe gentagelsen.

Mennesker kan spørge og stadig arve, acceptere, forsvare og fortsætte gentagne mønstre.

At der stilles spørgsmål, er derfor ikke evidens for, at mennesker er blevet undervist i, hvordan man stiller spørgsmål.

At der stilles spørgsmål, er ikke evidens for, at mennesker er blevet undervist i, hvordan man forstår, hvad der frembringer gentagelsen.

Den manglende komponent var ikke mere information.

Information fandtes allerede.

Den manglende komponent var ikke mere af det at stille spørgsmål.

Der blev allerede stillet spørgsmål.

Den manglende komponent var en struktureret evidensbaseret uddannelsesvej til at lære, hvordan man spørger ind til selve verdensmiljøet.

En struktureret evidensbaseret uddannelsesvej til at undersøge det, der gentagne gange fortsatte, selv om der allerede blev stillet spørgsmål.

En struktureret evidensbaseret uddannelsesvej til at undersøge de mekanismer, der er ansvarlige for at frembringe gentagelse.

Den manglende vej blev L2Q-systemet for struktureret evidensbaseret spørgen.

L2Q-systemet for struktureret evidensbaseret spørgen blev udviklet fra det evidensgrundlag, der blev etableret gennem Book of Evidence.

Det blev udviklet, fordi Book of Evidence afslørede gentagne mønstre, der fortsatte, selv om der allerede blev stillet spørgsmål.

Det blev udviklet, fordi Book of Evidence afslørede en manglende uddannelsesvej.

Det blev udviklet, fordi Book of Evidence viste, at det at stille spørgsmål og det at lære, hvordan man stiller spørgsmål, ikke er det samme.

L2Q blev udviklet til at undersøge det, der gentagne gange fortsatte, selv om der allerede blev stillet spørgsmål.

L2Q blev udviklet til at undersøge de mekanismer, der er ansvarlige for at frembringe gentagelse, frem for blot at undersøge de resultater, som gentagelsen frembringer.

L2Q blev udviklet til at undersøge verdensmiljøet frem for blot at operere i det.

L2Q blev udviklet til at hjælpe mennesker med at forstå verdensmiljøet frem for blot at fungere i det.

Derfor er L2Q-systemet for struktureret evidensbaseret spørgen anderledes.

Derfor repræsenterer L2Q-systemet for struktureret evidensbaseret spørgen den manglende uddannelsesvej.

Kilden og oprindelsen til det at stille spørgsmål har betydning.

Kilden til og oprindelsen af L2Q-systemet for struktureret evidensbaseret spørgen har betydning.

L2Q-systemet for struktureret evidensbaseret spørgen stammer fra det evidensgrundlag, der blev etableret gennem Book of Evidence.

At forstå, hvor systemet kom fra, er det første skridt til at forstå, hvorfor det er anderledes.

Derfor begynder det første afsnit med Kilde og oprindelse.

AFSNIT 1 - KILDE OG OPRINDELSE

HVAD KILDE OG OPRINDELSE VIRKELIG ER

Kilde og oprindelse er grundlaget for værktøjssættet Lær at spørge (L2Q), fordi alt begynder med, hvor information kommer fra, og hvad der former den.

Mennesker er konstant omgivet af information, men de bliver ikke undervist i, hvordan de ordentligt skal undersøge den, eller hvordan de skal lære af verdensmiljøet omkring dem.

Mennesker får vist information.

Mennesker får information fortalt.

Mennesker bliver undervist i information.

Mennesker forventes at huske information.

Mennesker forventes at gentage information.

Mennesker forventes at implementere information.

Mennesker forventes at forsvare information.

Men mennesker bliver ikke undervist i, hvordan de skal stille spørgsmål, se, forstå og lære af det, de bliver vist.

Mennesker lever i øjeblikket i det største læringsmiljø, der findes, men de er ikke ordentligt blevet undervist i, hvordan de skal lære af det.

Mennesker er blevet overladt til at fungere i en verden, de ikke ordentligt er blevet undervist i at forstå.

De bliver ikke undervist gennem en struktureret evidensbaseret uddannelsesvej i, hvordan verdensmiljøet former deres sind, overbevisninger, følelser, tillid, adfærd, opfattelse og forståelse.

De bliver ikke undervist i, hvordan penge, afhængighed, autoritet, tavshed, narrativer, gentagelse, frygt, incitamenter, rækkevidde, status og skabte løgne påvirker menneskeheden.

Verdensmiljøet er i sig selv et læringsmiljø.

Det præsenterer konstant menneskeheden for muligheder for at lære.

Mennesker venter ofte på at blive undervist, mens de allerede står i det største læringsmiljø, der findes.

Verdensmiljøet uddanner derfor mennesker hver dag, uanset om de genkender det eller ej.

Problemet er, at mange mennesker ikke er blevet undervist i, hvordan de skal se disse lektioner.

De er ikke blevet undervist i, hvordan de skal spørge:

Hvad former min tænkning?

Hvad former mine overbevisninger?

Hvad former mine følelser?

Hvad former min tillid?

Hvad former min adfærd?

Hvad former min opfattelse?

Hvad former min forståelse?

Hvad former verden omkring mig?

Uden disse spørgsmål kan mennesker bruge hele deres liv på at blive formet uden at indse, at de bliver formet.

Mennesker arver ofte verdens overflade uden at forstå, hvad der ligger under den.

De kan se systemer.

De kan se regler.

De kan se autoritet.

De kan se penge.

De kan se uddannelse.

De kan se gentagne problemer.

Men de forstår ikke nødvendigvis, hvad der skaber dem, beskytter dem, former dem eller gør det muligt for dem at fortsætte.

Derfor kan mennesker ikke lære af det, de ikke kan se.

At se betyder ikke blot at kigge.

At se er processen med at spørge dybt nok til at bevæge sig ud over overfladiske forklaringer og begynde at genkende de mekanismer, der former verdensmiljøet.

At se skaber forståelse.

Forståelse skaber læring.

Læring skaber selvstændig tænkning.

Kilde og oprindelse handler derfor ikke blot om at identificere, hvor information kom fra.

Det handler om at lære at spørge dybt nok til at se, hvad der former selve informationen.

Mennesker skal lære at spørge:

Hvem skabte dette?

Hvor kom det fra?

Hvorfor blev det skabt?

Hvem drager fordel af det?

Hvilke incitamenter findes der?

Hvad påvirker det?

Hvad beskytter det?

Hvad bliver skjult?

Hvad bliver gentaget?

Hvad former de involverede mennesker?

Hvilket verdensmiljø frembragte det?

Disse spørgsmål betyder noget, fordi mennesker ikke blot arver information.

De arver adfærd.

De arver systemer.

De arver narrativer.

De arver afhængighed.

De arver tavshed.

De arver autoritet.

De arver gentagne mønstre.

De arver også skabte løgne.

Skabte løgne eksisterer ikke blot som enkelte stykker falsk information.

Skabte løgne bliver indlejret i selve verdensmiljøet.

De bliver normaliseret.

De bliver beskyttet.

De bliver gentaget.

De bliver forsvaret.

Til sidst bliver de accepteret som sandhed.

Mennesker arver derefter disse skabte løgne uden nogensinde at indse, at de blev skabt i første omgang.

Mennesker bliver undervist i, hvordan de skal fungere i verdensmiljøet, uden at blive undervist i, hvordan de skal forstå det gennem en struktureret evidensbaseret uddannelsesvej.

Mennesker kan blive ekstremt gode til at fungere i en verden, de ikke ordentligt forstår.

At fungere gør det muligt for mennesker at overleve i systemer.

Forståelse gør det muligt for mennesker at lære af systemer.

Hvis uddannelse kun lærer mennesker at fungere i verdensmiljøet, hjælper uddannelse med at genskabe det samme verdensmiljø.

Mennesker bliver derefter produkter af verdensmiljøet i stedet for at lære af verdensmiljøet.

Menneskeheden lever i et verdensmiljø, som menneskeheden selv konstant genskaber.

Verdensmiljøet former voksne.

Voksne former lærere.

Lærere former børn.

Børn bliver voksne.

Voksne genskaber derefter det samme verdensmiljø.

Cyklussen vil fortsætte på ubestemt tid, medmindre mennesker lærer, hvordan de skal spørge ind til den gennem en struktureret evidensbaseret vej til at stille spørgsmål.

Mennesker skal også forstå, at deres eget sind er deres vigtigste værktøj til at lære af verdensmiljøet.

Ingen titel, autoritet, system, institution, kilde eller person kan selvstændigt skabe forståelse hos en anden person.

Forståelse skal udvikles i det enkelte menneskes eget sind.

Det at stille spørgsmål udvikler forståelse.

Forståelse udvikler læring.

Læring udvikler selvstændig tænkning.

Mennesker skal derfor lære af årsager i stedet for uendeligt at gentage konsekvenser.

De skal lære, hvad der former verden, i stedet for kun at tilpasse sig den.

Derfor står Kilde og oprindelse i begyndelsen af værktøjssættet
Lær at spørge (L2Q).

Hvis Kilde og oprindelse er svag, svækkes alle andre afsnit sammen med den.

Evidensstandard svækkes.

Incitament og gevinst svækkes.

Karakter og konsistens svækkes.

Tilladelse til at spørge svækkes.

Følelsesmæssig påvirkning svækkes.

Narrativ og virkelighed svækkes.

Psykologisk påvirkning svækkes.

Anvend det samme overalt svækkes.

Kilde og oprindelse er derfor grundlaget for hele rammen.

Det er udgangspunktet, der gør det muligt for mennesker at begynde at lære af selve verden.

Udviklingsforløbet er:

Spørg.

Se.

Forstå.

Lær.

Udvikl selvstændig tænkning.

Sådan holder mennesker op med at gentage en verden, de ikke ordentligt forstår.

Sådan begynder mennesker at lære af verdensmiljøet i stedet for blot at blive produkter af det.

Og derfor er Kilde og oprindelse det første afsnit i værktøjssættet Lær at spørge (L2Q).

OPFATTELSE

Mennesker formes af verdensmiljøet, før de indser, at det former dem.

En af de største grunde til, at gentagne mønstre fortsætter over hele verden, er, at mennesker ofte tror på det, de gentagne gange ser.

Mennesker kan forveksle gentagelse med sandhed.

Mennesker kan forveksle det velkendte med evidens.

Mennesker kan forveksle popularitet med troværdighed.

Mennesker kan forveksle autoritet med korrekthed.

Mennesker kan forveksle synlighed med vigtighed.

Mennesker kan forveksle selvsikkerhed med ekspertise.

Mennesker kan forveksle status med forståelse.

Mange mennesker indser ikke, at deres opfattelse konstant formes.

Mennesker bliver ikke undervist gennem en struktureret evidensbaseret uddannelsesvej i, hvordan deres overbevisninger dannes.

De bliver undervist i, hvad de skal tro.

De bliver ikke undervist i, hvordan de kom til at tro på det.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvordan kom jeg til at tro på dette?

Hvem introducerede denne overbevisning for mig?

Hvor længe har jeg troet på dette?

Hvor ofte er jeg blevet udsat for dette?

Hvad har gentagne gange forstærket dette?

Har jeg selvstændigt undersøgt det?

Eller har jeg arvet det?

Børn formes også af verdensmiljøet, mens den nuværende uddannelse ikke lærer dem den strukturerede evidensbaserede vej til at lære, hvordan de skal spørge ind til det.

Børn observerer voksne.

Børn observerer adfærd.

Børn observerer systemer.

Børn observerer autoritet.

Børn observerer penge.

Børn observerer afhængighed.

Børn observerer narrativer.

Børn observerer gentagelse.

Børn observerer tavshed.

Børn observerer, hvad der belønnes.

Børn observerer, hvad der modvirkes.

Verdensmiljøet begynder derfor at undervise børn, mens den nuværende uddannelse ikke giver den strukturerede evidensbaserede vej til at lære, hvordan de skal spørge ind til det.

Voksne bliver også løbende uddannet af verdensmiljøet, uanset om de genkender det eller ej.

Hvis uddannelse ikke lærer børn og voksne, hvordan de skal spørge ind til det virkelige verdensmiljø, træder de derefter ubevidst ind i de samme gentagelsescykluser, som formede mennesker før dem.

Mennesker kan også blive fanget i enkle narrativer.

Mennesker kan opmuntres til at vælge side i stedet for at lære af det, de bliver vist.

Mennesker kan opmuntres til at tænke i helte og skurke i stedet for at forstå de mekanismer, der former verdensmiljøet.

Jo mere mennesker gentagne gange ser noget, desto mere normalt kan det blive.

Jo mere normalt det bliver, desto mindre sandsynligt er det, at der bliver spurgt til det. Mennesker bør derfor spørge:

Hvad former min opfattelse?

Hvad former min tillid?

Hvad former min forståelse?

Hvad former mine overbevisninger?

Ser jeg verden klart?

Eller ser jeg kun det, der gentagne gange er blevet præsenteret for mig?

Kilde og oprindelse findes for at føre mennesker ud over opfattelse og hen imod forståelse.

RÆKKEVIDDE, STATUS OG INFORMATIONSMILJØER

Mennesker antager ofte, at information med den største rækkevidde må være den vigtigste information.

Dette skal der spørges ind til.

Mange mennesker følger ubevidst de største stemmer, de største publikum, de største platforme og den højeste status.

Mennesker overlader ofte deres nysgerrighed til andre.

Mange mennesker venter på, at nogen med autoritet fortæller dem, hvad der er vigtigt, før de bliver interesserede.

Mange mennesker venter på popularitet, før de undersøger noget.

Mange mennesker venter på status, før de tillader sig selv at lære.

Mange mennesker venter på, at en anden beslutter, hvad der fortjener deres opmærksomhed.

Det betyder, at mennesker kan lade systemer for rækkevidde og status beslutte, hvad deres sind får lov til at behandle som vigtigt.

Mennesker kan ubevidst blive passive i deres læring i stedet for aktive.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvorfor får denne kilde så stor rækkevidde?

Hvem kontrollerer det miljø, denne information distribueres gennem?

Hvem beslutter, hvad der fremmes?

Hvem beslutter, hvad der gentages?

Hvem beslutter, hvad der skjules?

Hvem beslutter, hvad der fjernes?

Hvem beslutter, hvad der får synlighed?

Hvem beslutter, hvad der mister synlighed?

Mennesker skal også forstå, at selve rækkevidden kan begynde at skabe en oplevet sandhed.

Jo mere noget ses, desto mere velkendt bliver det.

Jo mere velkendt det bliver, desto mere accepteret kan det blive.

Jo mere accepteret det bliver, desto mere kan det begynde at fremstå sandt.

Derfor skal selve synligheden spørges ind til.

Mennesker bør derfor spørge:

Følger jeg denne kilde på grund af evidens?

Eller følger jeg denne kilde på grund af dens rækkevidde?

Følger jeg denne kilde på grund af forståelse?

Eller følger jeg denne kilde på grund af dens status?

Ignorerer jeg information, fordi den ikke har fået rækkevidde?

Venter jeg på, at en anden fortæller mig, at det betyder noget?

Lader jeg en anden beslutte, hvad der fortjener at blive undersøgt?

Mennesker skal holde op med at vente på tilladelse til at lære.

Mennesker skal være aktive i deres læring i stedet for passive.

Deres eget sind skal blive deres vigtigste værktøj til læring.

PENGE, AFHÆNGIGHED OG SYSTEMER

Penge er en af de største mekanismer, der former adfærd i hele verdensmiljøet.

Mennesker skal derfor lære at spørge ind til de mekanismer, der omgiver information.

Penge kan skabe afhængighed.

Afhængighed kan forme adfærd.

Adfærd kan forme det, der bliver sagt.

Adfærd kan forme det, der bliver gentaget.

Adfærd kan forme det, der bliver beskyttet.

Adfærd kan forme det, der bliver skjult.

Adfærd kan forme det, der bliver udfordret.

Adfærd kan forme det, der får lov til at fortsætte.

Mennesker bør derfor spørge:

Skaber denne kilde pengevejen?

Kontrollerer denne kilde pengevejen?

Finansierer denne kilde pengevejen?

Påvirker denne kilde pengevejen?

Skaber eller påvirker denne kilde systemer, som mennesker er afhængige af?

Er mennesker afhængige af disse systemer?

Påvirker afhængighed adfærd?

Påvirker afhængighed det at stille spørgsmål?

Påvirker afhængighed tavshed?

Påvirker afhængighed det, mennesker er villige til at udfordre?

Dette handler ikke om at bebrejde enkeltpersoner.

Det handler om at forstå de mekanismer, der former adfærd.

LÆRERE SOM KILDER

Lærere bliver informationskilder for børn.

Det betyder, at lærere selv også skal lære, hvordan man spørger.

Mange lærere har gennemgået de samme uddannelsessystemer, som børn træder ind i.

De er blevet undervist i information.

De er blevet trænet i at formidle information.

De er blevet bedømt på information.

De er derefter blevet placeret i roller, hvor de giver information videre til den næste generation.

Dette handler ikke om at bebrejde lærere.

Det handler om at forstå det miljø, der former dem.

Lærere er deltagere i det samme verdensmiljø.

De har også arvet information.

De har også lært af mennesker, som selv ikke blev undervist i, hvordan man lærer af verdensmiljøet.

Mennesker bliver undervist i, hvordan de skal fungere i systemer, uden at blive undervist i, hvordan de skal forstå dem.

Mennesker kan blive ekstremt gode til at fungere i systemer, de ikke ordentligt forstår.

Lærere har ofte selv gennemgået den samme vej.

Dette er en af grundene til, at gentagelse kan fortsætte på tværs af generationer.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvem underviste læreren?

Hvem trænede læreren?

Hvilke systemer formede læreren?

Blev læreren undervist i det virkelige verdensmiljø?

Blev læreren undervist i, hvordan penge, afhængighed, autoritet, tavshed, narrativer, gentagelse, rækkevidde og status former menneskeheden?

Eller blev læreren undervist i, hvordan man fungerer i et eksisterende system?

Lærere bør derfor blive facilitatorer for at spørge, se, forstå, lære og udvikle selvstændig tænkning.

AT LÆRE AF LØGNE

Mennesker tænker ofte, at løgne kun eksisterer for at bedrage.

Kilde og oprindelse lærer mennesker at bevæge sig ud over dette.

Løgne kan blive uddannelsesværktøjer, når sind er klar til at spørge ind til dem.

Løgne afslører adfærd.

Løgne afslører afhængighed.

Løgne afslører incitamenter.

Løgne afslører narrativer.

Løgne afslører tavshed.

Løgne afslører gentagne mønstre.

Løgne afslører, hvad der sker, når mennesker ikke bliver undervist i, hvordan de skal stille spørgsmål til det, løgne afslører.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvad afslører denne løgn?

Hvilken mekanisme gjorde det muligt for denne løgn at fortsætte?

Hvem drog fordel af denne løgn?

Hvem beskyttede denne løgn?

Hvem gentog denne løgn?

Hvilket gentaget mønster afslører denne løgn?

Hvad kan menneskeheden lære af denne løgn?

Formålet er ikke at lære mennesker at hade løgne.

Formålet er at lære mennesker at lære af dem.

AT LÆRE AF DET, DER VISES

Mange mennesker reagerer på det, de bliver vist, i stedet for at lære af det, de bliver vist.

Reaktion stopper ofte fremskridt.

Mennesker bliver vrede.

Mennesker bliver bange.

Mennesker vælger side.

Mennesker forsvarer positioner.

Mennesker angriber positioner.

Mennesker bliver fanget i narrativer.

Kilde og oprindelse lærer mennesker at bevæge sig ud over reaktion.

Mennesker bør spørge:

Hvad kan læres af dette?

Hvilken adfærd bliver afsløret?

Hvilket gentaget mønster bliver afsløret?

Hvad afslører dette om menneskeheden?

Hvad afslører dette om afhængighed?

Hvad afslører dette om penge?

Hvad afslører dette om tavshed?

Hvad afslører dette om verdensmiljøet?

Mennesker skal også forstå, at de ikke blot lærer information.

De lærer, hvordan de skal se verden.

Udviklingsforløbet bliver:

Spørg.

Se.

Forstå.

Lær.

Udvikl selvstændig tænkning.

Sådan går mennesker fra at være produkter af verdensmiljøet til at lære af verdensmiljøet.

SYNLIG KILDE KONTRA ULTIMATIV KILDE

En af de største begrænsninger i menneskers måde at spørge på er, at mennesker ofte stopper ved den første synlige kilde.

Mennesker ser en person.

Mennesker ser en organisation.

Mennesker ser en regering.

Mennesker ser en offentlig embedsmand.

Mennesker ser et medie.

Mennesker ser en ekspert.

Mennesker ser en indholdsskaber på nettet.

Mennesker tror derefter, at de har identificeret kilden.

Men Kilde og oprindelse lærer mennesker at fortsætte med at spørge.

Den synlige kilde er måske ikke den ultimative kilde.

Den synlige kilde implementerer måske information.

Den synlige kilde gentager måske information.

Den synlige kilde beskytter måske information.

Den synlige kilde er måske afhængig af en anden kilde.

Den synlige kilde kan selv være formet af verdensmiljøet.

Den synlige kilde kan selv stadig være i gang med at lære af verdensmiljøet.

Mennesker stopper ofte ved den første forklaring, de får.

Den første forklaring kan føles behagelig.

Den første forklaring kan føles fuldstændig.

Den første forklaring kan føles tilfredsstillende.

Men at føle sig tilfreds er ikke det samme som at forstå.

Mennesker bør derfor spørge:

Er dette den virkelige kilde?

Eller er dette den første kilde, jeg er stødt på?

Hvem står bag denne kilde?

Hvem påvirker denne kilde?

Hvem drager fordel af denne kilde?

Hvilket miljø opererer denne kilde inde i?

Hvilke mekanismer former denne kilde?

Mennesker stopper ofte for tidligt.

Kilde og oprindelse lærer mennesker at fortsætte.

MULIGE MOTIVER

Mennesker stopper ofte ved forsimplede konklusioner.

Regeringen er dårlig.

Medierne er dårlige.

Politiet er dårligt.

Autoritet er dårlig.

Institutioner er dårlige.

Mennesker reagerer ofte følelsesmæssigt på det, de bliver vist, i stedet for at undersøge, hvad der kan læres af det.

Kilde og oprindelse lærer mennesker at bevæge sig ud over simple konklusioner.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvilke antagelser gør jeg mig?

Accepterer jeg den første forklaring?

Hvilke motiver har jeg endnu ikke overvejet?

Hvilke forklaringer har jeg endnu ikke overvejet?

Hvilke langsigtede resultater har jeg endnu ikke overvejet?

Stiller jeg kun spørgsmål inden for et narrativ, jeg er blevet vist?

Formålet er ikke at låse mennesker fast i en konklusion.

Formålet er at hjælpe mennesker med selvstændigt at undersøge muligheder og lære af det, de bliver vist.

VERDENSMILJØET UNDERVISER KONSTANT

Mennesker venter ofte på at blive undervist, mens de allerede står i det største læringsmiljø, der findes.

Verdensmiljøet underviser konstant.

Det underviser gennem adfærd.

Det underviser gennem gentagelse.

Det underviser gennem narrativer.

Det underviser gennem incitamenter.

Det underviser gennem afhængighed.

Det underviser gennem autoritet.

Det underviser gennem konsekvenser.

Det underviser gennem tavshed.

Problemet er ikke, at lektionerne mangler.

Problemet er, at mennesker ikke har fået den strukturerede evidensbaserede uddannelsesvej til at se og lære af dem.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvad lærer dette mig?

Hvilket gentaget mønster afslører dette?

Hvilken konsekvens bliver vist?

Hvilken adfærd bliver afsløret?

Hvad kan menneskeheden lære af dette?

MENNESKEHEDEN LÆRER AF MENNESKEHEDEN

Menneskeheden bliver i vid udstrækning undervist af menneskeheden.

Men menneskeheden selv er ikke blevet undervist i, hvordan den skal lære af verdensmiljøet.

Mennesker arver information, før de lærer, hvordan de selvstændigt skal undersøge den.

Mennesker forsvarer information, før de forstår den.

Mennesker reagerer, før de lærer.

Mennesker følger, før de spørger.

Mennesker gentager, før de forstår.

Mennesker stopper ved simple forklaringer, fordi de ikke er blevet undervist gennem en struktureret vej til at udvikle dybere spørgen.

Det betyder ikke, at menneskeheden ikke kan gøre fremskridt.

Det betyder, at menneskeheden har brug for bedre værktøjer til læring.

AT FØLGE, TRO OG UDDELEGERING AF TÆNKNING

En af de største mekanismer, der gentager verdensmiljøet, er uddelegeringen af tænkning.

Mennesker bliver undervist i at følge uden at blive undervist i at stille spørgsmål til dette.

Mennesker bliver undervist i, at bestemte mennesker ved mere end dem selv.

Mennesker bliver undervist i at stole på titler.

Mennesker bliver undervist i at stole på autoritet.

Mennesker bliver undervist i at stole på positioner.

Mennesker bliver undervist i at stole på status.

Mennesker bliver undervist i at huske det, de bliver fortalt.

Mennesker bliver derefter betalt for at implementere det, de får besked på at følge.

Mange mennesker lader derefter andre mennesker tænke for dem.

Mennesker bør derfor spørge:

Lader jeg en anden tænke for mig?

Lader jeg en anden spørge for mig?

Lader jeg en anden beslutte sandheden for mig?

Stoler jeg på titler i stedet for evidens?

Stoler jeg på status i stedet for adfærd?

Stoler jeg på autoritet i stedet for forståelse?

Mennesker skal også forstå, at det at forlade ét narrativ ikke automatisk skaber selvstændig tænkning.

Mennesker kan forlade én autoritet og acceptere en anden.

Mennesker kan forlade én gruppe og slutte sig til en anden.

Mennesker kan forlade én forklaring og arve en anden.

Selvstændig tænkning er ikke at skifte side.

Selvstændig tænkning er at lære at stille spørgsmål til alle sider.

FREMSKRIDT I MENNESKELIG BEVIDSTHED

Formålet med Kilde og oprindelse er langt større end blot at lære mennesker, hvordan de spørger ind til information.

Det handler om at fremme menneskehedens evne til at lære af verdensmiljøet.

Fremskridt i menneskelig bevidsthed handler ikke blot om at samle mere information.

Det handler om at blive bedre til at lære.

Det handler om at øge menneskehedens evne til at spørge.

At øge menneskehedens evne til at se.

At øge menneskehedens evne til at forstå.

At øge menneskehedens evne til at lære.

At øge menneskehedens evne til at tænke selvstændigt.

Mennesker skal også forstå, at alle er i verdensmiljøet.

Ingen står uden for det.

Regeringer er i det.

Medier er i det.

Lærere er i det.

Politiet er i det.

Institutioner er i det.

Forældre er i det.

Børn er i det.

Ekspertter er i det.

Forfattere er i det.

Læsere er i det.

Alle påvirker det.

Alle bliver påvirket af det.

Alle deltager i det.

Enhver beslutning hjælper enten gentagelse eller hjælper læring.

At acceptere.

At gentage.

At følge.

At dele.

At forsvare.

At forblive tavs.

Alt har konsekvenser.

Primitiv udvikling ser ofte sådan ud:

Følg.

Reager.

Forsvar.

Gentag.

Vælg side.

Avanceret udvikling ser sådan ud:

Spørg.

Se.

Forstå.

Lær.

Udvikl selvstændig tænkning.

Lær af verdensmiljøet.

Målet er ikke at stille spørgsmål uden ende.

Målet er forståelse.

Målet er læring.

Målet er selvstændig tænkning.

Formålet er ikke blot at forbedre måden at stille spørgsmål på.

Formålet er at forbedre menneskehedens evne til at lære af selve verdensmiljøet.

Sådan går mennesker fra at være produkter af verdensmiljøet til at lære af verdensmiljøet.

AFSNIT 2 - EVIDENSSTANDARD

HVAD EVIDENSSTANDARD VIRKELIG ER

Afsnit 1 fastslog, at mennesker skal lære af verdensmiljøet i stedet for blot at blive produkter af det.

Kilde og oprindelse begynder med at spørge, hvor information, systemer, historier, regler, titler, adfærd og gentagne mønstre kommer fra, hvad der formede dem, hvad de har vist over tid, og hvilket verdensmiljø der frembragte dem.

Afsnit 2 går nu videre til Evidensstandard.

Evidensstandard spørger, om evidens faktisk understøtter det, der hævdes, undervises i, gentages, beskyttes, registreres, præsenteres eller håndhæves.

Evidensstandard findes, fordi mennesker bliver undervist i, hvad de skal tro, uden ordentligt at blive undervist i, hvad evidens faktisk er.

Mennesker får vist information.

Mennesker får information fortalt.

Mennesker bliver undervist i information.

Mennesker forventes at acceptere information.

Mennesker forventes at gentage information.

Mennesker forventes at forsvare information.

Men mennesker bliver ikke undervist i, hvordan de ordentligt skal undersøge, om evidens understøtter det, der bliver sagt.

Dette skaber et af de største problemer i verdensmiljøet.

Information kan præsenteres som sandhed, før der ordentligt er blevet spurgt ind til den.

Historier kan gentages som sandhed, før evidensen er blevet undersøgt.

Titler kan behandles som evidens.

Autoritet kan behandles som evidens.

Systemer kan behandles som evidens.

Popularitet kan behandles som evidens.

Skriftlige optegnelser kan behandles som evidens.

Gentagne påstande kan behandles som evidens.

Frygt kan præsenteres som evidens.

Modnarrativer kan behandles som evidens.

Genereret, ændret, udvalgt eller fremstillet materiale kan præsenteres som evidens.

Men ingen af disse ting er evidens i sig selv.

Evidensstandard findes for at forhindre information uden belæg i at blive accepteret som sandhed.

Evidensstandard lærer mennesker at gå langsommere frem, før de accepterer.

Den lærer mennesker at spørge, hvad der faktisk bliver vist, hvad der bliver hævdet, hvad der understøtter påstanden, hvad der mangler, hvad der er

modsaqt, hvad der præsenteres gennem frygt eller følelsesmæssigt pres, og hvad der blot er blevet gentaget, indtil det fremstår sandt.

Evidensstandard erstatter ikke Kilde og oprindelse.

Den bygger videre på den.

Kilde og oprindelse spørger, hvor noget kom fra, og hvad der formede det.

Evidensstandard spørger, om evidensen understøtter det, der hævdes ud fra det.

Formålet med Evidensstandard er ikke at fortælle mennesker, hvad de skal tro.

Formålet er at lære mennesker, hvordan de skal undersøge information, før de tror på den, gentager den, forsvarer den eller handler på den.

HVAD EVIDENS SKAL GØRE

Evidens er ikke blot information, der eksisterer.

Evidens skal vise noget.

Evidens skal understøtte det, der hævdes.

Evidens skal kunne tåle at blive stillet spørgsmål til.

Evidens skal forblive åben for yderligere undersøgelse.

Evidens skal have forbindelse til virkeligheden.

Evidens skal stemme overens med adfærd.

Evidens skal afsløre modsigelse.

Evidens skal forblive konsekvent over tid.

Evidens skal hjælpe mennesker med at lære af det, der vises.

Evidens er også åben for spørgsmål.

Evidens behøver ikke beskyttelse mod spørgsmål.

Evidens frygter ikke undersøgelse.

Evidens er ikke afhængig af titler, autoritet, gentagelse, frygt, status eller følelsesmæssigt pres for at overleve.

Det at stille spørgsmål styrker evidensen.

Det at stille spørgsmål forbedrer forståelsen.

Det at stille spørgsmål afslører svaghed.

Det at stille spørgsmål afslører modsigelser.

Det at stille spørgsmål afslører det, der mangler.

Det at stille spørgsmål afslører det, der ikke er underbygget.

Det at stille spørgsmål hjælper mennesker med at lære.

Information uden belæg modstår ofte spørgsmål, fordi spørgsmål truer det, der ikke kan underbygges ordentligt.

Evidensstandard lærer derfor mennesker, at det at stille spørgsmål ikke er sandhedens fjende.

Det at stille spørgsmål er en af vejene ind til sandheden.

INFORMATION ER IKKE EVIDENS

Information er ikke automatisk evidens.

En udtalelse er ikke automatisk evidens.

En titel er ikke automatisk evidens.

En rolle er ikke automatisk evidens.

Et system er ikke automatisk evidens.

En gentaget historie er ikke automatisk evidens.

En skriftlig historie er ikke automatisk evidens.

En arvet overbevisning er ikke automatisk evidens.

Et beskyttet narrativ er ikke automatisk evidens.

En person, der bliver betalt for at gentage information, er ikke automatisk evidens.

Et system, der siger, at noget er sandt, er ikke automatisk evidens.

Frygt knyttet til information er ikke automatisk evidens.

Et modnarrativ, der modsætter sig et andet narrativ, er ikke automatisk evidens.

AI-genereret, ændret, sammenfattet, udvalgt eller præsenteret information er ikke automatisk evidens.

Mennesker skal spørge:

Hvad bliver hævdet?

Hvilken evidens understøtter det?

Hvor kom evidensen fra?

Kan evidensen undersøges?

Kan der spørges ind til evidensen?

Understøtter evidensen påstanden?

Understøtter adfærden påstanden?

Understøtter konsistens påstanden?

Hvilken evidens mangler?

Hvilken evidens er blevet skjult?

Hvilken evidens modsiger påstanden?

Hvad er blevet accepteret uden evidens?

Blev denne evidens skabt, ændret, udvalgt, sammenfattet, omformuleret eller præsenteret på en måde, der kunne vildlede?

Dette betyder noget, fordi mennesker kan lære at acceptere information uden nogensinde at lære, om den er ordentligt understøttet.

De kan huske information uden belæg.

De kan gentage information uden belæg.

De kan forsvare information uden belæg.

De kan give information uden belæg videre til den næste generation.

Verdensmiljøet gentager sig derefter gennem information, der blev accepteret, før den blev ordentligt undersøgt.

GENTAGNE HISTORIER, DER BLIVER TIL SANDHED

En af de største fejl i menneskelig læring er, at mennesker kan forveksle gentagelse med sandhed.

En historie kan skabes.

En titel kan give den autoritet.

Et system kan give den rækkevidde.

Penge kan give mennesker en grund til at gentage den.

Tid kan gøre den velkendt.

Skriftlige optegnelser kan give den et udseende af varighed.

Nok mennesker, der gentager den, kan give den socialt bevis.

Fremtidige generationer kan derefter arve den som sandhed.

Men gentagelse er ikke evidens.

En gentaget historie er ikke evidens.

En skriftlig historie er ikke evidens.

En arvet historie er ikke evidens.

En beskyttet historie er ikke evidens.

En historie, der støttes af titler, systemer, penge, rækkevidde, frygt, status og tid, er stadig ikke evidens, medmindre den kan undersøges og understøttes ordentligt.

Mennesker skal derfor spørge:

Hvem skabte denne historie?

Hvem gav den autoritet?

Hvem gentog den?

Hvem drog fordel af, at den blev troet?

Hvem blev betalt for at opretholde den?

Hvem beskyttede den mod spørgen?

Hvilken evidens understøtter den?

Hvilken evidens modsiger den?

Hvad sker der, når den bliver udfordret?

Er dette evidens?

Eller er dette en arvet overbevisning?

Uden Evidensstandard kan gentagne historier blive accepteret som sandhed, blot fordi nok mennesker gentager dem, skriver om dem, beskytter dem eller giver dem videre.

TITLER, AUTORITET OG BETALTE ROLLER ER IKKE EVIDENS

Mennesker bliver ofte undervist i at tro på titler.

De bliver undervist i at tro på autoritet.

De bliver undervist i at tro på officielle roller.

De bliver undervist i at tro på systemer.

De bliver undervist i at tro på mennesker, der bliver betalt for at tale, håndhæve, undervise, præsentere eller gentage information.

Men en titel er ikke evidens.

Autoritet er ikke evidens.

En betalt rolle er ikke evidens.

En officiel position er ikke evidens.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvilken evidens understøtter denne titel?

Hvilken evidens understøtter denne autoritet?

Hvilken evidens understøtter denne rolle?

Hvilken evidens understøtter det, denne person siger?

Hvilken evidens understøtter det, dette system hævder?

Hvem drager fordel, hvis dette bliver troet?

Hvem drager fordel, hvis der ikke bliver spurgt ind til dette?

Hvem bliver betalt for at gentage det?

Hvem bliver betalt for at håndhæve det?

Hvem bliver betalt for at beskytte det?

Hvad sker der, når der anmodes om evidens?

Dette handler ikke om automatisk at afvise enhver titel, rolle, ethvert system eller enhver autoritet.

Det handler om ikke at forveksle dem med evidens.

Evidensstandard lærer mennesker, at autoritet stadig skal undersøges.

Titler skal stadig undersøges.

Systemer skal stadig undersøges.

Betalte roller skal stadig undersøges.

Den samme standard skal anvendes overalt.

SYSTEMER, KILDE OG EVIDENS

At et system findes, er ikke evidens for, at systemet blev skabt ud fra sandhed.

Dette hænger direkte sammen med Kilde og oprindelse.

Kilde og oprindelse spørger:

Hvor kom dette system fra?

Hvem skabte det?

Hvad formede det?

Hvilken adfærd har det vist over tid?

Hvad beskytter det?

Hvad gentager det?

Hvad skjuler det?

Hvad tillader det?

Evidensstandard spørger derefter:

Hvilken evidens understøtter systemets påstande?

Hvilken evidens modsiger dem?

Hvilken evidens mangler?

Hvilken evidens frembringes efter udfordring?

Viser evidensen sandhed?

Eller viser den kun autoritet, efterlevelse, gentagelse og beskyttelse?

Mennesker tror ofte, at fordi noget findes, må det være blevet skabt ud fra sandhed.

Dette skal der spørges ind til.

Hvis systemer blev skabt, opretholdt eller beskyttet af mennesker, der ikke handlede ud fra sandhed, kan den information, de titler, regler, optegnelser, den autoritet og de narrativer, som disse systemer frembragte, ikke blot accepteres som sandhed, fordi de eksisterer.

At et system er gammelt, er ikke evidens for sandhed.

At et system er magtfuldt, er ikke evidens for sandhed.

At et system er officielt, er ikke evidens for sandhed.

At et system gentages gennem generationer, er ikke evidens for sandhed.

At et system beskyttes af penge, status, autoritet, frygt eller magt, er ikke evidens for sandhed.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvilken evidens understøtter det?

Hvilken evidens modsiger det?

Hvilken evidens mangler?

Hvilken evidens blev ignoreret?

Hvilken adfærd viser systemet?

Hvad gør systemet, når det bliver udfordret?

Svarer det?

Retter det?

Undgår det?

Beskytter det sig selv?

Frembringer det sandhed?

Eller frembringer det efterlevelse?

Det er her, Evidensstandard forbinder direkte til verdensmiljøet.

Evidens gælder ikke kun udtalelser.

Det gælder systemer.

Det gælder regler.

Det gælder autoritet.

Det gælder titler.

Det gælder adfærd.

Det gælder narrativer.

Det gælder gentagne mønstre.

Det gælder frygtbaseret præsentation.

Det gælder modnarrativer.

Det gælder genereret, ændret, udvalgt eller fremstillet materiale.

Derfor er Evidensstandard en af de manglende veje i uddannelse.

Uden den kan mennesker lære at fungere i systemer uden nogensinde at lære, hvordan de skal spørge ind til, om disse systemer understøttes af sandhed, evidens, konsistens og adfærd.

Evidensstandard findes for at forhindre information uden belæg i at blive accepteret som sandhed.

Den hjælper mennesker med at begynde at bevæge sig fra accept til undersøgelse.

Den hjælper mennesker med at bevæge sig fra tro til forståelse.

Den hjælper mennesker med at bevæge sig fra at være produkter af gentaget information til at lære af verdensmiljøet.

EVIDENS OVER TID

Den første del af dette afsnit forklarede, at information, titler, autoritet, betalte roller, systemer, skriftlige optegnelser, gentagne historier, arvede overbevisninger, frygtbaseret præsentation, modnarrativer og genereret, ændret, udvalgt eller fremstillet materiale ikke automatisk er evidens.

Den forklarede også, at evidens er åben for spørgsmål.

Denne del går nu videre til, hvordan evidens skal undersøges over tid.

Evidensstandard undersøger ikke kun ét øjeblik.

Den undersøger det, der vises over tid.

En enkelt udtalelse kan være vildledende.

En enkelt optegnelse kan være ufuldstændig.

En enkelt forklaring kan være selektiv.

Et enkelt svar kan undgå det bredere mønster.

En forsinket udtalelse kan bruges til at erstatte det, der blev vist i realtid.

Derfor skal evidens undersøges over tid.

Mennesker bør spørge:

Hvad er blevet vist over tid?

Hvornår blev det vist?

Blev det vist i realtid?

Blev det registreret efter hændelsen?

Blev det forklaret senere?

Stemmer den senere forklaring overens med evidensen i realtid?

Er evidensen forblevet konsekvent?

Er adfærden forblevet konsekvent?

Har historien ændret sig?

Har forklaringen ændret sig?

Har det samme mønster gentaget sig?

Er der opstået modsigelse?

Er evidens blevet tilføjet?

Er evidens blevet fjernet?

Er evidens blevet ignoreret?

Hvad skete der efter udfordring?

Forsinkede forklaringer må aldrig få lov til at tilsidesætte evidens i realtid, der er vist i rækkefølge.

Dette betyder noget, fordi sandhed ikke bør afhænge af ét isoleret øjeblik, når et længere mønster viser noget andet.

Evidens over tid hjælper mennesker med at se mønstre.

Den hjælper mennesker med at se modsigelse.

Den hjælper mennesker med at se, hvad der beskyttes.

Den hjælper mennesker med at se, hvad der undgås.

Den hjælper mennesker med at se, om ord, adfærd, optegnelser, timing og resultater stemmer overens.

Evidensstandard lærer derfor mennesker at undersøge evidens som en del af en rækkefølge, ikke som adskilte stykker information.

ADFÆRD SOM EVIDENS

Ord er ikke nok.

Det, mennesker siger, skal sammenlignes med det, mennesker gør.

Adfærd kan afsløre det, udtalelser skjuler.

Adfærd kan afsløre det, titler beskytter.

Adfærd kan afsløre det, systemer undgår.

Adfærd kan afsløre det, som penge, afhængighed, frygt, position, omdømme eller incitament former.

En person kan sige, at vedkommende handler ud fra sandhed.

Et system kan sige, at det handler ud fra retfærdighed.

En institution kan sige, at den handler ud fra omsorg.

En betalt rolle kan sige, at den handler ud fra pligt.

En titel kan sige, at den handler ud fra autoritet.

Men Evidensstandard spørger, om adfærd understøtter det, der hævdes.

Mennesker bør spørge:

Stemmer adfærden overens med ordene?

Stemmer handlingen overens med påstanden?

Svarer systemet, når det bliver udfordret?

Retter autoriteten, når den bliver vist evidens?

Beskytter den betalte rolle sandhed?

Eller beskytter den position, system, penge, omdømme eller narrativ?

Modsiger tavshed påstanden?

Modsiger undvigelse påstanden?

Modsiger forsinkelse påstanden?

Modsiger fjernelse, blokering, afvisning eller straf påstanden?

Adfærd over tid kan blive en af de tydeligste evidensveje, fordi adfærd viser, hvad mennesker og systemer faktisk gør, ikke kun hvad de siger, de gør.

Hvis ord og adfærd skilles ad, skal Evidensstandard spørge ind til adskillelsen.

Hvis en påstand siger én ting, men adfærd gentagne gange viser noget andet, skal adfærden undersøges.

EVIDENS EFTER UDFORDRING

Evidensstandard skal også undersøge, hvad der sker, efter information bliver udfordret.

Mange påstande virker stærke, indtil der anmodes om evidens.

Mange systemer virker sandfærdige, indtil de bliver bedt om at svare.

Mange titler virker troværdige, indtil deres påstande undersøges.

Mange narrativer virker stabile, indtil modsigelser bliver vist.

Udfordring afslører evidensstandarder.

Evidens er åben for spørgsmål, fordi det at stille spørgsmål styrker det, der er sandt, og afslører det, der er svagt, mangler, er modsagt eller ikke er understøttet.

Information uden belæg modstår ofte spørgsmål, fordi spørgsmål truer det, der ikke kan underbygges ordentligt.

Mennesker bør spørge:

Hvad sker der, når der anmodes om evidens?

Bliver evidens fremlagt?

Bliver spørgsmålet besvaret?

Bliver problemet rettet?

Bliver modsigelsen behandlet?

Bliver evidensen ignoreret?

Bliver den, der spørger, angrebet?

Bliver tavshed brugt?

Bliver autoritet brugt i stedet for evidens?

Bliver proces brugt i stedet for sandhed?

Bliver problemet forsinket, indtil mennesker holder op med at spørge?

Bliver systemet beskyttet i stedet for, at evidensen undersøges?

Det, der sker efter udfordring, betyder noget, fordi respons bliver til evidens.

At svare kan blive til evidens.

At rette kan blive til evidens.

At nægte at svare kan blive til evidens.

At undgå kan blive til evidens.

Tavshed kan blive til evidens.

Modsigelse kan blive til evidens.

Beskyttelse kan blive til evidens.

Gentagne ikke-svar kan blive til evidens.

Evidensstandard lærer mennesker at undersøge ikke kun den oprindelige påstand, men også den adfærd, der følger, når der spørges ind til påstanden.

EVIDENS, TIDSLINJE OG RESPONS

Evidensstandard kræver også, at mennesker følger evidens gennem tidslinje og respons.

Evidens bør ikke adskilles fra, hvornår den blev vist, hvor den kom fra, hvem der så den, hvem der modtog den, hvem der kunne udfordre den, og hvad der skete bagefter.

Mennesker bør spørge:

Hvornår blev dette vist?

Hvor blev dette vist?

Hvem frembragte det?

Hvem modtog det?

Hvem så det?

Hvem blev udfordret?

Hvem havde mulighed for at svare?

Hvem havde mulighed for at rette?

Hvem havde mulighed for at gendrive?

Hvem forblev tavs?

Hvad skete der derefter?

Hvilken adfærd fulgte?

Hvilket mønster fortsatte?

Dette betyder noget, fordi evidens kan svækkes, når den adskilles fra sin tidslinje.

Evidens kan også svækkes, når mennesker ignorerer, hvem der så den, hvem der modtog den, hvem der havde mulighed for at svare, og hvad der skete bagefter.

Evidens i realtid betyder noget, fordi den viser, hvad der blev placeret, vist, registreret, udfordret eller gjort synligt på det tidspunkt.

Forsinkede forklaringer skal spørges ind til i forhold til det, der blev vist i realtid.

Mennesker bør spørge:

Stemmer den senere forklaring overens med evidensen i realtid?

Omskriver den senere udtalelse det, der blev vist?

Undgår den senere optegnelse det, der blev udfordret?

Fjerner den senere forklaring kontekst?

Understøtter tidslinjen påstanden?

Understøtter eller modsiger adfærden efter synlighed påstanden?

En reel evidensstandard spørger ikke kun, om noget eksisterer.

Den spørger, hvordan det eksisterer i den bredere dokumentation.

Den spørger, hvad evidensen viser, når den placeres i rækkefølge.

Den spørger, om tidslinjen understøtter påstanden.

Den spørger, om adfærd efter synlighed understøtter eller modsiger påstanden.

Sådan begynder mennesker at lære af evidens i stedet for blot at indsamle information.

SET, SKJULT, MANGLENDE OG MODSAGT

Evidensstandard skal lære mennesker at sammenligne det, der vises, med det, der ikke vises.

Mennesker bliver ofte ledt af den evidens, der placeres foran dem.

Men det, der mangler, kan være lige så vigtigt.

Det, der skjules, kan være lige så vigtigt.

Det, der modsiges, kan være lige så vigtigt.

Det, der beskyttes mod spørgen, kan være lige så vigtigt.

Mennesker bør spørge:

Hvad vises?

Hvad vises ikke?

Hvad mangler?

Hvad skjules?

Hvad er ikke understøttet?

Hvad er modsagt?

Hvad beskyttes?

Hvad undgås?

Hvad er blevet fjernet?

Hvad er ikke blevet besvaret?

Dette betyder noget, fordi mennesker kan blive ledt af udvalgt evidens.

De kan blive vist én del af et billede, mens resten skjules.

De kan blive vist en udtalelse, mens adfærd modsiger den.

De kan blive vist en optegnelse, mens tidslinjen ignoreres.

De kan blive vist autoritet, mens evidens mangler.

De kan blive vist selvsikkerhed, mens støtte er fraværende.

Evidensstandard hjælper mennesker med at se ud over udvalgt præsentation.

Den hjælper mennesker med at sammenligne det, der vises, med det, der mangler, skjules, modsiges, undgås eller beskyttes.

PRÆSENTATION AF EVIDENS, FRYGT OG LYDIGHED

Evidensstandard skal også spørge ind til, hvordan evidens præsenteres.

Jo mere magtfuld den mekanisme er, der præsenterer evidensen, desto vigtigere bliver det at spørge ind til selve evidensen.

Mennesker kan blive vist frygt og blive ledt til at behandle selve frygtmiljøet som evidens.

Frygt kan skabe hastværk.

Frygt kan skabe lydighed.

Frygt kan stoppe spørgen.

Frygt kan få mennesker til at acceptere evidens, der er svag, ufuldstændig, udvalgt eller uden belæg, før de undersøger den ordentligt.

Frygt kan få mennesker til at følge titler, systemer, betalte roller, officielle udtalelser, gentagne advarsler og offentligt pres uden at spørge, om evidensen understøtter det, der hævdes.

Men frygt er ikke evidens.

Hastværk er ikke evidens.

Officielt pres er ikke evidens.

Gentagne advarsler er ikke evidens.

Betalt efterlevelse er ikke evidens.

Massegentagelse er ikke evidens.

Evidensstandard skal spørge, om mennesker bliver vist evidens, eller om de bliver vist frygt, der er designet til at få dem til at acceptere uden evidens.

Mennesker bør spørge:

Hvilken evidens bliver vist?

Hvordan bliver den præsenteret?

Hvilken frygt knyttes til den?

Hvilken reaktion bliver skabt?

Hvilken evidens mangler?

Hvilken evidens bliver modsagt?

Hvilken evidens bliver beskyttet mod spørgen?

Bliver mennesker hjulpet til at forstå?

Eller bliver mennesker presset til at efterleve?

Dette overlapper med Følelsesmæssig påvirkning, Narrativ kontra virkelighed og Psykologisk påvirkning, men det hører hjemme her, fordi Evidensstandard skal spørge ind til, om frygt bliver brugt som erstatning for evidens.

MODNARRATIV OG EVIDENSSTANDARD

Evidensstandard skal også spørge ind til modnarrativer.

Mennesker kan se ét falsk narrativ, afvise det og derefter acceptere modnarrativet, fordi det ser ud til at modsætte sig det første.

Men modstand er ikke evidens.

Et modnarrativ kan stadig blive skabt.

Et modnarrativ kan stadig blive finansieret.

Et modnarrativ kan stadig få rækkevidde.

Et modnarrativ kan stadig blive kontrolleret.

Et modnarrativ kan stadig få mennesker til at tro uden evidens.

Mennesker kan slippe ud af én skabt historie og straks træde ind i en anden skabt historie.

Evidensstandard skal derfor spørge ind til både narrativet og modnarrativet.

Mennesker bør spørge:

Hvilken evidens understøtter modnarrativet?

Hvor kom det fra?

Hvem gav det rækkevidde?

Hvem drager fordel af, at det bliver troet?

Hjælper det mennesker med at undersøge evidens?

Eller flytter det blot mennesker fra én overbevisning til en anden?

Spørger det ind til Kilde og oprindelse?

Spørger det ind til Evidensstandard?

Spørger det ind til Incitament og gevinst?

Anvender det den samme standard overalt?

Evidensstandard må ikke tillade mennesker at erstatte én overbevisning uden belæg med en anden overbevisning uden belæg.

Vejen går ikke fra ét narrativ til et andet narrativ.

Vejen går fra tro uden belæg til evidensbaseret spørgen, det at se, forstå og lære samt selvstændig tænkning.

AI, FREMSTILLET EVIDENS OG KILDEHISTORIK

Evidensstandard skal også forberede mennesker på at spørge ind til evidens, der kan genereres, ændres, sammenfattes, udvælges, omformuleres eller fremstilles.

Jo mere overbevisende fremstillet evidens bliver, desto vigtigere bliver Kilde og oprindelse.

AI kan få falsk evidens til at se ægte ud.

AI kan få falske historier til at se understøttede ud.

AI kan få falske billeder, stemmer, dokumenter, sammenfatninger og forklaringer til at fremstå troværdige.

AI kan også bruges til at skjule, omformulere, sammenfatte, udvælge eller fordreje evidens.

Derfor må AI-genereret eller AI-præsenteret information ikke behandles som evidens uden undersøgelse.

Dette forbinder direkte tilbage til Kilde og oprindelse.

Kilde og oprindelse spørger:

Hvor kom denne evidens fra?

Hvornår eksisterede den første gang?

Hvem frembragte den?

Hvilken historik har den?

Var den synlig, før der fandtes værktøjer til at generere, ændre eller fremstille den?

Evidensstandard spørger derefter:

Kan denne historik undersøges?

Understøtter tidslinjen den?

Kan den oprindelige kilde kontrolleres?

Kan evidensen adskilles fra genereret, ændret, sammenfattet eller omformuleret materiale?

Evidens med en klar historik før AI-manipulation er anderledes end evidens, der først dukker op efter, at der findes værktøjer til at generere, ændre eller fremstille den.

Mennesker bør spørge:

Hvad skabte denne evidens?

Blev den genereret?

Blev den ændret?

Blev den sammenfattet?

Blev den udvalgt?

Blev den fjernet fra kontekst?

Kan originalen undersøges?

Kan kilden kontrolleres?

Kan tidslinjen kontrolleres?

Understøtter adfærd den?

Understøtter den bredere evidensdokumentation den?

Evidensstandard skal hjælpe mennesker med at spørge til, om de ser evidens, eller om de ser en fremstillet præsentation, der ligner evidens.

EVIDENSSTANDARD OG MENNESKEHEDENS FREMSKRIDT

Evidensstandard handler ikke kun om at bevise eller modbevise enkelte påstande.

Den er en del af Den manglende vej til menneskehedens fremskridt.

Evidensstandard handler ikke kun om at spørge ind til evidens.

Den handler om at forhindre menneskeheden i at forveksle præsentation med sandhed.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens præsentation forveksles med sandhed, frygt forveksles med evidens, autoritet forveksles med sandhed, gentagne historier forveksles med evidens, og information uden belæg arves af fremtidige generationer.

Evidensstandard findes for at forhindre denne vej i at gentage sig.

Den hjælper med at beskytte vejen ind i forståelse.

Den lærer mennesker at sænke tempoet, før de accepterer.

Den lærer mennesker at undersøge det, der vises.

Den lærer mennesker at lægge mærke til det, der mangler.

Den lærer mennesker at sammenligne ord med adfærd.

Den lærer mennesker at følge evidens gennem tid.

Den lærer mennesker at spørge ind til respons efter udfordring.

Den lærer mennesker at spørge ind til frygtbaseret præsentation.

Den lærer mennesker at spørge ind til modnarrativer.

Den lærer mennesker at spørge ind til fremstillet eller ændret evidens.

Den lærer mennesker at anvende den samme standard overalt.

Sådan bygger Evidensstandard videre på Kilde og oprindelse.

Kilde og oprindelse hjælper mennesker med at spørge til, hvor information, systemer, historier, titler, adfærd og gentagne mønstre kom fra.

Evidensstandard hjælper derefter mennesker med at afprøve, om evidensen understøtter det, der hævdes, vises, gentages, beskyttes, udfordres, skjules eller modsiges.

Sådan bevæger mennesker sig fra tro til undersøgelse.

Sådan bevæger mennesker sig fra undersøgelse til at se.

Sådan bevæger mennesker sig fra at se til forståelse.

Sådan bevæger mennesker sig fra forståelse til læring.

Sådan bevæger mennesker sig fra læring til selvstændig tænkning.

Sådan bevæger mennesker sig fra at være produkter af information uden belæg til at lære af verdensmiljøet.

Evidensstandard betyder noget, fordi formålet ikke blot er at spørge ind til evidens.

Formålet er at forbedre menneskehedens evne til at lære af evidens, der vises i selve verdensmiljøet.

Uden Evidensstandard kan mennesker arve information uden belæg og gentage den som sandhed.

Med Evidensstandard kan mennesker begynde at se, hvad der er understøttet, hvad der mangler, hvad der modsiges, hvad der beskyttes, hvad der er fremstillet, hvad der er frygtbaseret, og hvad der skal spørges yderligere ind til.

Derfor hører Evidensstandard hjemme i Den manglende vej til menneskehedens fremskridt.

AFSNIT 3 - INCITAMENT OG GEVINST

HVAD INCITAMENT OG GEVINST VIRKELIG ER

Afsnit 1 fastslog, at mennesker skal lære af verdensmiljøet i stedet for blot at blive produkter af det.

Afsnit 2 fastslog, at mennesker skal undersøge, om evidens understøtter det, der hævdes, gentages, beskyttes, præsenteres eller håndhæves.

Afsnit 3 går nu videre til Incitament og gevinst.

Incitament og gevinst findes, fordi mennesker ikke ordentligt kan forstå menneskelig adfærd, før de forstår, hvilken adfærd der belønnes eller beskyttes, hvad mennesker er afhængige af, og hvad de frygter at miste.

Mennesker bliver ofte undervist i at se på handlinger.

De bliver ikke undervist i at stille spørgsmål til, hvad der driver disse handlinger.

Mennesker bliver ofte undervist i at se på resultater.

De bliver ikke undervist i at stille spørgsmål til de incitamenter, der frembringer disse resultater.

Mennesker bliver undervist i at stole på systemer.

De bliver ikke undervist i at stille spørgsmål til, hvad disse systemer vinder ved at fortsætte.

Mennesker bliver ofte undervist i at bedømme enkeltpersoner.

De bliver ikke undervist i at stille spørgsmål til de mekanismer, der former individet.

Incitament og gevinst lærer mennesker at spørge:

Hvem vinder?

Hvem drager fordel?

Hvem er afhængig af dette?

Hvem beskytter dette?

Hvem frygter at miste dette?

Hvem bliver belønnet for dette?

Hvem bliver betalt for dette?

Hvem bidrager til, at dette fortsætter?

Mennesker lever ikke kun i verdensmiljøet.

Gennem adfærd formet af incitamenter hjælper de med at genskabe det.

Dette er en af de største grunde til, at menneskeheden gentager den samme verden.

Mennesker skaber ikke gentagne gange den samme verden, fordi de er onde.

De skaber gentagne gange den samme verden, fordi incitamenter gentagne gange belønner dem for at genskabe den.

Menneskeheden genskaber ofte den samme verden uden fuldt ud at forstå, hvad den bidrager til.

Dette er en af de største grunde til, at gentagne verdensproblemer fortsætter.

PENGE, AFHÆNGIGHED OG VERDENSMILJØET

Penge er en af de største mekanismer, der former menneskelig adfærd.

Penge kan skabe afhængighed.

Afhængighed kan skabe efterlevelse.

Efterlevelse kan skabe tavshed.

Tavshed kan beskytte systemer.

Systemer kan fortsætte, fordi mennesker er afhængige af dem.

Mennesker bliver ofte undervist i kun at tænke på penge som betaling.

Men penge former også adfærd.

Penge kan påvirke det, mennesker siger.

Penge kan påvirke det, mennesker ikke siger.

Penge kan påvirke det, mennesker gentager.

Penge kan påvirke det, mennesker beskytter.

Penge kan påvirke det, mennesker undgår at spørge ind til.

Penge kan påvirke det, mennesker håndhæver.

Penge kan påvirke det, mennesker lader fortsætte.

Penge kan påvirke det, mennesker normaliserer.

Mennesker bør spørge:

Hvem bliver betalt?

Hvem betaler dem?

Hvad bliver de betalt for at gøre?

Hvad bliver de betalt for ikke at spørge ind til?

Hvad bliver de betalt for at gentage?

Hvad bliver de betalt for at håndhæve?

Hvad bliver de betalt for at beskytte?

Hvad sker der, hvis de udfordrer?

Hvad sker der, hvis de afslører?

Penge behøver ikke at kontrollere enhver tanke.

Afhængighed kan være nok.

Mennesker kan blive produkter af incitamenter uden nogensinde fuldt ud at genkende det.

MENNESKELIGE BELØNNINGER, TILHØRSFORHOLD OG AT PASSE IND

Mennesker påvirkes ikke kun af penge.

Mennesker kan også påvirkes af:

Accept.

Popularitet.

Anerkendelse.

Opmærksomhed.

Status.

Godkendelse.

Tilhørsforhold.

Komfort.

Sikkerhed.

At undgå kritik.

At undgå afvisning.

At undgå udelukkelse.

Mennesker spørger ofte ikke:

"Er dette sandt?"

De kan i stedet spørge:

"Hvad gør andre mennesker?"

"Vil mennesker godkende mig?"

"Vil jeg stadig høre til, hvis jeg er uenig?"

Frygten for at stå alene kan blive stærkere end ønsket om at forstå.

Mennesker kan ændre deres adfærd for at opnå godkendelse, undgå udelukkelse, bevare tilhørsforhold og passe ind i miljøer, de mener, de er

afhængige af. Mennesker kan gradvist lade tilhørsforhold blive vigtigere end forståelse.

Mennesker bør spørge:

Følger jeg sandhed?

Eller følger jeg mennesker?

Tænker jeg selvstændigt?

Eller prøver jeg at passe ind?

Hvem drager fordel, når mennesker holder op med at tænke selvstændigt?

Hvilken adfærd bliver kopieret?

Hvilken adfærd bliver normaliseret?

MENNESKER KOPIERER MENNESKER

Mennesker arver ofte adfærd fra andre mennesker.

Mennesker kopierer:

Sprog.

Meninger.

Trends.

Livsstile.

Udseender.

Holdninger.

Vaner.

Social adfærd.

Onlineadfærd.

Ikke nødvendigvis fordi de selvstændigt forstår dem, men fordi de fremstår normale, populære, succesfulde eller accepterede.

Gentagen adfærd kan blive normaliseret, blot fordi nok mennesker gør det.

At passe ind kan blive normalt.

Normalisering kan blive til gentagelse.

Gentagelse kan blive til arvet adfærd.

Arvet adfærd kan blive til accepteret virkelighed.

Jo længere adfærd gentages, desto mere usynlig kan mekanismen bag den blive.

Mennesker kan holde op med at spørge, fordi selve gentagelsen kan skabe et indtryk af sandhed.

OVERFLADISKE MILJØER

Moderne miljøer kan opmuntre mennesker til at prioritere udseende frem for forståelse.

Mennesker kan blive optaget af:

Hvordan de ser ud.

Hvordan de fremstår online.

Hvor succesfulde de fremstår.

Hvor lykkelige de fremstår.

Hvor populære de fremstår.

Hvad andre tænker om dem.

Mennesker kan præsentere idealiserede versioner af sig selv, mens de skjuler virkeligheden.

Falske smil kan erstatte ægte velbefindende.

Vist succes kan erstatte sandhed.

Onlineidentitet kan erstatte autenticitet.

Billedet kan blive vigtigere end forståelse.

Mennesker kan fremstå forbundne, mens de føler sig isolerede.

Mennesker kan fremstå lykkelige, mens de føler sig ulykkelige.

Mennesker kan fremstå succesfulde, mens de kæmper privat.

Når udseende bliver vigtigere end sandhed, kan overfladiske miljøer udvikle sig.

POPULARITET, STATUS OG SAMMENLIGNING

Mennesker kan måle sig selv mod andre.

Flere penge.

Flere ejendele.

Flere følgere.

Mere status.

Mere opmærksomhed.

Mere anerkendelse.

Dette kan skabe endeløse sammenligningscyklusser uden forståelse.

Popularitet er ikke evidens.

Opmærksomhed er ikke evidens.

Følgere er ikke evidens.

Status er ikke evidens.

At blive set bredt gør ikke automatisk noget sandt.

Mennesker kan forveksle synlighed med sandhed, popularitet med korrekthed og indflydelse med troværdighed.

FRYGT, TAVSHED OG TILHØRSFORHOLD

Mennesker kan undgå at spørge, fordi spørgen kan true tilhørsforhold.

Mennesker kan frygte:

Kritik.

Hån.

Afvisning.

Udelukkelse.

Forlegenhed.

Isolation.

At miste muligheder.

At stå alene.

Frygt kan tilskynde til tavshed.

Tavshed kan beskytte gentagelse.

Gentagelse kan blive normaliseret.

Normaliseret adfærd kan blive arvet af fremtidige generationer.

Cyklussen kan fortsætte, uden at mennesker fuldt ud forstår, hvad de bidrager til.

Mennesker skal også forstå, at incitamenter kan blive stærkere end sandhed.

Mennesker kan vide, at noget bør spørges ind til, og stadig fortsætte, fordi incitamenter beskytter adfærden.

UDDANNELSE, LÆRERE OG AT GENTAGE VERDEN

Uddannelse er et af de tydeligste eksempler på Incitament og gevinst.

Lærere er ofte produkter af det samme uddannelsessystem, de blev undervist inde i.

De blev uddannet i det.

De blev trænet i det.

De bliver betalt i det.

De bliver bedømt i det.

De bliver placeret i roller i det.

De forventes at undervise i det.

De forventes at formidle information i det.

De forventes at bedømme information i det.

Men de bliver ikke undervist i, hvordan de skal lære børn den strukturerede evidensbaserede vej til at stille spørgsmål til selve verdensmiljøet.

Dette handler ikke om at angribe lærere.

Det handler om at forstå systemet.

Lærere kan blive bidragydere til at gentage den samme verden, fordi de opererer i det samme incitamentsdrevne miljø.

Uddannelse kan gentagne gange genskabe den samme verden uden nogensinde at have til hensigt at gøre det.

Mennesker bør spørge:

Hvad belønner uddannelse?

Hvad gentager uddannelse?

Hvad beskytter uddannelse?

Hvad undgår uddannelse?

Hvad undlader uddannelse at undervise i?

Hvad sker der, hvis uddannelse ændrer sig?

Hvad sker der, hvis børn lærer at spørge ind til selve verdensmiljøet?

HVORFOR INCITAMENT OG GEVINST BETYDER NOGET

Incitament og gevinst betyder noget, fordi mennesker ikke ordentligt kan forstå, hvorfor menneskeheden gentager den samme verden, før de forstår, hvad der belønner denne gentagelse.

Kilde og oprindelse spørger, hvor noget kom fra, og hvad der formede det.

Evidensstandard spørger, om evidens understøtter det, der hævdes.

Incitament og gevinst spørger:

Hvem drager fordel?

Hvem er afhængig?

Hvem beskytter?

Hvem mister?

Hvilken adfærd skaber dette incitament?

Hvilket verdensmiljø hjælper denne adfærd med at genskabe?

Sådan begynder mennesker at se de mekanismer, der virker under verdensmiljøets overflade.

Sådan bevæger mennesker sig fra tro til undersøgelse.

Sådan bevæger mennesker sig fra undersøgelse til at se.

Sådan bevæger mennesker sig fra at se til forståelse.

Sådan bevæger mennesker sig fra forståelse til læring.

Sådan bevæger mennesker sig fra læring til selvstændig tænkning.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker fortsætter med at gøre det, mennesker før dem gjorde, uden at forstå, hvad de bidrager til.

Sådan bevæger mennesker sig fra at være produkter af incitamentsdrevne systemer til at lære af verdensmiljøet.

INCITAMENT OG GEVINST

INCITAMENT OVER TID

Den første del af dette afsnit forklarede, at mennesker ikke kun lever i verdensmiljøet.

Gennem adfærd formet af incitamenter hjælper de med at genskabe det.

Denne del går nu videre til, hvordan incitamenter fortsætter over tid.

Mennesker afslører ikke altid deres incitamenter med det samme.

Adfærd over tid afslører dem ofte.

En person kan sige én ting, men gentagne gange opføre sig på en anden måde.

Et system kan sige, at det findes til ét formål, men gentagne gange beskytte noget andet.

En organisation kan hævde neutralitet, men gentagne gange frembringe de samme resultater.

En rolle kan hævde pligt, mens den gentagne gange frembringer efterlevelse.

En betalt position kan hævde sandhed, mens den gentagne gange beskytter det system, den er afhængig af.

Incitament over tid hjælper mennesker med at se mønstre, som enkelte øjeblikke kan skjule.

Mennesker bør spørge:

Hvilken adfærd er blevet gentaget over tid?

Hvilke resultater er blevet gentaget?

Hvilke incitamenter forbliver beskyttede?

Hvilke incitamenter forbliver skjulte?
Hvem drager gentagne gange fordel?
Hvem undgår gentagne gange tab?
Hvem opnår gentagne gange penge?
Hvem opnår gentagne gange status?
Hvem beholder gentagne gange position?
Hvem undgår gentagne gange ansvarlighed?
Hvem bidrager gentagne gange til, at det samme miljø fortsætter?
Mønstre over tid kan afsløre incitamenter, som udtalelser alene ikke kan forklare.
Dette forbinder direkte til Evidensstandard.
Evidensstandard spørger, om adfærd understøtter det, der hævdes.

Incitament og gevinst spørger, hvilket incitament der former denne adfærd.

ARVEDE ROLLER OG GENTAGET BIDRAG

Incitamenter kan arves gennem roller.
En person kan træde ind i en rolle, efter en anden forlader den, går på pension, dør eller bliver erstattet.
Personen kan tro, at vedkommende blot tager et job.
Men rollen kan allerede bære et mønster.
Den kan bære gentagen adfærd.

Den kan bære gentagen tavshed.

Den kan bære gentagen beskyttelse.

Den kan bære gentagen håndhævelse.

Den kan bære gentagen lydighed.

Den kan bære gentagen undervisning.

Den kan bære gentagen efterlevelse.

Personen, der træder ind i rollen, kan derefter fortsætte det, tidligere personer fortsatte.

Sådan kan verdensmiljøet gentage sig gennem generationer.

Mennesker behøver ikke at skabe den oprindelige mekanisme for at bidrage til den.

De kan arve en rolle og hjælpe med at fortsætte mekanismen.

Mennesker bør spørge:

Hvilken adfærd frembragte denne rolle, før denne person trådte ind i den?

Hvilken adfærd kræver denne rolle nu?

Hvilken adfærd vil denne rolle fortsætte, efter denne person forlader den?

Hvad beskytter rollen?

Hvad gentager rollen?

Hvad modvirker rollen?

Hvad forhindrer rollen mennesker i at spørge ind til?

Hvad gør rollen normalt?

Dette betyder noget, fordi mennesker kan bidrage til gentagen skade, gentagen tavshed, gentagen efterlevelse og gentagen systembeskyttelse, mens de tror, at de blot gør det, mennesker før dem gjorde.

TAVSHED, BESKYTTELSE OG INCITAMENT

Tavshed kan være en af de stærkeste indikatorer på incitament.

Mennesker tror ofte, at tavshed ikke betyder noget.

Men tavshed kan blive til adfærd.

Tavshed kan beskytte systemer.

Tavshed kan beskytte penge.

Tavshed kan beskytte autoritet.

Tavshed kan beskytte afhængighed.

Tavshed kan beskytte omdømme.

Tavshed kan beskytte positioner.

Tavshed kan beskytte narrativer.

Tavshed kan beskytte forseelser.

Mennesker bør spørge:

Hvem forbliver tavs?

Hvad beskyttes af tavsheden?

Hvem drager fordel af tavsheden?

Hvem mister, hvis tavsheden ophører?

Hvad sker der, hvis nogen taler?

Hvilke konsekvenser kan de møde?

Hvilke incitamenter tilskynder mennesker til at forblive tavse?

Hvad har tavshed gjort det muligt at fortsætte?

Mennesker kan forblive tavse, fordi det at tale truer det, de er afhængige af.

Mennesker kan forblive tavse, fordi det at tale truer deres indkomst.

Mennesker kan forblive tavse, fordi det at tale truer deres omdømme.

Mennesker kan forblive tavse, fordi det at tale truer deres position i et system.

Mennesker kan forblive tavse, fordi det at tale truer den rolle, de arvede.

Mennesker kan forblive tavse, fordi normalisering har lært dem ikke at spørge.

Tavshed bliver derfor til adfærd, der skal spørges ind til.

FRYGT FOR TAB

Mennesker handler ikke kun på grund af det, de vinder.

Mennesker handler også på grund af det, de frygter at miste.

Frygt for tab kan forme adfærd lige så kraftfuldt som selve gevinsten.

Mennesker kan frygte at miste:

Penge.

Beskæftigelse.

Status.

Position.

Tilhørsforhold.

Godkendelse.

Beskyttelse.

Autoritet.

Indflydelse.

Sikkerhed.

Omdømme.

En fremtid.

Frygt for tab kan stoppe spørgen, før den begynder.

Frygt for tab kan skabe tavshed.

Frygt for tab kan skabe det at følge.

Frygt for tab kan skabe lydighed.

Frygt for tab kan skabe deltagelse i ting, som mennesker måske ikke fuldt ud er enige i.

Mennesker bør spørge:

Hvad er denne person bange for at miste?

Hvad er denne rolle bange for at miste?

Hvad er dette system bange for at miste?

Hvad ændrer sig, hvis mennesker holder op med at tro?

Hvad ændrer sig, hvis mennesker holder op med at efterleve?

Hvad ændrer sig, hvis mennesker begynder at spørge?

Hvad ændrer sig, hvis mennesker holder op med at gøre det, mennesker før dem gjorde?

Frygt for tab kan skabe efterlevelse længe før magt nogensinde er nødvendig.

Mennesker skal også forstå, at sandhed ikke altid er stærk nok til at overvinde incitamenter.

Mennesker kan vide, at noget bør spørges ind til, og stadig fortsætte, fordi frygt for tab beskytter adfærden.

KOLLEKTIVT BIDRAG OG DEN GENTAGNE VERDEN

Verdensmiljøet opretholdes normalt ikke af én person.

Det opretholdes af millioner af mennesker, der bidrager med små dele til den samme mekanisme.

Én person underviser.

Én person håndhæver.

Én person gentager.

Én person godkender.

Én person skriver.

Én person forbliver tavs.

Én person følger.

Én person beskytter.

Hver for sig kan denne adfærd virke harmløs.

Samlet kan den genskabe et helt verdensmiljø.

Mennesker ser måske kun:

Deres egen rolle.

Deres egen opgave.

Deres egen løn.

Deres egen instruktion.

Deres eget ansvar.

Deres egen overlevelse.

Men verdensmiljøet bygges af det samlede bidrag fra mange mennesker, der gentager små dele af den samme mekanisme.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvad bidrager jeg til?

Hvilket gentaget mønster hjælper jeg med at fortsætte?

Hvilket verdensmiljø hjælper min adfærd med at genskabe?

Hvad ville der ske, hvis millioner af mennesker fortsætter med at gøre det samme?

Dette er en af de vigtigste dele af Incitament og gevinst.

UDDANNELSE, LÆRERE OG INCITAMENT

Uddannelse skal spørges ind til gennem Incitament og gevinst, fordi uddannelse former den næste generation.

Lærere er produkter af det samme incitamentsdrevne system.

De blev uddannet i det.

De blev trænet i det.

De bliver betalt i det.

De bliver bedømt i det.

De bliver placeret i roller i det.

De forventes at formidle information i det.

De forventes at bedømme information i det.

De forventes at hjælpe børn med at fungere i det.

Men de får ikke den strukturerede evidensbaserede uddannelsesvej til at lære børn at spørge ind til det virkelige verdensmiljø.

Dette betyder noget, fordi lærere bliver informationskilder for børn.

De bliver også en del af den incitamentsstruktur, der former det, børn bliver undervist i, det børn gentager, det børn bliver belønnet for, og det, børn afskrækkes fra at stille spørgsmål til.

Dette handler ikke om at angribe lærere.

Det handler om at forstå det incitamentsdrevne system, de opererer inde i.

Derfor kan uddannelse gentagne gange genskabe den samme verden uden nogensinde at have til hensigt at gøre det.

Mennesker bør spørge:

Hvad belønner uddannelse?

Hvad gentager uddannelse?

Hvad beskytter uddannelse?

Hvad normaliserer uddannelse?

Hvad modvirker uddannelse?

Hvad undlader uddannelse at spørge ind til?

Hvad bliver lærere betalt for at formidle?

Hvad bliver lærere trænet til at bedømme?

Hvad bliver børn forberedt på at fungere inde i?

Hvad sker der, hvis lærere spørger ind til selve systemet?

Hvad sker der, hvis børn bliver undervist i at stille spørgsmål til selve

verdensmiljøet?

Uddannelse kan ikke forbedres ordentligt, hvis incitamenterne i uddannelse ikke bliver spurgt ind til.

Hvis lærere bliver betalt, trænet, bedømt og placeret i roller, der gentager det samme system, kan uddannelse fortsætte med at frembringe mennesker, der er forberedt på at fungere i verdensmiljøet frem for at lære af det.

SYSTEMER, INCITAMENT OG GENTAGNE RESULTATER

Systemer kan overleve i lange perioder, fordi incitamenter er indbygget i dem.

Mennesker kan træde ind i systemer og tro, at de er selvstændige.

Men systemer kan gradvist forme adfærd gennem afhængighed.

Jo længere incitamenter forbliver uden at blive spurgt til, desto mere normale kan de fremstå.

Systemer kan belønne tavshed.

Systemer kan belønne efterlevelse.

Systemer kan belønne loyalitet.

Systemer kan belønne gentagelse.

Systemer kan belønne håndhævelse.

Systemer kan belønne beskyttelse af selve systemet.

Systemer kan straffe det at stille spørgsmål.

Systemer kan straffe afsløring.

Systemer kan straffe sandhed.

Systemer kan straffe afvisning.

Mennesker bør spørge:

Hvilken adfærd belønner systemet?

Hvilken adfærd modvirker systemet?

Hvilken adfærd straffer systemet?

Hvilken adfærd beskytter systemet?

Hvilke resultater skaber systemet gentagne gange?

Hvilke gentagne problemer bliver ved med at opstå?

Hvilke incitamenter forårsager disse resultater?

Mennesker forsøger ofte at rette resultater uden at spørge ind til incitamenterne.

Hvis incitamenterne forbliver uændrede, forbliver adfærden ofte uændret.

Hvis adfærden forbliver uændret, forbliver resultaterne ofte uændrede.

Menneskeheden kan derfor gentage den samme verden, mens den tror, at den forsøger at forbedre den.

INCITAMENT OG MENNESKEHEDENS FREMSKRIDT

Incitament og gevinst er en del af Den manglende vej til menneskehedens fremskridt.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens incitamenter forbliver usynlige.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker fortsætter med at gøre det, mennesker før dem gjorde, uden at forstå, hvad de bidrager til.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens tilhørsforhold bliver stærkere end sandhed.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens popularitet erstatter forståelse.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens overfladiske miljøer erstatter autenticitet.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens frygt for udelukkelse får

mennesker til at holde op med at stille spørgsmål.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens normalisering gør gentagelse til accepteret virkelighed.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens systemer belønner gentagelse i stedet for forståelse.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens uddannelse forbereder børn på at fungere i verdensmiljøet uden at lære dem, hvordan de ordentligt skal spørge ind til det.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker forsvarer det, der skader dem, fordi de er afhængige af det.

Kilde og oprindelse spørger, hvor noget kom fra, og hvad der formede det.

Evidensstandard spørger, om evidens understøtter det, der hævdes.

Incitament og gevinst spørger:

Hvem drager fordel?

Hvem er afhængig?

Hvem beskytter?

Hvem mister?

Hvem bliver betalt?

Hvem forbliver tavs?

Hvem følger?

Hvem normaliserer?

Hvilken adfærd skaber dette incitament?

Hvilket verdensmiljø hjælper denne adfærd med at genskabe?

Sådan begynder mennesker at se de mekanismer, der virker under verdensmiljøets overflade.

Sådan bevæger mennesker sig fra tro til undersøgelse.

Sådan bevæger mennesker sig fra undersøgelse til at se.

Sådan bevæger mennesker sig fra at se til forståelse.

Sådan bevæger mennesker sig fra forståelse til læring.

Sådan bevæger mennesker sig fra læring til selvstændig tænkning.

Når incitamenter bliver synlige, bliver adfærd synlig.

Når adfærd bliver synlig, bliver bidrag synligt.

Når bidrag bliver synligt, bliver forståelse mulig.

Når forståelse bliver mulig, kan menneskeheden begynde at holde op med at gentage den samme verden.

AFSNIT 4 - KARAKTER OG KONSISTENS

HVAD KARAKTER OG KONSISTENS VIRKELIG ER

Afsnit 1 fastslog, at mennesker skal lære at se verdensmiljøet i stedet for blot at blive produkter af det.

Afsnit 2 fastslog, at mennesker skal undersøge, om evidens understøtter det, der hævdes.

Afsnit 3 fastslog, at mennesker skal forstå, hvilke incitamenter der belønner, beskytter og gentager adfærd.

Afsnit 4 går nu videre til Karakter og konsistens.

Karakter og konsistens findes, fordi mennesker ikke ordentligt kan forstå mennesker, systemer, organisationer, miljøer eller selve verden, før de forstår, hvilken adfærd der gentagne gange bliver vist over tid.

Mennesker bliver ofte undervist i at lytte til ord.

De bliver ikke ordentligt undervist i at studere adfærd.

Mennesker bliver undervist i at stole på titler.

De bliver ikke ordentligt undervist i at undersøge konsistens.

Mennesker bliver ofte undervist i at tro på løfter.

De bliver ikke ordentligt undervist i at stille spørgsmål til mønstre.

Mennesker bliver ofte undervist i at bedømme isolerede øjeblikke.

De bliver ikke undervist i at lære af gentagen adfærd.

Karakter og konsistens lærer mennesker at spørge:

Hvilken adfærd bliver gentagne gange vist?

Hvilken adfærd bliver gentagne gange belønnet?

Hvilken adfærd bliver gentagne gange beskyttet?

Hvilken adfærd bliver gentagne gange undgået?

Hvilken adfærd forbliver konsekvent over tid?

Hvilken adfærd ændrer sig afhængigt af omstændighederne?

Hvilken adfærd hjælper med at genskabe verdensmiljøet?

Karakter er ikke ét øjeblik.

Karakter er adfærd, der gentagne gange vises over tid.

Konsistens er ikke én udtalelse.

Konsistens er gentagen overensstemmelse mellem ord, adfærd og resultater over tid.

Karakter er et af menneskehedens største læringsværktøjer, fordi gentagen adfærd afslører det, som ord, image, omdømme og præsentation ofte skjuler.

Dette betyder noget, fordi gentagen adfærd ofte afslører mere, end isolerede øjeblikke nogensinde kan.

HVAD DER BLIVER VIST

Verdensmiljøet viser allerede menneskeheden, hvordan det fungerer.

Problemet er ikke altid, at intet bliver vist.

Problemet er, at mennesker ikke ordentligt er blevet undervist i, hvordan de skal stille spørgsmål, se, forstå og lære af det, der bliver vist.

Mennesker kan se løgne.

Mennesker kan se modsigelse.

Mennesker kan se tavshed.

Mennesker kan se afhængighed.

Mennesker kan se frygt.

Mennesker kan se penge forme adfærd.

Mennesker kan se systemer beskytte sig selv.

Mennesker kan se medier gentage narrativer.

Mennesker kan se autoritet undgå evidens.

Mennesker kan se mennesker følge.

Mennesker kan se gentagne mønstre fortsætte.

Men uden den korrekte ramme for at spørge kan mennesker stadig nå frem til en forkert forståelse.

Mennesker når ofte frem til forkerte forståelser, fordi de ikke ordentligt er blevet undervist i, hvordan de skal stille spørgsmål, se, forstå og lære af det, der bliver vist.

Mennesker kan se det, der bliver vist, og stadig ikke forstå, hvad det betyder.

De kan se adfærd og kun fokusere på enkeltpersoner.

De kan se modsigelse og stoppe ved vrede.

De kan se løgne og stoppe ved skyld.

De kan se systemer og stoppe ved overfladiske forklaringer.

De kan se gentagne problemer og endnu ikke forstå de mekanismer, der skaber dem.

Karakter og konsistens lærer mennesker at spørge ind til det, der bliver vist gennem gentagen adfærd.

Den beder mennesker om ikke kun at spørge:

Hvad skete der?

Men også:

Hvad viser dette?

Hvilken adfærd bliver afsløret?

Hvilket mønster bliver afdækket?

Hvilken modsigelse bliver vist?

Hvad lærer dette os om verdensmiljøet?

Hvad kan menneskeheden lære af dette?

Verden er den virkelige skole, fordi verdensmiljøet konstant viser adfærd, modsigelse, gentagelse, incitament, tavshed, afhængighed, autoritet, frygt og konsekvens.

Mennesker kan ikke lære af det, de ikke kan se.

Men mennesker kan heller ikke lære af det, de ikke er blevet undervist i at stille spørgsmål til.

ORD, ADFÆRD OG MØNSTRE

Mennesker bedømmer ofte det, mennesker siger.

Men adfærd kan afsløre det, ord skjuler.

Ord kan indøves.

Ord kan udvælges.

Ord kan gentages.

Ord kan beskyttes.

Ord kan præsenteres.

Adfærd er ofte sværere at skjule over lange tidsperioder.

Information kan fortælle mennesker, hvad der skete.

Adfærd kan lære mennesker, hvorfor det skete.

Mennesker bør spørge:

Stemmer ordene overens med adfærden?

Stemmer handlingerne overens med påstandene?

Stemmer resultaterne overens med løfterne?

Forbliver adfærden den samme over tid?

Ændrer adfærden sig afhængigt af, hvem der ser på?

Ændrer adfærden sig afhængigt af, hvem der drager fordel?

Gentagen adfærd kan afsløre modsigelser, som isolerede udtalelser ikke kan.

Mønstre afslører ofte mere end løfter.

Konsistens afslører ofte mere end omdømme.

Adfærd afslører ofte mere end titler.

Mennesker skal derfor lære at studere mønstre i stedet for isolerede øjeblikke.

ADFÆRD EKSISTERER ALDRIG ISOLERET

Adfærd eksisterer ikke isoleret.

Mennesker påvirker mennesker.

Systemer påvirker mennesker.

Mennesker påvirker systemer.

Voksne påvirker børn.

Børn bliver voksne.

Fremtidige generationer arver adfærd.

Fremtidige generationer hjælper derefter med at genskabe verdensmiljøet.

Enhver gentaget adfærd har konsekvenser ud over individet.

En gentaget adfærd kan blive normal.

Normalisering kan blive til arv.

Arv kan blive til accepteret virkelighed.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvilken adfærd skaber dette?

Hvem lærer af denne adfærd?

Hvem vil arve denne adfærd?

Hvilket fremtidigt verdensmiljø vil denne adfærd hjælpe med at genskabe?

Karakter og konsistens lærer mennesker at tænke ud over individet og begynde at lære af det bredere miljø.

KARAKTER FREM FOR OMDØMME

Mennesker bliver ofte undervist i at stole på omdømme.

Men omdømme er ikke automatisk karakter.

Omdømme kan skabes.

Omdømme kan beskyttes.

Omdømme kan gentages.

Omdømme kan fremmes.

Omdømme kan arves.

Karakter er anderledes.

Karakter vises gentagne gange gennem adfærd.

Mennesker bør spørge:

Hvilken adfærd bliver gentagne gange vist?

Hvad sker der, når pres opstår?

Hvad sker der, når ingen ser på?

Hvad sker der, når der er noget at vinde?

Hvad sker der, når der er noget at miste?

Hvad sker der, når sandhed står i konflikt med incitament?

Karakter bliver ofte mest synlig, når incitamenter er involveret.

Derfor forbinder Karakter og konsistens direkte til Incitament og gevinst.

KONSISTENS OVER TID

Konsistens kan ikke bedømmes ud fra én hændelse.

Konsistens skal undersøges over tid.

Mennesker kan sige, at de værdsætter sandhed.

Mennesker kan sige, at de værdsætter læring.

Mennesker kan sige, at de værdsætter retfærdighed.

Mennesker kan sige, at de værdsætter det at stille spørgsmål.

Men konsistens spørger, om adfærd gentagne gange understøtter disse påstande.

Mennesker bør spørge:

Hvilken adfærd er blevet vist over tid?

Hvilke mønstre er blevet gentaget?

Hvilke modsigelser er opstået?

Hvilken adfærd er forblevet uændret?

Hvilken adfærd forsvinder, når omstændighederne ændrer sig?

Konsistens bliver ofte en af de stærkeste evidensveje, fordi mennesker med tiden viser, hvad de gentagne gange gør.

Dette forbinder direkte til Evidensstandard.

Evidensstandard spørger, om adfærd understøtter det, der hævdes.

Karakter og konsistens spørger, om adfærd gentagne gange forbliver i overensstemmelse over tid.

IMAGE KONTRA KARAKTER

Mennesker kan blive dygtige til at styre image.

Image er det, mennesker ønsker, at andre skal se.

Karakter er det, adfærd gentagne gange viser.

Image kan skabes.

Image kan beskyttes.

Image kan vises.

Image kan fremmes.

Image kan belønnes.

Men image er ikke automatisk karakter.

Mennesker bør spørge:

Ser jeg image?

Eller ser jeg adfærd?

Ser jeg præsentation?

Eller ser jeg konsistens?

Hvilken adfærd bliver gentagne gange vist?

Hvilken adfærd bliver gentagne gange skjult?

Hvilken adfærd viser sig, når pres fjernes?

Hvilken adfærd viser sig, når pres tilføjes?

Mennesker kan bruge år på at beskytte et image, mens deres adfærd gentagne gange afslører noget andet.

MENNESKER, SYSTEMER OG VERDENSMILJØET

Karakter og konsistens gælder ikke kun enkeltpersoner.

Det gælder alt, der opererer i verdensmiljøet.

Det gælder:

Mennesker.

Lærere.

Forældre.

Skoler.

Regeringer.

Medier.

Institutioner.

Systemer.

Organisationer.

Lokalsamfund.

Miljøer.

Mennesker undersøger ofte, hvad disse ting siger.

De undersøger ikke ordentligt, hvad disse ting gentagne gange gør.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvilken adfærd bliver gentagne gange vist?

Hvilken adfærd bliver gentagne gange beskyttet?

Hvilken adfærd bliver gentagne gange undgået?

Hvilken adfærd bliver gentagne gange belønnet?

Hvilken adfærd bliver gentagne gange normaliseret?

Hvilken adfærd bliver gentagne gange arvet?

Hvilken adfærd bliver vist til menneskeheden som noget, der skal læres af?

Karakter og konsistens skal anvendes overalt.

UDDANNELSE, LÆRERE OG KARAKTER

Uddannelse skal også spørges ind til gennem Karakter og konsistens.

Lærere bliver informationskilder for børn.

Børn lærer ikke kun af information.

De lærer også af adfærd.

Børn observerer:

Hvad voksne gør.

Hvad lærere gør.

Hvad systemer belønner.

Hvad systemer undgår.

Hvad systemer beskytter.

Hvad systemer gentager.

Hvad systemer viser som normalt.

Dette handler ikke om at angribe lærere.

Det handler om at forstå det miljø, de opererer inde i.

Mennesker bør spørge:

Hvilken adfærd ser børn gentagne gange?

Hvilken adfærd bliver børn gentagne gange belønnet for?

Hvilken adfærd bliver børn gentagne gange modvirket fra at spørge ind til?

Bliver børn forberedt på at gentage verdensmiljøet?

Eller bliver børn forberedt på at lære af det?

Hvis børn ikke bliver undervist i, hvordan de skal stille spørgsmål til adfærd,

modsigelse, incitament, tavshed og gentagne mønstre, kan de arve det samme verdensmiljø uden at forstå, hvad der bliver vist for dem.

HVORFOR KARAKTER OG KONSISTENS BETYDER NOGET

Karakter og konsistens betyder noget, fordi mennesker ikke ordentligt kan forstå verdensmiljøet, før de forstår gentagen adfærd.

Formålet er ikke at blive fanget i vrede, skyld, frygt eller endeløs modstand.

Formålet er at lære af det, verdensmiljøet allerede viser.

Selve verdensmiljøet bliver til et uddannelsesmiljø.

Adfærd bliver lektionen.

Modsigelse bliver lektionen.

Gentagelse bliver lektionen.

Selve miljøet bliver læreren.

Den menneskelige bevidsthed udvikler sig, når mennesker holder op med at reagere på det, de bliver vist, og begynder at lære af det, de bliver vist.

Kilde og oprindelse spørger, hvor noget kom fra, og hvad der formede det.

Evidensstandard spørger, om evidens understøtter det, der hævdes.

Incitament og gevinst spørger, hvad der belønner adfærden.

Karakter og konsistens spørger:

Stemmer adfærd gentagne gange overens med det, der hævdes?

Hvad viser adfærden?

Hvad lærer modsigelsen os?

Hvad afslører det gentagne mønster?

Hvad kan menneskeheden lære af det, der bliver vist?

Sådan begynder mennesker at bevæge sig ud over isolerede øjeblikke.

Sådan begynder mennesker at genkende mønstre.

Sådan begynder mennesker at genkende modsigelser.

Sådan begynder mennesker at genkende konsistens.

Sådan begynder mennesker at lære af det, verdensmiljøet allerede viser.

Sådan bevæger mennesker sig fra tro til undersøgelse.

Sådan bevæger mennesker sig fra undersøgelse til at se.

Sådan bevæger mennesker sig fra at se til forståelse.

Sådan bevæger mennesker sig fra forståelse til læring.

Sådan bevæger mennesker sig fra læring til selvstændig tænkning.

Sådan bevæger mennesker sig fra at være produkter af verdensmiljøet til at lære af verdensmiljøet.

KARAKTER OVER TID

Den første del af dette afsnit forklarede, at Karakter og konsistens ikke handler om isolerede øjeblikke.

Det handler om at forstå gentagen adfærd over tid.

Denne del går nu videre til, hvordan Karakter og konsistens virker over tid.

Mennesker afslører ikke altid deres karakter med det samme.

Adfærd over tid afslører den ofte.

En person kan sige én ting, men gentagne gange gøre noget andet.

Et system kan hævde ét formål, men gentagne gange frembringe andre resultater.

En organisation kan hævde neutralitet, men gentagne gange beskytte bestemte former for adfærd.

En institution kan hævde retfærdighed, men gentagne gange undgå vanskelige spørgsmål.

En rolle kan hævde pligt, men gentagne gange frembringe efterlevelse.

Karakter over tid hjælper mennesker med at se mønstre, som isolerede øjeblikke kan skjule.

Mennesker bør spørge:

Hvilken adfærd er gentagne gange blevet vist?

Hvilke resultater er gentagne gange blevet frembragt?

Hvilke mønstre bliver ved med at dukke op?

Hvilke modsigelser bliver ved med at dukke op?

Hvilken adfærd forbliver uændret?

Hvilken adfærd ændrer sig afhængigt af omstændighederne?

Hvilken adfærd ændrer sig afhængigt af, hvem der ser på?

Mønstre over tid afslører ofte karakter mere præcist end udtalelser alene.

MODSIGELSE OG MENNESKELIG ADFÆRD

Modsigelse kan blive en af de stærkeste veje ind i forståelsen af karakter.

Mennesker kan sige, at de værdsætter sandhed, mens de undgår vanskelige sandheder.

Mennesker kan sige, at de værdsætter det at stille spørgsmål, mens de modvirker det.

Mennesker kan sige, at de værdsætter læring, mens de beskytter gentagelse.

Mennesker kan sige, at de værdsætter retfærdighed, mens de gentagne gange frembringer uretfærdige resultater.

Mennesker kan sige, at de værdsætter selvstændig tænkning, mens de belønner det at rette ind.

Mennesker bør spørge:

Hvor skilles ord og adfærd ad?

Hvilke modsigelser dukker gentagne gange op?

Hvilke mønstre fortsætter trods modsigelsen?

Hvem drager fordel af, at modsigelsen fortsætter?

Hvilke incitamenter beskytter modsigelsen?

Modsigelse er ikke automatisk bevis på dårlig hensigt.

Men gentagen modsigelse skal spørges ind til.

Gentagen modsigelse kan afsløre mekanismer, der virker under overfladen.

VERDENSMILJØET VISER ALLEREDE MENNESKEHEDEN

Verdensmiljøet viser allerede menneskeheden, hvordan det fungerer.

Problemet er ikke altid, at intet bliver vist.

Problemet er, at menneskeheden ikke ordentligt er blevet undervist i, hvordan den skal lære af det, der bliver vist.

Mennesker kan se modsigelse og stoppe ved skyld.

Mennesker kan se løgne og stoppe ved vrede.

Mennesker kan se systemer og stoppe ved overfladiske forklaringer.

Mennesker kan se gentagne problemer og stoppe ved frustration.

Mennesker kan se gentagen adfærd og stoppe ved følelsesmæssige reaktioner.

Mennesker kan se synlige hændelser og stadig ikke forstå de mekanismer, der skaber dem.

Mennesker når ofte frem til forkerte forståelser, fordi de endnu ikke besidder tilstrækkelig viden, forståelse eller evne til at spørge.

Mennesker kan se:

Én hændelse.

Én person.

Ét system.

Én løgn.

Én modsigelse.

Ét resultat.

Og så stoppe der.

Karakter og konsistens lærer mennesker at fortsætte.

Mennesker bør spørge:

Hvilken adfærd afslører dette?

Hvilken mekanisme afdækker dette?

Hvilket gentaget mønster viser dette?

Hvilken modsigelse viser dette?

Hvad kan menneskeheden lære af dette?

Formålet er ikke at stille spørgsmål uden ende.

Formålet er forståelse.

REAKTION KONTRA LÆRING

En af de største begrænsninger for menneskehedens fremskridt er, at mennesker ofte reagerer på det, de bliver vist, i stedet for at lære af det, de bliver vist.

Reaktion kan stoppe fremskridt.

Mennesker bliver vrede.

Mennesker bliver bange.

Mennesker vælger side.

Mennesker forsvare positioner.

Mennesker angriber positioner.

Mennesker bliver fanget i narrativer.

Mennesker kan bruge enorme mængder energi på at reagere uden at forstå, hvad de reagerer på.

Karakter og konsistens lærer mennesker at bevæge sig ud over reaktion.

Mennesker bør spørge:

Hvad viser dette?

Hvad lærer dette os?

Hvilken adfærd bliver afsløret?

Hvilket gentaget mønster bliver afdækket?

Hvilken mekanisme virker?

Hvad kan menneskeheden lære af dette?

Målet er ikke reaktion.

Målet er forståelse.

SELEKTIV KARAKTER OG SELEKTIV TÆNKNING

Mennesker opfører sig ikke altid konsekvent.

Mennesker kan opføre sig forskelligt afhængigt af:

Penge.

Status.

Publikum.

Autoritet.

Godkendelse.

Popularitet.

Frygt.

Gevinst.

Tab.

Mennesker kan fremstå sandfærdige i ét miljø og undgå sandhed i et andet.

Mennesker kan spørge ind til ét emne, mens de beskytter et andet.

Mennesker kan udfordre ét system, mens de forsvare et andet.

Mennesker kan anvende principper selektivt.

Mennesker bør spørge:

Forbliver denne adfærd konsekvent overalt?

Eller viser den sig kun under bestemte omstændigheder?

Hvad ændrer sig, når incitamenter opstår?

Hvad ændrer sig, når pres opstår?

Hvad ændrer sig, når noget værdifuldt er i fare?

Karakter bliver ofte mest synlig, når incitamenter og pres kolliderer.

TAVSHED, DELTAGELSE OG GENTAGEN ADFÆRD

Karakter afsløres ikke kun gennem handling.

Karakter kan også afsløres gennem tavshed.

Tavshed kan blive til adfærd.

Tavshed kan blive til beskyttelse.

Tavshed kan blive til deltagelse.

Mennesker bør spørge:

Hvem forbliver tavs?

Hvad bliver beskyttet?

Hvilken gentagen adfærd får lov til at fortsætte?

Hvilken sandhed bliver undgået?

Hvilken modsigelse bliver ignoreret?

Mennesker kan forblive tavse, fordi det at tale truer det, de er afhængige af.

Mennesker kan forblive tavse, fordi det at tale truer deres position.

Mennesker kan forblive tavse, fordi det at tale truer tilhørsforhold.

Mennesker kan forblive tavse, fordi det at tale truer godkendelse. Karakter omfatter derfor også det, mennesker gentagne gange vælger ikke at gøre.

ADFÆRD, INDFLYDELSE OG FREMTIDIGE GENERATIONER

Adfærd eksisterer aldrig isoleret.

Mennesker påvirker mennesker.

Systemer påvirker mennesker.

Mennesker påvirker systemer.

Voksne påvirker børn.

Børn bliver voksne.

Fremtidige generationer arver adfærd.

Fremtidige generationer hjælper derefter med at genskabe verdensmiljøet.

Enhver gentaget adfærd har konsekvenser ud over individet.

Mennesker kan tro, at de kun træffer en lille beslutning.

Men millioner af gentagne handlinger kan genskabe et helt verdensmiljø.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvilken adfærd bidrager jeg til?

Hvilken adfærd hjælper jeg med at normalisere?

Hvilken adfærd vil fremtidige generationer arve?

Hvilket verdensmiljø vil denne adfærd hjælpe med at genskabe?

UDDANNELSE, LÆRERE OG KARAKTER

Uddannelse skal også undersøges gennem Karakter og konsistens.

Børn arver ikke kun information.

Børn arver adfærd.

Børn observerer:

Hvordan voksne opfører sig.

Hvordan lærere opfører sig.

Hvordan autoritet opfører sig.

Hvordan systemer opfører sig.

Hvordan mennesker reagerer.

Hvordan mennesker forbliver tavse.

Hvordan mennesker spørger.

Hvordan mennesker undgår at spørge.

Børn kan gradvist selv arve denne adfærd.

Dette handler ikke om at angribe lærere.

Det handler om at forstå det miljø, der former dem.

Mennesker bør spørge:

Hvilken adfærd ser børn gentagne gange?

Hvilken adfærd arver børn gentagne gange?

Hvilken adfærd bliver børn gentagne gange belønnet for?

Hvilken adfærd bliver børn gentagne gange modvirket fra at spørge ind til?

Uddannelse kan ikke forbedres ordentligt, hvis gentagen adfærd forbliver usynlig.

MENNESKELIG BEVIDSTHED OG AT LÆRE AF VERDENSMILJØET

En af de største manglende veje i menneskehedens fremskridt er at lære af det, der allerede er synligt.

Menneskeheden bliver konstant vist:

Modsigelse.

Afhængighed.

Tavshed.

Autoritet.

Frygt.

Det at følge.

Normalisering.

Incitamenter.

Gentagelse.

Adfærd.

Men menneskeheden er ikke ordentligt blevet undervist i, hvordan den skal lære af disse mekanismer.

Mennesker venter ofte på at blive undervist, mens de allerede står i det største læringsmiljø, der findes. Selve verdensmiljøet er lektionen.

Selve verdensmiljøet er evidensen.

Selve verdensmiljøet er muligheden for at lære.

Selve verdensmiljøet er læreren.

Den menneskelige bevidsthed udvikler sig, når mennesker holder op med at reagere på det, de bliver vist, og begynder at lære af det, de bliver vist.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvad viser dette?

Hvad lærer dette os?

Hvad kan menneskeheden lære af dette?

Hvilket gentaget mønster bliver afdækket?

Hvilken adfærd bliver afsløret?

Hvilket verdensmiljø bliver genskabt?

Når mennesker lærer at stille disse spørgsmål, begynder de at bevæge sig ud over reaktion og hen imod forståelse.

KARAKTER OG MENNESKEHEDENS FREMSKRIDT

Karakter og konsistens er en del af Den manglende vej til menneskehedens fremskridt.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens gentagne modsigelser forbliver usynlige.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker siger én ting og gentagne gange gør noget andet.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens image bliver vigtigere end adfærd.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens omdømme bliver vigtigere end konsistens.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens dobbeltstandarder forbliver normaliserede.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens incitamenter gentagne gange tilsidesætter principper.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens gentagen adfærd arves uden undersøgelse.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens børn arver adfærd uden at lære, hvordan de skal spørge ind til den.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker reagerer på det, der bliver vist, i stedet for at lære af det, der bliver vist.

Kilde og oprindelse spørger, hvor noget kom fra, og hvad der formede det.

Evidensstandard spørger, om evidens understøtter det, der hævdes.

Incitament og gevinst spørger, hvad der belønner og beskytter adfærd.

Karakter og konsistens spørger:

Stemmer adfærd gentagne gange overens med det, der hævdes?

Hvad viser adfærden?

Hvad lærer modsigelsen os?

Hvad afslører det gentagne mønster?

Hvad kan menneskeheden lære af det, der bliver vist?

Sådan begynder mennesker at genkende mønstre.

Sådan begynder mennesker at genkende modsigelser.

Sådan begynder mennesker at genkende konsistens.

Sådan begynder mennesker at lære af det, verdensmiljøet allerede viser.

Sådan bevæger mennesker sig fra tro til undersøgelse.

Sådan bevæger mennesker sig fra undersøgelse til at se.

Sådan bevæger mennesker sig fra at se til forståelse.

Sådan bevæger mennesker sig fra forståelse til læring.

Sådan bevæger mennesker sig fra læring til selvstændig tænkning.

Sådan bevæger mennesker sig fra at være produkter af verdensmiljøet til at lære af verdensmiljøet.

AFSNIT 5 - TILLADELSE TIL AT SPØRGE

HVAD TILLADELSE TIL AT SPØRGE VIRKELIG ER

Afsnit 1 fastslog, at mennesker skal lære at se verdensmiljøet i stedet for blot at blive produkter af det.

Afsnit 2 fastslog, at mennesker skal undersøge, om evidens understøtter det, der hævdes.

Afsnit 3 fastslog, at mennesker skal forstå, hvilke incitamenter der belønner, beskytter og gentager adfærd.

Afsnit 4 fastslog, at mennesker skal lære af det, gentagen adfærd allerede viser menneskeheden.

Afsnit 5 går nu videre til Tilladelse til at spørge.

Tilladelse til at spørge findes, fordi mennesker formes af miljøer, der lærer dem at acceptere, følge, gentage, adlyde og forblive tavse, og de bliver ikke undervist i, hvordan de skal stille spørgsmål til dette.

Mennesker bliver undervist i, hvad de skal tænke, uden at blive undervist i, hvordan de ordentligt skal stille spørgsmål til selve tænkningen.

Mennesker bliver undervist i, hvad de skal tro, og de bliver ikke undervist i, hvordan troen blev dannet.

Mennesker bliver undervist i, hvad de skal gentage, og de bliver ikke undervist i, hvordan de skal undersøge det, der bliver gentaget.

Mennesker bliver undervist i, hvem de skal stole på, og de bliver ikke undervist i, hvordan de skal stille spørgsmål til tillid.

Mennesker bliver undervist i, hvilken autoritet de skal acceptere, og de bliver ikke undervist i, hvordan de skal stille spørgsmål til autoritet.

Mennesker bliver undervist i, hvordan de skal fungere i systemer, og de bliver ikke undervist i, hvordan de skal stille spørgsmål til systemer.

Dette skaber en af de største barrierer for menneskehedens fremskridt.

Mennesker kan begynde at føle, at spørgen kræver tilladelse.

Tilladelse fra autoritet.

Tilladelse fra systemer.

Tilladelse fra lærere.

Tilladelse fra forældre.

Tilladelse fra arbejdsgivere.

Tilladelse fra regeringen.

Tilladelse fra medier.

Tilladelse fra eksperter.

Tilladelse fra grupper.

Tilladelse fra popularitet.

Tilladelse fra social accept.

Tilladelse fra verdensmiljøet omkring dem.

Tilladelse til at spørge lærer mennesker at spørge:

Har jeg lov til at spørge ind til dette?

Hvem lærte mig, at jeg havde brug for tilladelse?

Hvad er jeg bange for vil ske, hvis jeg spørger?

Hvem drager fordel, hvis jeg ikke spørger?

Hvilken adfærd beskyttes, når spørgsmål modvirkes?

Hvilket verdensmiljø genskabes, når mennesker venter på tilladelse til at spørge?

Tilladelse til at spørge handler ikke kun om at spørge.

Det handler om at forstå, hvorfor mennesker stopper sig selv fra at spørge i første omgang.

Tilladelse til at spørge lærer også mennesker at spørge ind til selve tilladelsen.

BETINGNING OG LIVSLANGE TILLADELSESSTRUKTURER

Mennesker bliver ofte betinget til at søge tilladelse gennem hele deres liv.

Børn kan søge tilladelse fra voksne.

Elever kan søge tilladelse fra lærere.

Ansatte kan søge tilladelse fra arbejdsgivere.

Mennesker kan søge tilladelse fra systemer.

Mennesker kan søge tilladelse fra grupper.

Mennesker kan søge tilladelse fra autoritet.

Mennesker kan søge tilladelse fra selve samfundet.

Over tid kan denne adfærd blive normal.

Mennesker kan gradvist holde op med at stole på deres egne observationer.

De kan gradvist holde op med at stole på deres egen evne til at lære.

De kan gradvist holde op med at spørge ind til det, der bliver vist.

Mennesker kan blive så vant til at søge tilladelse, at de ikke længere genkender, at de gør det.

Tilladelsesstrukturer kan med tiden blive usynlige.

Mennesker indser måske ikke længere, at de opererer i dem.

Mennesker bør spørge:

Hvem lærte mig at søge tilladelse?

Hvornår begyndte jeg at søge tilladelse?

Hvilke tilladelsesstrukturer har jeg arvet?

Stoler jeg på min egen evne til at lære?

Eller venter jeg på godkendelse, før jeg lærer?

AT VENTE PÅ TILLADELSE TIL AT LÆRE

Mennesker venter ofte på at blive undervist, mens de allerede står i det største læringsmiljø, der findes.

Verdensmiljøet viser allerede adfærd, modsigelse, gentagelse, afhængighed, tavshed, autoritet, incitament, frygt, konsekvens og gentagne mønstre.

Men mennesker kan stadig vente på, at en anden fortæller dem, hvad der er vigtigt.

De kan vente på, at autoritet godkender det.

De kan vente på, at medier viser det.

De kan vente på, at eksperter forklarer det.

De kan vente på, at lærere underviser i det.

De kan vente på, at grupper accepterer det.

De kan vente på popularitet, før de undersøger det.

De kan vente på tilladelse, før de lærer.

Menneskeheden venter ofte på tilladelse til at lære af en verden, der allerede er synlig.

Det betyder, at mennesker kan leve i verdensmiljøet uden at lære af det.

De kan se det, der bliver vist, og stadig ikke spørge ind til det.

De kan se modsigelse og stadig vente på, at en anden forklarer den.

De kan se gentagen adfærd og stadig vente på, at en anden godkender at spørge ind til den.

De kan se systemer gentage de samme mønstre og stadig vente på, at en anden fortæller dem, at det betyder noget.

Mennesker bør spørge:

Lærer jeg af verdensmiljøet?

Eller venter jeg på tilladelse til at lære af det?

Spørger jeg ind til det, der bliver vist?

Eller venter jeg på, at en anden spørger ind til det først?

Bruger jeg mit eget sind?

Eller venter jeg på, at en anden kilde beslutter, hvad der fortjener min opmærksomhed?

Verden er den virkelige skole.

Men mennesker kan ikke lære af verden, hvis de venter på tilladelse til at spørge ind til den.

AUTORITET, GODKENDELSE OG UDDELEGERET TÆNKNING

Mennesker bliver undervist i at stole på autoritet uden ordentligt at blive undervist i at stille spørgsmål til autoritet.

De bliver undervist i at stole på titler.

De bliver undervist i at stole på roller.

De bliver undervist i at stole på positioner.

De bliver undervist i at stole på systemer.

De bliver undervist i at stole på officielle udtalelser.

De bliver undervist i at stole på godkendte kilder.

De bliver undervist i at stole på det, der præsenteres som acceptabelt.

Dette kan skabe uddelegeret tænkning.

Uddelegeret tænkning sker, når mennesker lader en anden person, rolle, system, kilde, gruppe eller autoritet beslutte, hvad de må spørge ind til, tro, acceptere, gentage eller afvise.

Mennesker kan tro, at de tænker selvstændigt, mens de stadig tænker inden for grænser skabt af andre.

De kan spørge ind til én ting uden at spørge ind til den bredere ramme.

De kan afvise én autoritet, mens de accepterer en anden.

De kan forlade ét narrativ og træde ind i et andet.

De kan stoppe ved en konklusion, fordi den er blevet godkendt af nogen, de allerede stoler på.

Tilladelse til at spørge lærer mennesker at spørge:

Tænker jeg selv?

Eller lader jeg en anden kilde tænke for mig?

Spørger jeg ind til selve rammen?

Eller foregår min spørgen kun inden for den ramme, jeg har fået?

Stoler jeg på evidens?

Eller stoler jeg på godkendelse?

Følger jeg forståelse?

Eller følger jeg autoritet?

Selvstændig tænkning kan ikke udvikles, hvis mennesker uddelegerer det at spørge ind til andre.

FRYGT, TILHØRSFORHOLD OG AT PASSE IND

Mennesker stopper ofte sig selv fra at spørge, fordi spørgen kan true tilhørsforhold.

De kan frygte at blive afvist.

De kan frygte at blive kritiseret.

De kan frygte at blive gjort til grin.

De kan frygte at blive isoleret.

De kan frygte at miste godkendelse.

De kan frygte at miste status.

De kan frygte at miste arbejde.

De kan frygte at miste relationer.

De kan frygte at stå alene.

Tilhørsforhold kan blive stærkere end spørgen.

Godkendelse kan blive stærkere end sandhed.

Frygt kan blive stærkere end forståelse.

Mennesker kan forblive tavse, fordi de ønsker at passe ind.

Mennesker kan gentage det, andre gentager, fordi de ønsker at høre til.

Mennesker kan forsvare det, andre forsvarer, fordi de frygter udelukkelse.

Mennesker kan undgå at spørge, fordi de ikke ønsker at fremstå anderledes.

Mennesker kan følge andres adfærd, før de forstår, hvad de følger.

Dette forbinder direkte til Incitament og gevinst.

Mennesker undgår måske ikke kun at spørge, fordi de tror, at noget er sandt.

De kan undgå at spørge, fordi spørgen truer det, de er afhængige af, hører til i eller frygter at miste.

Mennesker bør spørge:

Hvad er jeg bange for at miste, hvis jeg spørger ind til dette?

Forbliver jeg tavs, fordi jeg forstår?

Eller forbliver jeg tavs, fordi jeg frygter udelukkelse?

Er jeg enig, fordi jeg har undersøgt det?

Eller er jeg enig, fordi jeg ønsker at høre til?

Gentager jeg dette, fordi det er sandt?

Eller gentager jeg dette, fordi andre gentager det?

Tilladelse til at spørge lærer mennesker at adskille sandhed fra tilhørsforhold.

AT FØLGE, RETTE IND OG SOCIAL ACCEPT

Menneskelige miljøer belønner ofte det at følge.

Mennesker kan blive belønnet for at være enige.

Mennesker kan blive belønnet for at gentage.

Mennesker kan blive belønnet for at efterleve.

Mennesker kan blive belønnet for at blive inden for accepterede grænser.

Mennesker kan blive belønnet for ikke at spørge ind til det, andre accepterer.

Det at rette ind kan blive normalt.

Normalisering kan blive arvet.

Arvet adfærd kan blive til accepteret virkelighed.

Mennesker kan derefter forveksle social accept med sandhed.

De kan tro, at noget er korrekt, fordi mange mennesker accepterer det.

De kan tro, at noget er sikkert, fordi mange mennesker følger det.

De kan tro, at det er forkert at spørge ind til noget, fordi få mennesker gør det.

De kan tro, at noget ikke er vigtigt, fordi det ikke har fået godkendelse, rækkevidde, status eller popularitet.

Mennesker kan også frygte at være anderledes.

De kan frygte at skille sig ud.

De kan frygte ikke at passe ind.

De kan frygte at fremstå forkerte.

De kan frygte at være alene.

Mennesker bør spørge:

Følger jeg, fordi jeg forstår?

Eller følger jeg, fordi andre følger?

Accepterer jeg, fordi evidensen understøtter det?

Eller accepterer jeg, fordi det er socialt accepteret?

Undgår jeg at spørge, fordi jeg har undersøgt det?

Eller fordi det at spørge ind til det ville få mig til at skille mig ud?

At følge er ikke forståelse.

Det at rette ind er ikke sandhed.

Social accept er ikke evidens.

Tilladelsesstrukturer kan blive en af de største mekanismer, der gør det muligt for gentagne verdensproblemer at fortsætte.

Tilladelse til at spørge betyder noget, fordi mennesker ikke kan blive selvstændige tænkere, mens de er afhængige af social godkendelse til at beslutte, hvad der må spørges til.

BØRN, UDDANNELSE OG AT MISTE EVNEN TIL AT SPØRGE

Børn stiller naturligt spørgsmål.

Børn vil ofte vide hvorfor.

De spørger, hvorfor ting sker.

De spørger, hvorfor mennesker opfører sig på bestemte måder.

De spørger, hvorfor regler findes.

De spørger, hvorfor voksne siger én ting og gør noget andet.

De spørger, fordi de prøver at forstå.

Men verdensmiljøet kan gradvist træne børn væk fra at spørge.

Børn kan blive undervist i at være stille.

Børn kan blive undervist i at acceptere.

Børn kan blive undervist i at gentage.

Børn kan blive undervist i at adlyde.

Børn kan blive undervist i at holde op med at spørge hvorfor.

Børn kan blive undervist i, at det er uhøfligt at stille spørgsmål.

Børn kan blive undervist i, at det er forkert at stille spørgsmål til autoritet.

Børn kan blive undervist i, at korrekte svar betyder mere end bedre spørgsmål.

Børn kan blive undervist i, at godkendelse betyder mere end forståelse.

Børn kan endda blive stemplet som vanskelige, forstyrrende, problematiske eller ballademagere, blot fordi de stiller spørgsmål, der udfordrer accepterede grænser.

Uddannelse belønner ofte svar mere end det at stille spørgsmål.

Den belønner ofte gentagelse mere end undersøgelse.

Den belønner ofte lydighed mere end selvstændig tænkning.

Den forbereder ofte børn på at fungere i verdensmiljøet uden at lære dem, hvordan de ordentligt skal spørge ind til det.

Derfor er Tilladelse til at spørge afgørende for uddannelse.

Hvis børn mister evnen til at spørge, kan de arve verdensmiljøet uden at forstå, hvad der former det.

Hvis børn ikke bliver undervist i, hvordan de sikkert og ordentligt skal stille spørgsmål, kan de blive produkter af de samme gentagne mønstre, de blev født ind i.

Mennesker bør spørge:

Bliver børn undervist i, hvordan man stiller spørgsmål?

Eller bliver de kun undervist i, hvordan man svarer?

Bliver børn undervist i, hvordan man undersøger?

Eller bliver de kun undervist i, hvordan man gentager?

Bliver børn undervist i, hvordan man lærer af verdensmiljøet?

Eller bliver de forberedt på at fungere i det?

Børn har brug for tilladelse til at spørge, fordi det at spørge er en vej til at se, forstå, lære og udvikle selvstændig tænkning.

HVORFOR TILLADELSE TIL AT SPØRGE BETYDER NOGET

Tilladelse til at spørge betyder noget, fordi mennesker ikke kan lære af en verden, de ikke føler, de må spørge ind til.

Usynlige tilladelsesstrukturer kan blive psykologiske grænser, som mennesker holder op med at se.

Mennesker kan være fysisk frie, mens de mentalt opererer inden for grænser, de har arvet.

Mennesker kan bruge deres liv på at vente på, at en anden løser problemer, de selv bidrager til.

De kan vente på ledere.

De kan vente på systemer.

De kan vente på eksperter.

De kan vente på autoritet.

De kan vente på, at en anden handler.

Menneskeheden kan ikke udvikle selvstændig tænkning, mens mennesker venter på tilladelse til at tænke selvstændigt.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker venter på tilladelse til at lære af verdensmiljøet.

Kilde og oprindelse spørger, hvor noget kom fra, og hvad der formede det.

Evidensstandard spørger, om evidens understøtter det, der hævdes.

Incitament og gevinst spørger, hvad der belønner og beskytter adfærd.

Karakter og konsistens spørger, om adfærd gentagne gange stemmer overens med det, der hævdes.

Tilladelse til at spørge undersøger:

Hvem eller hvad fik mennesker til at tro, at det krævede tilladelse at stille spørgsmål?

Hvad sker der, når mennesker spørger?

Hvad sker der, når mennesker ikke spørger?

Hvilken adfærd beskyttes, når spørgsmål modvirkes?

Hvilket verdensmiljø genskabes, når mennesker venter på tilladelse til at spørge?

Sådan begynder mennesker at se de usynlige grænser omkring deres egen tænkning.

Sådan begynder mennesker at genkende uddelegeret tænkning.

Sådan begynder mennesker at genkende frygtbaseret tavshed.

Sådan begynder mennesker at genkende det at rette ind.

Sådan begynder mennesker at genkende social godkendelse som en mekanisme.

Sådan bevæger mennesker sig fra accept til at spørge.

Sådan bevæger mennesker sig fra at spørge ind til at se.

Sådan bevæger mennesker sig fra at se til forståelse.

Sådan bevæger mennesker sig fra forståelse til læring.

Sådan bevæger mennesker sig fra læring til selvstændig tænkning.

Sådan bevæger mennesker sig fra at være produkter af verdensmiljøet til at lære af verdensmiljøet.

SELVCENSUR OG INTERN TILLADELSE

Den første del af dette afsnit forklarede, at mennesker kan begynde at føle, at spørgen kræver tilladelse.

Denne del går nu videre til en af de største usynlige mekanismer, der virker i verdensmiljøet.

Mennesker stopper ofte sig selv fra at spørge, før nogen anden gør det.

De censurerer sig selv.

De bringer sig selv til tavshed.

De afviser deres egne observationer.

De ignorerer modsigelser.

De undgår vanskelige spørgsmål.

De undertrykker nysgerrighed.

De stopper sig selv fra at tale.

Mennesker kan tænke:

Jeg bør ikke spørge ind til dette.

Jeg bør ikke sige det.

Jeg bør ikke spørge.

Jeg bør lade dette være.

Jeg bør ikke udfordre det.

Jeg bør ikke skille mig ud.

Mennesker kan gradvist blive deres egen barriere for læring.

Mennesker bør spørge:

Hvorfor stopper jeg mig selv?

Hvad er jeg bange for?

Hvem lærte mig at frygte spørgen?

Hvilke konsekvenser forestiller jeg mig?

Beskytter jeg sandhed?

Eller beskytter jeg komfort, godkendelse, tilhørsforhold eller afhængighed?

Tilladelse til at spørge lærer mennesker at genkende interne barrierer, der stopper læring, før læring begynder.

Tilladelse til at spørge lærer også mennesker at spørge ind til selve tilladelsen.

USYNLIGE TILLADELSESSTRUKTURER

Tilladelsesstrukturer kan med tiden blive usynlige.

Mennesker indser måske ikke længere, at de opererer i dem.

Mennesker kan tro, at de er frie tænkere, mens de stadig fungerer inden for arvede grænser.

Mennesker kan tro, at de spørger, mens de stadig forbliver inden for godkendte områder for spørgen.

Mennesker kan tro, at de er selvstændige, mens de stadig søger godkendelse fra andre.

Mennesker kan blive fysisk frie, mens de er psykologisk begrænsede.

Ikke fordi nogen fysisk stopper dem, men fordi usynlige tilladelsesstrukturer er blevet normaliseret.

Mennesker kan blive så vant til at søge tilladelse, at de ikke længere genkender, at de gør det.

Mennesker bør spørge:

Hvad må jeg spørge ind til?

Hvem besluttede disse grænser?

Hvad har jeg aldrig spurgt ind til?

Hvad er jeg blevet undervist i ikke at stille spørgsmål til?

Hvad føles ubehageligt at stille spørgsmålstegn ved?

Hvad er jeg bange for vil ske, hvis jeg spørger ind til det?

Usynlige tilladelsesstrukturer kan blive psykologiske grænser, som mennesker holder op med at se.

GRUPPEADFÆRD OG KOLLEKTIV TILLADELSE

Mennesker er sociale væsener, der lærer af hinanden.

Mennesker lærer ofte af andres adfærd.

Mennesker observerer grupper.

Mennesker efterligner grupper.

Mennesker gentager grupper.

Mennesker følger grupper.

Mennesker forsvarer grupper.

Mennesker søger accept fra grupper.

Grupper kan derfor skabe kollektive tilladelsesstrukturer.

Mennesker kan føle sig trygge ved at spørge, når andre spørger.

Mennesker kan forblive tavse, når andre forbliver tavse.

Mennesker kan følge, når andre følger.

Mennesker kan gentage, når andre gentager.

Mennesker kan undgå at spørge, blot fordi ingen andre spørger.

Kollektiv adfærd kan blive stærkere end individuel forståelse.

Mennesker bør spørge:

Hvilken adfærd belønner denne gruppe?

Hvilken adfærd modvirker denne gruppe?

Hvilken adfærd normaliserer denne gruppe?

Hvilken adfærd beskytter denne gruppe?

Tænker jeg selvstændigt?

Eller kopierer jeg gruppens adfærd?

Grupper skaber ikke automatisk forståelse.

Grupper kan også genskabe gentagelse.

TAVSHED, LYDIGHED OG DELTAGELSE

Tavshed er en af de stærkeste tilladelsesmekanismer, der virker i verdensmiljøet.

Mennesker tror ofte, at tavshed ikke betyder noget.

Men tavshed kan blive til deltagelse.

Tavshed kan blive til beskyttelse.

Tavshed kan blive til bidrag.

Mennesker kan forblive tavse, fordi de frygter konsekvenser.

Mennesker kan forblive tavse, fordi de er afhængige af systemer.

Mennesker kan forblive tavse, fordi de frygter at skille sig ud.

Mennesker kan forblive tavse, fordi de har arvet tavshed som normal adfærd.

Mennesker kan forblive tavse, fordi de har lært, at lydighed belønnes.

Mennesker bør spørge:

Hvem drager fordel af tavsheden?

Hvilken adfærd bliver beskyttet?

Hvilken modsigelse får lov til at fortsætte?

Hvilket verdensmiljø bliver genskabt?

Mennesker skal forstå, at lydighed ikke automatisk er forståelse.

Lydighed er ikke automatisk sandhed.

Deltagelse er ikke altid aktiv.

Mennesker kan bidrage blot ved at fortsætte adfærd, de aldrig har undersøgt.

Tilladelsesstrukturer kan blive en af de største mekanismer, der gør det muligt for gentagne verdensproblemer at fortsætte.

OVERFLADISK HED, IMAGE OG SOCIAL ACCEPT

Mennesker lærer ofte at styre image, før de lærer at udvikle forståelse.

Mennesker kan blive dygtige til at fremstå succesfulde.

Mennesker kan blive dygtige til at fremstå lykkelige.

Mennesker kan blive dygtige til at fremstå vidende.

Mennesker kan blive dygtige til at fremstå vigtige.

Mennesker kan blive dygtige til at fremstå accepterede.

Sociale miljøer kan belønne præsentation.

Mennesker kan kopiere andres ord.

Mennesker kan kopiere andres adfærd.

Mennesker kan kopiere andres udseende.

Mennesker kan kopiere det, de tror er populært.

Mennesker kan skjule, hvordan de virkelig har det.

Mennesker kan præsentere liv, der ikke afspejler virkeligheden.

Mennesker kan beskytte image i stedet for sandhed.

Mennesker kan bruge år på at foregive at være lykkelige, mens de skjuler, hvordan de faktisk har det.

Mennesker kan blive fanget i at opretholde et image, de ikke længere genkender sig selv i.

Mennesker bør spørge:

Hvad prøver jeg at beskytte?

Viser jeg virkeligheden?

Eller viser jeg et image?

Tænker jeg selvstændigt?

Eller kopierer jeg det, der ser succesfuldt ud?

Lærer jeg af verdensmiljøet?

Eller lærer jeg, hvordan jeg passer ind i det?

Overfladiskhed kan blive endnu en mekanisme, der stopper mennesker fra at spørge.

Mennesker kan frygte at miste et image, de har brugt år på at opbygge.

TILLADELSE TIL AT VÆRE ANDERLEDES

En af de største usynlige barrierer for at spørge er frykten for at være anderledes.

Mennesker kan frygte at skille sig ud.

Mennesker kan frygte uenighed.

Mennesker kan frygte at fremstå forkerte.

Mennesker kan frygte at blive bedømt.

Mennesker kan frygte at være alene.

Mennesker kan frygte at miste accept.

Mennesker kan frygte at miste tilhørsforhold.

Mennesker kan frygte at blive en outsider.

Dette kan skabe et enormt pres for at rette ind.

Mennesker kan med tiden lære, at det er sikrere at passe ind end at forstå.

Mennesker bør spørge:

Prøver jeg at forstå?

Eller prøver jeg at passe ind?

Beskytter jeg sandhed?

Eller beskytter jeg tilhørsforhold?

Følger jeg forståelse?

Eller følger jeg accept?

Menneskehedens fremskridt begynder ofte, når mennesker holder op med at frygte at være anderledes.

AT VENTE PÅ, AT ANDRE LØSER PROBLEMER

Mennesker venter ofte på, at en anden løser problemer, de selv bidrager til.

De kan vente på ledere.

De kan vente på systemer.

De kan vente på eksperter.

De kan vente på autoritet.

De kan vente på, at en anden handler.

Men verdensmiljøet genskabes kollektivt af millioner af individuelle bidrag.

Én person underviser.

Én person gentager.

Én person håndhæver.

Én person godkender.

Én person beskytter.

Én person forbliver tavs.

Én person følger.

Hver for sig kan denne adfærd virke lille.

Samlet kan den genskabe et helt verdensmiljø.

Mennesker bør spørge:

Hvad bidrager jeg til?

Hvad hjælper jeg med at genskabe?

Hvilken adfærd gentager jeg?

Hvilken adfærd beskytter jeg?

Hvilken adfærd normaliserer jeg?

Menneskeheden kan ikke løse gentagne problemer, mens den venter på, at en anden løser dem.

MENNESKELIG BEVIDSTHED OG TILLADELSE TIL AT SPØRGE

Den menneskelige bevidsthed udvikler sig, når mennesker holder op med at vente på tilladelse til at lære.

Mennesker venter ofte på at blive undervist, mens de allerede står i det største læringsmiljø, der findes.

Selve verdensmiljøet er lektionen.

Selve verdensmiljøet er evidensen.

Selve verdensmiljøet er muligheden for at lære.

Selve verdensmiljøet er læreren.

Mennesker behøver ikke tilladelse til at lære af det, der allerede er synligt.

De har brug for værktøjerne til at forstå det.

Menneskeheden venter ofte på tilladelse til at lære af en verden, der allerede er synlig.

Derfor er Tilladelse til at spørge vigtig.

Den fjerner usynlige barrierer, der stopper læring.

TILLADELSE TIL AT SPØRGE OG MENNESKEHEDENS FREMSKRIDT

Tilladelse til at spørge er en del af Den manglende vej til menneskehedens fremskridt.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker venter på tilladelse til at spørge.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens uddelegeret tænkning erstatter selvstændig tænkning.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens tilhørsforhold bliver stærkere end sandhed.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens frygt bliver stærkere end forståelse.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens social accept kontrollerer adfærd.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens overfladiskhed bliver normal.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens børn mister evnen til at spørge og vokser op til voksne, der fortsætter med at søge tilladelse, før de lærer.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker stopper sig selv fra at lære, før læring begynder.

Menneskeheden kan ikke udvikle selvstændig tænkning, mens mennesker venter på tilladelse til at tænke selvstændigt.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker venter på tilladelse til at lære af verdensmiljøet.

Kilde og oprindelse spørger, hvor noget kom fra, og hvad der formede det.

Evidensstandard spørger, om evidens understøtter det, der hævdes.

Incitament og gevinst spørger, hvad der belønner og beskytter adfærd.

Karakter og konsistens spørger, om gentagen adfærd stemmer overens med det, der hævdes.

Tilladelse til at spørge undersøger:

Hvem eller hvad kontrollerer tilladelsen?

Hvad stopper mennesker fra at spørge?

Hvilken adfærd beskyttes, når spørgsmål modvirkes?

Hvilket verdensmiljø genskabes, når mennesker venter på tilladelse?

Hvad sker der, når mennesker holder op med at vente på tilladelse til at lære?

Sådan begynder mennesker at genkende usynlige barrierer omkring deres egen tænkning.

Sådan begynder mennesker at genkende selvcensur.

Sådan begynder mennesker at genkende gruppeadfærd.

Sådan begynder mennesker at genkende frygtbaseret tavshed.

Sådan begynder mennesker at genkende overfladiskhed.

Sådan bevæger mennesker sig fra accept til at spørge.

Sådan bevæger mennesker sig fra at spørge ind til at se.

Sådan bevæger mennesker sig fra at se til forståelse.

Sådan bevæger mennesker sig fra forståelse til læring.

Sådan bevæger mennesker sig fra læring til selvstændig tænkning.

Sådan bevæger mennesker sig fra at være produkter af verdensmiljøet til at lære af verdensmiljøet.

AFSNIT 6 - FØLELSESMÆSSIG PÅVIRKNING

HVAD FØLELSESMÆSSIG PÅVIRKNING VIRKELIG ER

Afsnit 1 fastslog, at mennesker skal lære at se verdensmiljøet i stedet for blot at blive produkter af det.

Afsnit 2 fastslog, at mennesker skal undersøge, om evidens understøtter det, der hævdes.

Afsnit 3 fastslog, at mennesker skal forstå, hvilke incitamenter der belønner, beskytter og gentager adfærd.

Afsnit 4 fastslog, at mennesker skal lære af det, gentagen adfærd allerede viser menneskeheden.

Afsnit 5 fastslog, at mennesker skal forstå, hvorfor de kan stoppe sig selv fra at spørge, før læring begynder.

Afsnit 6 går nu videre til Følelsesmæssig påvirkning.

Følelsesmæssig påvirkning findes, fordi mennesker ikke ordentligt kan forstå menneskelig adfærd, tro, tillid, tavshed, reaktion, gentagelse eller læring, før de forstår, hvordan følelser kan forme sindet, før forståelse udvikles.

Mennesker er følelsesvæsener, før de er fuldt selvstændige tænkere.

Mennesker kan reagere, før de forstår.

Mennesker kan frygte, før de undersøger.

Mennesker kan forsvare, før de spørger.

Mennesker kan tro, før de afprøver evidens.

Mennesker kan vælge side, før de lærer.

Mennesker kan blive følelsesmæssigt knyttet, før de forstår, hvad der formede tilknytningen.

Dette skaber en af de største barrierer for menneskehedens fremskridt.

Følelser kan påvirke det, mennesker accepterer.

Følelser kan påvirke det, mennesker afviser.

Følelser kan påvirke, hvem mennesker stoler på.

Følelser kan påvirke det, mennesker frygter.

Følelser kan påvirke det, mennesker forsvarer.

Følelser kan påvirke det, mennesker undgår.

Følelser kan påvirke det, mennesker forbliver tavse om.

Følelser kan påvirke det, mennesker gentager.

Følelser kan påvirke det, mennesker nægter at spørge ind til.

Følelsesmæssig påvirkning lærer mennesker at spørge:

Hvilken følelse bliver aktiveret?

Hvilken reaktion bliver skabt?

Hvilken frygt bliver udløst?

Hvilken vrede bliver brugt?

Hvilken tilknytning bliver beskyttet?

Hvilken overbevisning bliver forsvaret?

Hvilken adfærd frembringer denne følelse?

Hvilket verdensmiljø hjælper denne følelsesmæssige reaktion med at genskabe?

Følelsesmæssig påvirkning handler ikke om at fjerne følelser fra menneskeheden.

Det handler om at lære, hvordan følelser former menneskeheden, før forståelse udvikles.

FØLELSER ER IKKE FJENDEN

Følelser er ikke fjenden.

Følelser er en del af det at være menneske.

Følelser kan vise, at noget betyder noget.

Følelser kan advare mennesker om fare.

Følelser kan afsløre smerte.

Følelser kan afsløre omsorg.

Følelser kan afsløre frygt.

Følelser kan afsløre tilknytning.

Følelser kan afsløre, hvad mennesker værdsætter.

Men følelser er ikke automatisk sandhed.

Frygt er ikke automatisk sandhed.

Vrede er ikke automatisk sandhed.

Forargelse er ikke automatisk sandhed.

Begejstring er ikke automatisk sandhed.

Sorg er ikke automatisk sandhed.

Glæde er ikke automatisk sandhed.

Hastværk er ikke automatisk sandhed.

Selvsikkerhed er ikke automatisk sandhed.

Mennesker kan føle noget stærkt og stadig misforstå det, der bliver vist.

Mennesker kan føle sig sikre og stadig tage fejl.

Mennesker kan føle sig bange og stadig ikke forstå, hvad der skabte frygten.

Mennesker kan føle sig vrede og stadig ikke forstå mekanismen under vreden.

Mennesker bør spørge:

Hvad føler jeg?

Hvorfor føler jeg det?

Hvad skabte denne følelse?

Hvilken evidens understøtter det, jeg føler?

Hvilken adfærd skubber denne følelse mig hen imod?

Hjælper denne følelse mig med at forstå?

Eller stopper denne følelse mig fra at lære?

Følelser bør spørges ind til, ikke blindt adlydes.

FØLELSESMÆSSIG PRÆSENTATION ER IKKE EVIDENS

Følelsesmæssig præsentation er ikke evidens.

At en person lyder venlig, er ikke evidens.

At en person lyder passioneret, er ikke evidens.

At en person lyder vred, er ikke evidens.

At en person lyder oprigtig, er ikke evidens.

At en person lyder selvsikker, er ikke evidens.

At en person lyder rolig, er ikke evidens.

At en person lyder omsorgsfuld, er ikke evidens.

At en person har en titel, er ikke evidens.

At en person kaldes ekspert, er ikke evidens.

Mennesker kan blive påvirket af følelsesmæssig præsentation, før de undersøger, om evidens understøtter det, der hævdes.

En person kan tale blidt og stadig vildlede.

En person kan lyde venlig og stadig bedrage.

En person kan lyde passioneret og stadig tage fejl.

En person kan lyde vred og stadig manipulere.

En person kan lyde oprigtig og stadig spille en rolle.

En person kan lyde selvsikker og stadig mangle evidens.

En person kan bruge en titel til at skabe tillid, før sandhed er blevet undersøgt.

Mennesker bør spørge:

Stoler jeg på evidens?

Eller stoler jeg på præsentation?

Hører jeg sandhed?

Eller reagerer jeg på følelser?

Bliver jeg vist evidens?

Eller bliver jeg følelsesmæssigt påvirket til at acceptere?

Dette forbinder direkte til Evidensstandard.

Evidensstandard spørger, om evidens understøtter det, der hævdes.

Følelsesmæssig påvirkning spørger, om følelser bliver brugt til at få mennesker til at acceptere, før evidens undersøges.

FØLELSESMÆSSIG OPTRÆDEN OG FALSK KARAKTERIMAGE

Følelsesmæssig optræden kan skabe et falsk karakterimage over tid.

En person kan gentagne gange optræde venligt.

En person kan gentagne gange optræde oprigtigt.

En person kan gentagne gange optræde selvsikkert.

En person kan gentagne gange optræde roligt.

En person kan gentagne gange optræde bekymret.

En person kan gentagne gange optræde autoritativt.

En person kan gentagne gange optræde som ekspert.

Over tid kan gentagen følelsesmæssig optræden skabe et offentligt image, som mennesker forveksler med karakter.

Dette forbinder direkte til Karakter og konsistens.

Karakter er ikke det, en person følelsesmæssigt optræder som.

Karakter er det, adfærd gentagne gange viser over tid.

Mennesker bør spørge:

Hvilken adfærd understøtter denne følelsesmæssige præsentation?

Hvilken konsistens understøtter dette image?

Hvilken evidens understøtter denne tillid?

Hvilket incitament kan forme denne optræden?

Hvad sker der, når der spørges ind til dette følelsesmæssige image?

Følelsesmæssig optræden skal spørges ind til, fordi et falsk karakterimage kan få mennesker til at stole, før de undersøger.

REAKTION FØR FORSTÅELSE

En af de største begrænsninger i menneskelig læring er, at mennesker ofte reagerer, før de forstår.

Reaktion kan ske hurtigt.

Forståelse kræver arbejde.

Reaktion kan føles øjeblikkelig.

Forståelse kræver, at der stilles spørgsmål.

Reaktion kan føles sikker.

Forståelse kræver undersøgelse.

Reaktion kan få mennesker til at tro, at de allerede ved.

Forståelse kræver, at mennesker sænker tempoet og lærer.

Mennesker kan se noget og straks blive vrede.

De kan høre noget og straks blive bange.

De kan læse noget og straks vælge side.

De kan se noget og straks forsvare en position.

De kan opleve noget og straks acceptere en konklusion.

Men reaktion er ikke forståelse.

Mennesker bør spørge:

Reagerer jeg?

Eller lærer jeg?

Forsvarer jeg?

Eller undersøger jeg?

Vælger jeg side?

Eller prøver jeg at forstå?

Bliver jeg følelsesmæssigt bevæget?

Eller ser jeg klart?

Målet er ikke reaktion.

Målet er forståelse.

FRYGT SOM FØLELSESMÆSSIG MEKANISME

Frygt er en af de stærkeste følelsesmæssige mekanismer, der virker i verdensmiljøet.

Frygt kan stoppe spørgen.

Frygt kan stoppe tale.

Frygt kan stoppe afsløring.

Frygt kan stoppe læring.

Frygt kan stoppe sandhed.

Frygt kan stoppe selvstændig tænkning.

Frygt kan skabe efterlevelse.

Frygt kan skabe tavshed.

Frygt kan skabe lydighed.

Frygt kan skabe gentagelse.

Mennesker kan frygte autoritet.

Mennesker kan frygte systemer.

Mennesker kan frygte at miste penge.

Mennesker kan frygte at miste arbejde.

Mennesker kan frygte at miste tilhørsforhold.

Mennesker kan frygte at miste godkendelse.

Mennesker kan frygte at tage fejl.

Mennesker kan frygte at være alene.

Mennesker kan frygte at skille sig ud.

Frygt kan blive stærkere end spørgen.

Frygt kan blive stærkere end evidens.

Frygt kan blive stærkere end konsistens.

Frygt kan blive stærkere end sandhed.

Mennesker bør spørge:

Hvilken frygt virker her?

Hvem drager fordel af denne frygt?

Hvilken adfærd skaber denne frygt?

Hvad stopper denne frygt mig fra at spørge ind til?

Hvad stopper denne frygt mig fra at lære?

Hvilket verdensmiljø hjælper denne frygt med at genskabe?

Frygt bør ikke automatisk kontrollere adfærd.

Frygt bør spørges ind til.

VREDE, FORARGELSE OG FØLELSERMÆSSIG FANGST

Vrede kan afsløre, at noget betyder noget.

Men vrede kan også stoppe læring.

Forargelse kan få mennesker til at føle sig magtfulde, mens den forhindrer forståelse.

Mennesker kan blive følelsesmæssigt fanget af vrede.

De kan angribe, før de undersøger.

De kan bebrejde, før de forstår.

De kan gentage, før de spørger.

De kan forsvare, før de lærer.

De kan blive fanget i følelsesmæssig reaktion.

Vrede kan også bruges af narrativer, systemer, grupper, medier og sociale miljøer til at holde mennesker reagerende i stedet for forstående.

Mennesker kan også forveksle vrede med sandhed.

De kan tro på en person, fordi personen lyder vred.

De kan tro på en person, fordi personen virker passioneret.

De kan tro på en person, fordi personen taler med følelsesmæssig kraft.

Men vrede er ikke evidens.

Passion er ikke evidens.

Følelsesmæssig kraft er ikke evidens.

Mennesker bør spørge:

Hvad viser denne vrede?

Hvad skjuler denne vrede?

Hvad skubber denne vrede mig til at gøre?

Hvem drager fordel af denne vrede?

Hvilken adfærd skaber denne forargelse?

Hjælper denne vrede mig med at lære?

Eller fanger den mig i reaktion?

Vrede må ikke blive afslutningen på læring.

Vrede skal blive noget, mennesker lærer af.

FREMSTILLET TILLID OG FØLELSESMÆSSIG VILDLEDNING

Tillid kan fremstilles følelsesmæssigt.

Mennesker kan påvirkes til at stole, før evidens er blevet undersøgt.

De kan stole på en person, fordi personen virker venlig.

De kan stole på en person, fordi personen virker rolig.

De kan stole på en person, fordi personen virker oprigtig.

De kan stole på en person, fordi personen virker selvsikker.

De kan stole på en person, fordi personen virker omsorgsfuld.

De kan stole på en person, fordi personen virker professionel.

De kan stole på en person, fordi personen bruger en titel.

De kan stole på en person, fordi personen præsenteres som ekspert.

De kan stole på en person, fordi personen fortæller en følelsesladet historie.

Men fremtoning er ikke evidens.

Venlighed er ikke evidens.

Rolighed er ikke evidens.

Oprigtighed er ikke evidens.

Selvsikkerhed er ikke evidens.

Professionel fremtoning er ikke evidens.

Ekspertstatus er ikke evidens.

En følelsesladet historie er ikke evidens i sig selv.

Mennesker kan blive bedraget af følelsesmæssig optræden.

En person kan optræde venligt.

En person kan optræde oprigtigt.

En person kan optræde selvsikkert.

En person kan optræde bekymret.

En person kan optræde autoritativt.

En person kan optræde som ekspert.

Mennesker bør spørge:

Hvilken evidens understøtter denne tillid?

Hvilken adfærd understøtter denne tillid?

Hvilken konsistens understøtter denne tillid?

Hvilket incitament kan forme denne præsentation?

Bliver jeg hjulpet til at forstå?

Eller bliver jeg følelsesmæssigt bevæget til at tro?

Fremstillet tillid skal spørges ind til, fordi følelsesmæssig vildledning kan få mennesker til at tro, før evidens undersøges.

FØLELSESMÆSSIG TILKNYTNING TIL TRO

Mennesker kan blive følelsesmæssigt knyttet til overbevisninger.

De kan blive knyttet til narrativer.

De kan blive knyttet til grupper.

De kan blive knyttet til identiteter.

De kan blive knyttet til systemer.

De kan blive knyttet til autoritet.

De kan blive knyttet til løgne.

De kan blive knyttet til det, de har arvet.

Når følelsesmæssig tilknytning først dannes, kan det at stille spørgsmål føles som et angreb.

At spørge ind til overbevisningen kan føles som at spørge ind til personen.

At spørge ind til gruppen kan føles som forræderi.

At spørge ind til systemet kan føles som fare.

At spørge ind til narrativet kan føles som tab.

Dette kan stoppe mennesker fra at lære.

Mennesker kan forsvare overbevisninger, de aldrig har undersøgt, fordi disse overbevisninger er blevet en del af, hvem de tror, de er.

Mennesker bør spørge:

Forsvarer jeg sandhed?

Eller forsvarer jeg tilknytning?

Beskytter jeg evidens?

Eller beskytter jeg identitet?

Undersøger jeg dette?

Eller beskytter jeg det følelsesmæssigt?

Hvad ville der ske, hvis denne overbevisning var forkert?

Hvad ville jeg miste, hvis jeg spurgte ind til den?

Følelsesmæssig tilknytning kan blive en af de største barrierer for selvstændig tænkning.

SOCIALE MILJØER OG FØLELSESMÆSSIG PÅVIRKNING

Moderne miljøer kan konstant aktivere følelser.

Mennesker bliver vist frygt.

Mennesker bliver vist forargelse.

Mennesker bliver vist konflikt.

Mennesker bliver vist sammenligning.

Mennesker bliver vist popularitet.

Mennesker bliver vist status.

Mennesker bliver vist misundelse.

Mennesker bliver vist jalousi.

Mennesker bliver vist hastværk.

Mennesker bliver vist overfladiskhed.

Disse følelsesmæssige miljøer kan forme adfærd.

De kan få mennesker til at reagere.

De kan få mennesker til at sammenligne.

De kan få mennesker til at kopiere.

De kan få mennesker til at forsvare.

De kan få mennesker til at føle sig utilstrækkelige.

De kan få mennesker til at søge godkendelse.

De kan få mennesker til at frygte udelukkelse.

De kan få mennesker til at forveksle synlighed med vigtighed.

De kan også få mennesker til at forveksle følelsesmæssig optræden med sandhed.

Mennesker bør spørge:

Hvilken følelse skaber dette miljø?

Hvilken adfærd belønner dette miljø?

Hvilken sammenligning bliver opmuntret?

Hvilken reaktion bliver frembragt?

Hvilken følelsesmæssig præsentation bliver der stolet på?

Hvilken forståelse bliver forhindret?

Sociale miljøer kan blive følelsesmæssige klasseværelser.

Men hvis mennesker ikke bliver undervist i, hvordan de skal stille spørgsmål

til følelsesmæssig påvirkning, kan disse klasseværelser undervise i reaktion i stedet for forståelse.

UDDANNELSE, BØRN OG FØLELSESMÆSSIG PÅVIRKNING

Uddannelse skal også lære børn at spørge ind til følelsesmæssig påvirkning.

Børn har ikke kun brug for information.

Børn har brug for at forstå, hvordan deres sind kan formes.

De har brug for at forstå, hvordan følelser kan påvirke tillid, frygt, tro, reaktion, tavshed, tilhørsforhold og adfærd.

Børn kan blive gjort bange.

Børn kan blive gjort vrede.

Børn kan blive gjort skamfulde.

Børn kan blive gjort forlegne.

Børn kan blive bragt til at føle sig udelukket.

Børn kan blive bragt til at føle, at de tager fejl ved at stille spørgsmål.

Børn kan lære at forblive tavse, fordi følelser har lært dem, at det at

stille spørgsmål skaber ubehag.

Børn kan også lære at stole på følelsesmæssig præsentation.

De kan tro på nogen, fordi de lyder venlige.

De kan tro på nogen, fordi de lyder selvsikre.

De kan tro på nogen, fordi de lyder passionerede.

De kan tro på nogen, fordi de bærer en titel.

De kan tro på nogen, fordi de præsenteres som ekspert.

Dette handler ikke om at fjerne følelser fra børn.

Det handler om at hjælpe børn med at forstå følelser.

Børn bør lære, at en person, der fremstår venlig, vred, selvsikker, oprigtig, ekspertagtig eller autoritativ, ikke fjerner behovet for at spørge ind til evidens, adfærd, konsistens og incitament.

Mennesker bør spørge:

Bliver børn undervist i, hvordan følelser former adfærd?

Bliver børn undervist i, hvordan frygt kan stoppe spørgen?

Bliver børn undervist i, hvordan vrede kan stoppe læring?

Bliver børn undervist i, hvordan tilhørsforhold kan forme tro?

Bliver børn undervist i, hvordan skam kan skabe tavshed?

Bliver børn undervist i, hvordan følelsesmæssig præsentation kan skabe tillid, før evidens undersøges?

Bliver børn undervist i, hvordan de sikkert kan spørge ind til følelsesmæssig påvirkning?

Hvis børn ikke bliver undervist i, hvordan de skal spørge til følelsesmæssig påvirkning, kan de blive produkter af følelsesmæssige miljøer, de ikke forstår.

HVORFOR FØLELSESMÆSSIG PÅVIRKNING ER VIGTIG

Følelsesmæssig påvirkning er vigtig, fordi menneskeheden ikke ordentligt kan lære af verdensmiljøet, mens følelser gentagne gange tilsidesætter forståelse.

Kilde og oprindelse spørger, hvor noget kom fra, og hvad der formede det.

Evidensstandard spørger, om evidens understøtter det, der bliver hævdet.

Incitament og gevinst spørger, hvad der belønner og beskytter adfærd.

Karakter og konsistens spørger, om gentagen adfærd stemmer overens med det, der bliver hævdet.

Tilladelse til at spørge undersøger, hvem eller hvad der kontrollerer tilladelsen.

Følelsesmæssig påvirkning spørger:

Hvilken følelse former dette?

Hvilken reaktion bliver skabt?

Hvilken frygt bliver brugt?

Hvilken vrede bliver brugt?

Hvilken tillid bliver fremstillet?

Hvilken tilknytning bliver beskyttet?

Hvilken adfærd frembringer denne følelse?

Hvilken forståelse forhindrer denne følelse?

Sådan begynder mennesker at genkende følelsesmæssig påvirkning.

Sådan begynder mennesker at genkende reaktion.

Sådan begynder mennesker at genkende følelsesmæssig tilknytning.

Sådan begynder mennesker at genkende fremstillet tillid.

Sådan begynder mennesker at genkende følelsesmæssig vildledning.

Sådan begynder mennesker at genkende frygtbaseret adfærd.

Sådan bevæger mennesker sig fra reaktion til spørgen.

Sådan bevæger mennesker sig fra spørgen til at se.

Sådan bevæger mennesker sig fra at se til forståelse.

Sådan bevæger mennesker sig fra forståelse til læring.

Sådan bevæger mennesker sig fra læring til selvstændig tænkning.

Sådan bevæger mennesker sig fra at være produkter af følelsesmæssige miljøer til at lære af verdensmiljøet.

FØLELSESMÆSSIG PÅVIRKNING OVER TID

Den første del af dette afsnit forklarede, at følelser ikke er fjenden, men at følelser ikke automatisk er sandhed.

Den forklarede også, at følelsesmæssig præsentation ikke er evidens, at tillid kan fremstilles følelsesmæssigt, før evidens undersøges, og at gentagen følelsesmæssig optræden kan skabe et falsk billede af karakter over tid.

Denne del går nu videre til, hvordan følelsesmæssig påvirkning virker over tid.

Følelsesmæssig påvirkning sker ikke kun i ét øjeblik.

Den kan gentages.

Den kan normaliseres.

Den kan nedarves.

Den kan blive en del af verdensmiljøet.

Mennesker kan gentagne gange reagere, før de forstår.

De kan gentagne gange frygte, før de undersøger.

De kan gentagne gange forsvare, før de spørger.

De kan gentagne gange beskytte overbevisninger, før de afprøver evidens.

De kan gentagne gange følge følelser, før de lærer.

De kan gentagne gange stole på præsentation, før de undersøger evidens.

Over tid kan følelsesmæssige reaktioner blive til mønstre.

Følelsesmæssige mønstre kan blive til adfærd.

Adfærd kan hjælpe med at genskabe verdensmiljøet.

Mennesker bør spørge:

Hvilken følelsesmæssig reaktion er blevet gentaget over tid?

Hvilken frygt er blevet gentaget?

Hvilken vrede er blevet gentaget?

Hvilken tilknytning er blevet beskyttet?

Hvilken følelsesmæssig præsentation er der gentagne gange blevet støt på?

Hvilken følelsesmæssig optræden har gentagne gange skabt tillid?

Hvilket følelsesmæssigt mønster bliver ved med at dukke op?

Hvilken adfærd har denne følelse gentagne gange frembragt?

Hvilket verdensmiljø har dette følelsesmæssige mønster hjulpet med at genskabe?

Følelsesmæssig påvirkning over tid hjælper mennesker med at se, at reaktioner ikke altid er isolerede.

De kan blive til gentagen menneskelig adfærd.

FØLELSESMÆSSIG BETINGNING

Mennesker kan blive følelsesmæssigt betinget af verdensmiljøet.

De kan blive betinget til at frygte bestemte spørgsmål.

De kan blive betinget til at føle skam over at spørge.

De kan blive betinget til at føle skyld over at stå alene.

De kan blive betinget til at føle vrede før forståelse.

De kan blive betinget til at føle loyalitet før undersøgelse.

De kan blive betinget til at føle sig truet, når overbevisninger bliver betvivlet.

De kan blive betinget til at føle sig trygge, når de retter ind.

De kan også betinges til at stole på følelsesmæssig præsentation.

De kan lære at stole på selvsikkerhed.

De kan lære at stole på passion.

De kan lære at stole på blidhed.

De kan lære at stole på venlighed.

De kan lære at stole på titler.

De kan lære at stole på ekspertpræsentation.

De kan lære at stole på følelsesmæssige historier.

De kan lære at stole på mennesker, der fremstår oprigtige.

Denne følelsesmæssige betingning kan begynde tidligt i livet.

Børn kan lære, hvad der skaber godkendelse.

Børn kan lære, hvad der skaber afvisning.

Børn kan lære, hvad der skaber forlegenhed.

Børn kan lære, hvad der skaber straf.

Børn kan lære, hvad der skaber tilhørsforhold.

Børn kan lære, hvilken følelsesmæssig præsentation der vinder tillid.

Børn kan derefter vokse op til voksne, som bærer følelsesmæssige mønstre, de aldrig har spurgt ind til.

Mennesker bør spørge:

Hvilke følelsesmæssige reaktioner har jeg arvet?

Hvilke følelsesmæssige reaktioner blev jeg undervist i?

Hvilke følelsesmæssige reaktioner blev belønnet?

Hvilke følelsesmæssige reaktioner blev straffet?

Hvilke følelsesmæssige præsentationer er jeg blevet undervist i at stole på?

Hvilke emner gør mig følelsesmæssigt defensiv?

Hvilke spørgsmål gør mig utilpas?

Hvilke følelser stopper mig fra at undersøge ordentligt?

Følelsesmæssig betingning kan blive en af de skjulte mekanismer, der former menneskelig adfærd.

FRYGT, AUTORITET OG LYDIGHED

Frygt kan blive stærkt forbundet med autoritet.

Mennesker kan frygte at spørge ind til autoritet.

Mennesker kan frygte at udfordre systemer.

Mennesker kan frygte at være uenige med lærere.

Mennesker kan frygte at spørge ind til regeringen.

Mennesker kan frygte at spørge ind til medier.

Mennesker kan frygte at spørge ind til eksperter.

Mennesker kan frygte at spørge ind til arbejdsgivere.

Mennesker kan frygte konsekvenser.

Frygt kan derefter skabe lydighed, før forståelse udvikles.

Mennesker kan adlyde, fordi de forstår.

Men mennesker kan også adlyde, fordi de frygter, hvad der sker, hvis de ikke gør det.

Mennesker bør spørge:

Adlyder jeg, fordi jeg forstår?

Eller adlyder jeg, fordi jeg er bange?

Accepterer jeg, fordi evidens understøtter det?

Eller accepterer jeg, fordi autoritet skaber frygt?

Forbliver jeg tavs, fordi jeg er enig?

Eller forbliver jeg tavs, fordi jeg frygter konsekvenser?

Frygtbaseret lydighed kan holde gentagne verdensproblemer i gang, fordi mennesker kan stoppe med at spørge, før sandheden undersøges.

FØLELSESMÆSSIG TILKNYTNING OG IDENTITET

Mennesker kan blive følelsesmæssigt knyttet til, hvem de tror, de er.

De kan blive knyttet til deres identitet.

Deres gruppe.

Deres rolle.

Deres status.

Deres overbevisninger.

Deres meninger.

Deres historie.

Deres image.

Deres omdømme.

Deres autoritet.

Deres system.

Når identitet bliver følelsesmæssigt knyttet til tro, kan spørgen føles personlige.

Et spørgsmål kan føles som et angreb.

Evidens kan føles som en trussel.

Modsigelse kan føles som ydmygelse.

Korrektion kan føles som afvisning.

Læring kan føles som tab.

Mennesker kan derefter forsvare identitet i stedet for at søge sandhed.

Mennesker bør spørge:

Hvilken del af mig føler sig truet?

Hvilken identitet beskytter jeg?

Hvilken overbevisning føles for smertefuld at spørge ind til?

Hvad ville jeg miste, hvis jeg ændrede min forståelse?

Beskytter jeg sandhed?

Eller beskytter jeg den, jeg tror, jeg er?

Menneskehedens fremskridt kræver, at mennesker bliver i stand til at lære uden at behandle enhver udfordring som personlig ødelæggelse.

FØLELSESMÆSSIG MANIPULATION OG PRÆSENTATION

Følelser kan bruges til at forme, hvordan information modtages.

Information kan præsenteres med frygt.

Den kan præsenteres med hastværk.

Den kan præsenteres med forargelse.

Den kan præsenteres med sympati.

Den kan præsenteres med skam.

Den kan præsenteres med skyld.

Den kan præsenteres med stolthed.

Den kan præsenteres med tilhørsforhold.

Den kan præsenteres med trussel.

Den kan præsenteres med venlighed.

Den kan præsenteres med ro.

Den kan præsenteres med oprigtighed.

Den kan præsenteres med selvsikkerhed.

Den kan præsenteres gennem ekspertidentitet.

Den kan præsenteres gennem professionel status.

Denne præsentation kan påvirke mennesker, før evidens undersøges.

Mennesker kan acceptere, fordi de er bange.

De kan gentage, fordi de er vrede.

De kan forsvare, fordi de føler loyalitet.

De kan efterkomme, fordi de føler skyld.
De kan forblive tavse, fordi de føler skam.
De kan stole på, fordi nogen lyder venlige.
De kan stole på, fordi nogen lyder oprigtige.
De kan stole på, fordi nogen lyder selvsikre.
De kan stole på, fordi nogen lyder rolige.
De kan stole på, fordi nogen lyder professionelle.
De kan stole på, fordi nogen præsenteres som ekspert.

Mennesker bør spørge:

Hvilken følelse er knyttet til denne information?

Bliver følelser brugt til at hjælpe forståelse?

Eller bliver følelser brugt til at stoppe spørgen?

Bliver evidens vist?

Eller bliver følelsesmæssigt pres brugt i stedet for evidens?

Bliver tillid fortjent gennem evidens?

Eller bliver tillid fremstillet gennem præsentation?

Dette forbinder direkte til Evidensstandard.

Frygt er ikke evidens.

Forargelse er ikke evidens.

Hastværk er ikke evidens.

Følelsesmæssigt pres er ikke evidens.

Venlighed er ikke evidens.

Oprigtighed er ikke evidens.

Selvsikkerhed er ikke evidens.

Ekspertpræsentation er ikke evidens.

FØLELSESMÆSSIGE HISTORIER OG SKABT TRO

Historier kan skabe følelsesmæssig tro.

En historie kan få mennesker til at føle sympati.

En historie kan få mennesker til at føle vrede.

En historie kan få mennesker til at føle frygt.

En historie kan få mennesker til at føle loyalitet.

En historie kan få mennesker til at føle skyld.

En historie kan få mennesker til at føle ansvar.

En historie kan få mennesker til at vælge side.

En historie kan få mennesker til at acceptere, før de undersøger.

Historier kan være sande.

Historier kan også være udvalgte.

Historier kan formes.

Historier kan opføres.

Historier kan gentages.

Historier kan bruges til at styre følelsesmæssig reaktion.

Mennesker bør spørge:

Hvilken følelse skaber denne historie?

Hvilken evidens understøtter historien?

Hvilken evidens mangler?

Hvilket perspektiv bliver udvalgt?

Hvilken adfærd frembringer denne historie?

Hvem har fordel af, at mennesker tror på denne historie?

Hjælper denne historie mennesker med at forstå?

Eller styrer denne historie mennesker følelsesmæssigt?

Følelsesmæssige historier skal spørges ind til, fordi de kan få mennesker til at føle, før de undersøger.

FØLELSER, NARRATIVER OG AT VÆLGE SIDE

Følelsesmæssig påvirkning forbinder også til narrativer.

Mennesker kan blive følelsesmæssigt trukket ind i historier.

De kan blive opmuntret til at vælge side.

De kan blive opmuntret til at forsvare én gruppe og angribe en anden.

De kan blive opmuntret til at se helte og skurke, før de forstår mekanismer.

De kan blive opmuntret til at reagere følelsesmæssigt, før evidens undersøges.

Narrativer kan blive stærke, når de knytter sig til følelser.

Mennesker kan forsvare narrativet, fordi det giver dem tilhørsforhold.

De kan forsvare det, fordi det giver dem identitet.

De kan forsvare det, fordi det giver dem sikkerhed.

De kan forsvare det, fordi det giver dem en fjende.

Men at vælge side er ikke det samme som at forstå.

Mennesker bør spørge:

Hvilken historie bliver jeg trukket ind i?

Hvilken følelse skaber denne historie?

Hvem har fordel af, at mennesker vælger side?

Hvilken evidens bliver ignoreret?

Hvilken mekanisme bliver skjult?

Hvilken forståelse bliver forhindret?

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, hvis følelser holder mennesker fanget i narrativer i stedet for at hjælpe dem med at lære af verdensmiljøet.

FØLELSESMÆSSIG PÅVIRKNING, TAVSHED OG SELVBESKYTTELSE

Følelser kan skabe tavshed.

Mennesker kan forblive tavse, fordi de føler frygt.

De kan forblive tavse, fordi de føler skam.

De kan forblive tavse, fordi de føler sig forlegne.

De kan forblive tavse, fordi de føler skyld.
De kan forblive tavse, fordi de frygter afvisning.
De kan forblive tavse, fordi de frygter at tage fejl.
De kan forblive tavse, fordi de frygter at stå alene.
Tavshed kan derefter beskytte gentagelse.
Tavshed kan beskytte systemer.
Tavshed kan beskytte narrativer.
Tavshed kan beskytte afhængighed.
Tavshed kan beskytte forseelser.
Tavshed kan beskytte verdensmiljøets fortsættelse.
Mennesker bør spørge:
Hvilken følelse skaber tavshed?
Hvad bliver beskyttet af denne tavshed?
Hvad ville der ske, hvis tavsheden sluttede?
Hvilken sandhed forhindrer følelser mennesker i at udtale?
Hvilket gentaget mønster hjælper tavshed med at fortsætte?
Følelsesmæssig tavshed kan blive en stærk form for deltagelse.

UDDANNELSE, BØRN OG FØLELSESMÆSSIG TRYGHED

Børn har brug for følelsesmæssig tryghed for at kunne spørge ordentligt.

Hvis børn bliver gjort bange for at spørge, kan de stoppe med at spørge.

Hvis børn bliver gjort til skamme for at spørge, kan de stoppe med at spørge.

Hvis børn bliver gjort til grin for at spørge, kan de stoppe med at spørge.

Hvis børn bliver stemplet som vanskelige for at spørge, kan de stoppe med at spørge.

Hvis børn bliver behandlet som ballademagere for at spørge, kan de stoppe med at spørge.

Hvis børn bliver følelsesmæssigt straffet for at spørge, kan de lære, at tavshed er sikrere end forståelse.

Dette er vigtigt, fordi det at spørge er en af vejene ind i læring.

Børn har brug for at lære, at spørgsmål kan undersøges sikkert.

De har brug for at lære, at følelser kan forstås.

De har brug for at lære, at ubehag ikke automatisk betyder, at et spørgsmål er forkert.

De har brug for at lære, at frygt ikke automatisk betyder, at de bør stoppe.

De har brug for at lære, at vrede ikke automatisk betyder, at de forstår.

De har også brug for at lære, at følelsesmæssig præsentation kan vildlede.

De har brug for at lære, at venlighed ikke automatisk er evidens.

De har brug for at lære, at selvsikkerhed ikke automatisk er evidens.

De har brug for at lære, at oprigtighed ikke automatisk er evidens.

De har brug for at lære, at ekspertpræsentation ikke automatisk er evidens.

Børn bør lære, at en person, der fremstår venlig, vred, selvsikker, oprigtig, ekspertagtig eller autoritativ, ikke fjerner behovet for at spørge ind til evidens, adfærd, konsistens og incitament.

Mennesker bør spørge:

Er børn følelsesmæssigt trygge ved at spørge?

Bliver børn undervist i at forstå følelsesmæssige reaktioner?

Bliver børn undervist i, at spørgsmål er en del af læring?

Bliver børn undervist i, at ubehag kan undersøges?

Bliver børn undervist i, hvordan følelser kan forme tro, tavshed og adfærd?

Bliver børn undervist i, hvordan følelsesmæssig præsentation kan skabe tillid, før evidens undersøges?

Uddannelse kan ikke forbedres ordentligt, hvis børn følelsesmæssigt trænes væk fra at spørge.

FØLELSESMÆSSIG PÅVIRKNING OG MENNESKELIG BEVIDSTHED

Den menneskelige bevidsthed udvikler sig, når mennesker lærer at forstå følelser i stedet for at blive kontrolleret af følelser.

Dette betyder ikke, at mennesker bliver følelsesløse.

Det betyder, at følelser bliver en del af læring.

Frygt bliver noget, der skal spørges ind til.

Vrede bliver noget, der skal forstås.

Tilknytning bliver noget, der skal undersøges.

Skam bliver noget, der skal genkendes.

Tavshed bliver noget, der skal læres af.

Reaktion bliver noget, der skal bevæges ud over.

Følelsesmæssig præsentation bliver noget, der skal spørges ind til.

Fremstillet tillid bliver noget, der skal undersøges.

Følelsesmæssige historier bliver noget, der skal afprøves.

Mennesker behøver ikke ødelægge følelser.

De har brug for at forstå følelsesmæssig påvirkning.

Verdensmiljøet viser konstant følelsesmæssig påvirkning.

Det viser frygt.

Det viser vrede.

Det viser forargelse.

Det viser tilhørsforhold.

Det viser skam.

Det viser sammenligning.

Det viser tilknytning.

Det viser tavshed.

Det viser reaktion.

Det viser følelsesmæssig optræden.

Det viser fremstillet tillid.

Det viser følelsesmæssig vildledning.

Mennesker bør spørge:

Hvilken følelsesmæssig påvirkning bliver vist?

Hvilken følelsesmæssig præsentation bliver der stolet på?

Hvad kan menneskeheden lære af den?

Hvilken adfærd skaber denne følelse?

Hvilket verdensmiljø hjælper denne følelse med at genskabe?

Når følelsesmæssig påvirkning bliver synlig, bliver adfærd synlig.

Når adfærd bliver synlig, bliver forståelse mulig.

Når forståelse bliver mulig, kan læring gøre fremskridt.

FØLELSESMÆSSIG PÅVIRKNING OG MENNESKEHEDENS FREMSKRIDT

Følelsesmæssig påvirkning er en del af Den manglende vej til menneskehedens fremskridt.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens følelser gentagne gange tilsidesætter forståelse.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens frygt standser det at stille spørgsmål.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens vrede erstatter læring.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens forargelse erstatter undersøgelse.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens følelsesmæssig tilknytning beskytter arvede overbevisninger.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens skam skaber tavshed.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens følelsesmæssigt pres erstatter evidens.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens følelsesmæssig præsentation skaber tillid, før evidens undersøges.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens følelsesmæssige historier skaber tro, før forståelse udvikles.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens børn følelsesmæssigt trænes væk fra at spørge.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker reagerer på verdensmiljøet i stedet for at lære af det.

Kilde og oprindelse spørger, hvor noget kom fra, og hvad der formede det.

Evidensstandard spørger, om evidens understøtter det, der bliver hævdet.

Incitament og gevinst spørger, hvad der belønner og beskytter adfærd.

Karakter og konsistens spørger, om gentagen adfærd stemmer overens med det, der bliver hævdet.

Tilladelse til at spørge undersøger, hvem eller hvad der kontrollerer tilladelsen.

Følelsesmæssig påvirkning spørger:

Hvilken følelse former dette?

Hvilken reaktion bliver skabt?

Hvilken frygt bliver brugt?

Hvilken tilknytning bliver beskyttet?

Hvilken tavshed bliver frembragt?

Hvilken følelsesmæssig præsentation bliver der stolet på?

Hvilken tillid bliver fremstillet?

Hvilken følelsesmæssig historie bliver brugt?

Hvilken adfærd skaber denne følelse?

Hvilken forståelse forhindrer denne følelse?

Hvilket verdensmiljø hjælper denne følelse med at genskabe?

Sådan begynder mennesker at genkende følelsesmæssig påvirkning.

Sådan begynder mennesker at genkende følelsesmæssig betingning.

Sådan begynder mennesker at genkende følelsesmæssig manipulation.

Sådan begynder mennesker at genkende følelsesmæssig præsentation.

Sådan begynder mennesker at genkende fremstillet tillid.

Sådan begynder mennesker at genkende følelsesmæssige historier.

Sådan begynder mennesker at genkende følelsesmæssig tavshed.

Sådan bevæger mennesker sig fra reaktion til spørgen.

Sådan bevæger mennesker sig fra spørgen til at se.

Sådan bevæger mennesker sig fra at se til forståelse.

Sådan bevæger mennesker sig fra forståelse til læring.

Sådan bevæger mennesker sig fra læring til selvstændig tænkning.

Sådan bevæger mennesker sig fra at være produkter af følelsesmæssige miljøer til at lære af verdensmiljøet.

AFSNIT 7 - NARRATIV OG VIRKELIGHED

HVAD NARRATIV OG VIRKELIGHED VIRKELIG ER

Afsnit 1 fastslog, at mennesker skal lære af verdensmiljøet i stedet for blot at blive produkter af det.

Afsnit 2 fastslog, at mennesker skal undersøge, om evidens understøtter det, der bliver hævdet, gentaget, beskyttet, præsenteret eller håndhævet.

Afsnit 3 fastslog, at menneskeheden gentagne gange genskaber den samme verden, fordi incitamenter gentagne gange belønner mennesker for at genskabe den.

Afsnit 4 fastslog, at gentagen adfærd ofte afslører mere end ord.

Afsnit 5 fastslog, at mennesker ofte afskrækkes fra at spørge, før læring begynder.

Afsnit 6 fastslog, at følelser kan forme tillid, tro, frygt, reaktion, tavshed og adfærd, før forståelse udvikles.

Afsnit 7 går nu videre til Narrativ og virkelighed.

Narrativ og virkelighed findes, fordi mennesker bliver vist narrativer uden ordentligt at blive undervist i, hvordan de undersøger virkeligheden.

Mennesker fødes ind i narrativer.

Mennesker bliver undervist i narrativer.

Mennesker bliver vist narrativer.

Mennesker arver narrativer.

Mennesker forsvarede narrativer.

Mennesker knytter sig følelsesmæssigt til narrativer.

Mennesker kan til sidst forveksle narrativer med selve virkeligheden.

Narrativer er en af de største mekanismer, der former menneskeheden.

Et narrativ er ikke automatisk virkelighed.

Et narrativ er en historie.

Et narrativ er en forklaring.

Et narrativ er en version af begivenheder.

Et narrativ er en ramme, mennesker opmuntres til at acceptere.

Et narrativ kan være sandt.

Et narrativ kan være delvist sandt.

Et narrativ kan være ufuldstændigt.

Et narrativ kan manipuleres.

Et narrativ kan udvælges.

Et narrativ kan fremstilles.

Et narrativ kan beskyttes.

Et narrativ kan nedarves.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvilken historie bliver jeg vist?

Hvem skabte denne historie?

Hvem gentager denne historie?

Hvem beskytter denne historie?

Hvem har fordel af, at denne historie bliver troet?

Hvilken evidens understøtter denne historie?

Hvilken virkelighed understøtter denne historie?

Hvad er blevet udeladt?

Hvad er blevet tilføjet?

Hvad bliver skjult?

Narrativ og virkelighed lærer mennesker at adskille det, der bliver præsenteret, fra det, der faktisk bliver vist.

VIRKELIGHEDEN EKSISTERER UAFHÆNGIGT

Virkeligheden eksisterer uafhængigt af, hvad mennesker tror om den.

Virkeligheden kræver ikke enighed.

Virkeligheden kræver ikke popularitet.

Virkeligheden kræver ikke titler.

Virkeligheden kræver ikke autoritet.

Virkeligheden kræver ikke følelser.

Virkeligheden kræver ikke gentagelse.

Virkeligheden fortsætter med at eksistere, uanset om mennesker erkender den eller ej.

Mennesker kan benægte virkeligheden.

Mennesker kan ignorere virkeligheden.

Mennesker kan følelsesmæssigt afvise virkeligheden.

Mennesker kan forsvare narrativer imod virkeligheden.

Mennesker kan kollektivt undgå virkeligheden.

Men virkeligheden fortsætter med at eksistere.

Dette er en af de største lektioner, menneskeheden skal lære.

Mennesker bør derfor spørge:

Lærer jeg af virkeligheden?

Eller forsvarer jeg et narrativ?

Ser jeg det, der bliver vist?

Eller beskytter jeg det, jeg har arvet?

Lærer jeg af verdensmiljøet?

Eller lærer jeg af en historie om verdensmiljøet?

MENNESKEHEDEN KAN LEVE INDE I NARRATIVER

En af de største begrænsninger i menneskelig læring er, at mennesker kan tilbringe hele deres liv i narrativer, de aldrig selvstændigt har undersøgt.

Mennesker kan arve historier.

Mennesker kan arve titler.

Mennesker kan arve systemer.

Mennesker kan arve autoritet.

Mennesker kan arve overbevisninger.

Mennesker kan arve forklaringer.

Mennesker kan arve frygt.

Mennesker kan arve adfærd.

Mennesker kan arve gentagne mønstre.

Mennesker kan til sidst forsvare dem alle uden at forstå, hvor de oprindeligt kom fra.

Mennesker kan derefter forveksle arvede narrativer med selve virkeligheden.

Uden at stille spørgsmål kan mennesker tilbringe hele deres liv med at forsvare det, der blev skabt til, at de skulle arve det.

MENNESKEHEDEN UNDERVISER MENNESKEHEDEN

Menneskeheden bliver i høj grad undervist af menneskeheden.

Mennesker skaber systemer.

Mennesker skaber narrativer.

Mennesker skaber historier.

Mennesker skaber titler.

Mennesker skaber roller.

Mennesker skaber forklaringer.

Mennesker underviser derefter fremtidige generationer i det, tidligere generationer skabte.

Fremtidige generationer kan derefter forveksle arvede narrativer med selve virkeligheden.

Mennesker kan arve det, tidligere generationer accepterede, uden nogensinde selvstændigt at undersøge det.

Dette er en af de største grunde til, at den samme verden gentager sig.

Menneskeheden kan skabe narrativer, arve narrativer, forsvare narrativer og derefter forveksle disse narrativer med selve virkeligheden.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvem skabte oprindeligt dette?

Hvem gav det videre?

Hvem underviser stadig i det?

Hvem beskytter det stadig?

Hvem har stadig fordel af det?

Hvilken virkelighed understøtter det?

Menneskeheden kan ikke gøre ordentlige fremskridt, mens menneskeheden bliver ved med at arve narrativer, før den lærer at spørge ind til dem.

SKABTE HISTORIER, SKABTE TITLER OG SKABT AUTORITET

Narrativer opstår ikke af sig selv.

Mennesker skaber dem.

Historier kan skabes.

Titler kan skabes.

Autoritet kan skabes.

Positioner kan skabes.

Roller kan skabes.

Systemer kan skabes.

Overbevisninger kan skabes.

Narrativer kan derefter knyttes til dem alle.

Mennesker kan derefter arve dem.

Mennesker kan gentage dem.

Mennesker kan forsvare dem.

Mennesker kan knytte sig følelsesmæssigt til dem.

Fremtidige generationer kan til sidst arve dem som virkelighed.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvem skabte denne titel?

Hvem skabte denne autoritet?

Hvem skabte denne rolle?

Hvem skabte denne historie?

Hvem gav den legitimitet?

Hvem beskytter den?

Hvem har fordel af, at den fortsætter?

Hvilken virkelighed understøtter den?

At en titel eksisterer, er ikke automatisk virkelighed.

At autoritet eksisterer, er ikke automatisk virkelighed.

At en rolle eksisterer, er ikke automatisk virkelighed.

At en historie eksisterer, er ikke automatisk virkelighed.

At et system eksisterer, er ikke automatisk virkelighed.

Virkeligheden skal altid undersøges uafhængigt af selve narrativet.

PENGE, GENTAGELSE OG FORSTÆRKNING AF NARRATIVER

Narrativer kan blive ekstremt stærke, når penge bliver involveret.

Mennesker kan blive betalt for at skabe narrativer.

Mennesker kan blive betalt for at gentage narrativer.

Mennesker kan blive betalt for at undervise i narrativer.

Mennesker kan blive betalt for at håndhæve narrativer.

Mennesker kan blive betalt for at beskytte narrativer.

Mennesker kan blive betalt for at skrive narrativer.

Mennesker kan blive betalt for at distribuere narrativer.

Mennesker kan blive betalt for at forsvare narrativer.

Fremtidige generationer kan derefter arve det gentagne narrativ.

Dette betyder ikke automatisk, at ethvert narrativ er falsk.

Det betyder, at mekanismen skal spørges ind til.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvem finansierer dette narrativ?

Hvem gentager det?

Hvem underviser i det?

Hvem beskytter det?

Hvem har fordel af det?

Hvad sker der, hvis det udfordres?

Hvad sker der, hvis det afsløres?

Hvilken virkelighed understøtter det?

Narrativer kan til sidst blive så normaliserede, at mennesker helt holder op med at erkende, at de overhovedet er narrativer.

TROSSYSTEMER OG ARVET ACCEPT

Mennesker kan opmuntres til at tro på ting, de ikke selvstændigt kan undersøge.

De kan derefter forsvare disse overbevisninger.

De kan knytte sig følelsesmæssigt til disse overbevisninger.

De kan gentage disse overbevisninger.

De kan give disse overbevisninger videre til fremtidige generationer.

Fremtidige generationer kan derefter arve overbevisningen uden nogensinde selvstændigt at undersøge dens Kilde og oprindelse.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvem skabte denne overbevisning?

Hvem har fordel af denne overbevisning?

Hvilken evidens understøtter denne overbevisning?

Hvilken virkelighed understøtter denne overbevisning?

Hvad sker der, når den bliver betvivlet?

Hvad sker der, hvis mennesker holder op med at tro på den?

Tro i sig selv er ikke virkelighed.

Virkeligheden skal altid undersøges selvstændigt.

VERDENSMILJØET VISER KONSTANT MENNESKEHEDEN, HVORDAN NARRATIVER FUNKERER

Verdensmiljøet viser konstant menneskeheden, hvordan
narrativer fungerer.

Mennesker er blot ikke ordentligt blevet undervist i, hvordan de
skal lære af det, der bliver vist.

Verden er den virkelige skole.

Menneskeheden bliver konstant vist:

Gentagelse.

Beskyttelse.

Titler.

Autoritet.

Tilhørsforhold.

Frygt.

Afhængighed.

Tavshed.

Incitamenter.

Følelser.

Optræden.

Narrativer.

Mennesker reagerer ofte på disse mekanismer i stedet for at lære af dem.

Problemet er ikke, at intet er synligt.

Problemet er, at mennesker ikke ordentligt er blevet undervist i, hvordan de skal spørge, se, forstå og lære af det, der er synligt.

NARRATIVER KAN BLIVE STÆRKERE END VIRKELIGHEDEN

En af de største farer, menneskeheden står over for, er, at narrativer kan blive stærkere end selve virkeligheden.

Virkeligheden kan være synlig.

Virkeligheden kan være dokumenteret.

Virkeligheden kan gentagne gange blive vist.

Virkeligheden kan afsløre modsigelse.

Virkeligheden kan afsløre gentagne mønstre.

Virkeligheden kan afsløre menneskelig adfærd.

Men mennesker kan stadig forsvare narrativer i stedet.

Mennesker kan afvise det, der bliver vist.

Mennesker kan beskytte det, de har arvet.

Mennesker kan knytte sig følelsesmæssigt til historier.

Mennesker kan forsvare systemer.

Mennesker kan forsvare autoritet.

Mennesker kan forsvare gentagne forklaringer.

Mennesker kan forsvare det, de er afhængige af.

Mennesker kan forsvare det, der får dem til at føle sig trygge.

Mennesker kan forsvare det, alle andre forsvarer.

Mennesker kan forsvare narrativer, selv når virkeligheden gentagne gange viser noget andet.

NARRATIVER KAN BLIVE SELVE VERDENSMILJØET

Jo længere et narrativ eksisterer, desto mere normalt kan det blive.

Jo mere normalt det bliver, desto mindre kan det blive betvivlet.

Jo mindre det bliver betvivlet, desto mere beskyttet bliver det.

Jo mere beskyttet det bliver, desto mere arver fremtidige generationer det.

Til sidst kan narrativet blive en del af selve verdensmiljøet.

Børn kan arve det.

Voksne kan arve det.

Lærere kan arve det.

Systemer kan arve det.

Institutioner kan arve det.

Samfund kan arve det.

Mennesker kan til sidst glemme, at det nogensinde blev skabt.

Narrativet kan derefter blive accepteret som selve virkeligheden.

Menneskeheden kan kollektivt skabe en falsk virkelighed og derefter bruge generationer på at forsvare den.

Dette er en af de største grunde til, at menneskeheden gentagne gange genskaber den samme verden.

HVORFOR NARRATIV OG VIRKELIGHED ER VIGTIGE

Narrativ og virkelighed er vigtige, fordi menneskeheden ikke ordentligt kan lære af verdensmiljøet, mens den forveksler narrativer med selve virkeligheden.

Kilde og oprindelse spørger, hvor noget kom fra, og hvad der formede det.

Evidensstandard spørger, om evidens understøtter det, der bliver hævdet.

Incitament og gevinst spørger, hvem der har fordel af, at det fortsætter.

Karakter og konsistens spørger, om adfærd stemmer overens med det, der bliver hævdet.

Tilladelse til at spørge undersøger, hvad der hindrer det at stille spørgsmål.

Følelsesmæssig påvirkning spørger, hvilken følelse der former accept.

Narrativ og virkelighed spørger nu:

Hvilken historie bliver præsenteret?

Hvilken virkelighed understøtter den?

Hvilken virkelighed modsiger den?

Hvem skabte den?

Hvem beskytter den?

Hvem gentager den?

Hvem arver den?

Hvem har fordel af den?

Hvilket verdensmiljø hjælper dette narrativ med at genskabe?

Sådan begynder mennesker at bevæge sig fra at forsvare arvede narrativer til at lære af selve virkeligheden.

Sådan bevæger mennesker sig fra tro til undersøgelse.

Sådan bevæger mennesker sig fra undersøgelse til at se.

Sådan bevæger mennesker sig fra at se til forståelse.

Sådan bevæger mennesker sig fra forståelse til læring.

Sådan bevæger mennesker sig fra læring til selvstændig tænkning.

Sådan bevæger mennesker sig fra at være produkter af arvede narrativer til at lære af verdensmiljøet.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker fortsætter med at forsvare arvede narrativer i stedet for at lære af selve virkeligheden.

NARRATIVER OVER TID

Den første del af dette afsnit forklarede, at narrativer kan skabes, gentages, arves, beskyttes og til sidst forveksles med selve virkeligheden.

Den forklarede også, at virkeligheden eksisterer uafhængigt af tro, popularitet, titler, autoritet, følelser og gentagelse.

Denne del går nu videre til, hvordan narrativer fortsætter over tid.

Narrativer bliver normalt ikke stærke fra den ene dag til den anden.

De bliver ofte opbygget over lange tidsperioder.

En historie kan skabes.

Historien kan gentages.

Historien kan skrives ned.

Historien kan distribueres.

Historien kan beskyttes.

Historien kan undervises.

Historien kan arves.

Mennesker kan knytte sig følelsesmæssigt til historien.

Historien kan derefter blive accepteret virkelighed.

Over tid kan mennesker glemme, at den nogensinde overhovedet var et narrativ.

Mennesker bør spørge:

Hvor længe har dette narrativ eksisteret?

Hvem har gentaget det?

Hvem har beskyttet det?

Hvem har arvet det?

Hvem har haft fordel af det?

Hvilken evidens understøtter det?

Hvilken virkelighed understøtter det?

Hvilke modsigelser findes?

Hvad har ændret sig over tid?

Hvad er forblevet beskyttet?

Narrativer over tid kan afsløre, hvordan menneskeheden gentagne gange genskaber den samme verden.

MENNESKEHEDEN KAN KOLLEKTIVT SKABE EN FALSK VIRKELIGHED

Menneskeheden kan kollektivt skabe en falsk virkelighed, som menneskeheden selv derefter forveksler med virkeligheden.

Mennesker ser måske ikke hele mekanismen.

De ser måske kun:

Deres egen rolle.

Deres eget arbejde.

Deres egen overbevisning.

Deres egen instruktion.

Deres eget bidrag.

Deres egen overlevelse.

Men verdensmiljøet er ofte bygget af milliarder af mennesker, der kollektivt deltager i narrativer, de ikke har skabt.

Én person skriver.

Én person underviser.

Én person gentager.

Én person håndhæver.

Én person beskytter.

Én person finansierer.

Én person udgiver.

Én person tror.

Én person forbliver tavs.

Hver for sig kan disse handlinger virke små.

Kollektivt kan de genskabe et helt verdensmiljø.

Menneskeheden kan derefter bruge generationer på at forsvare det, menneskeheden selv skabte.

Mennesker bør spørge:

Hvilket narrativ bidrager jeg til?

Hvilket narrativ hjælper jeg med at gentage?

Hvilket narrativ hjælper jeg med at beskytte?

Hvilken virkelighed hjælper jeg med at erstatte?

Hvilket verdensmiljø hjælper mit bidrag med at genskabe?

Dette er en af de største mekanismer i Narrativ kontra virkelighed.

NARRATIVER KAN FORME MENNESKELIG ADFÆRD

Narrativer former ikke kun, hvad mennesker tænker.

Narrativer kan forme, hvad mennesker gør.

Narrativer kan forme tillid.

Narrativer kan forme frygt.

Narrativer kan forme tilhørsforhold.

Narrativer kan forme tavshed.

Narrativer kan forme lydighed.

Narrativer kan forme afhængighed.

Narrativer kan forme følelsesmæssig tilknytning.

Narrativer kan forme identitet.

Narrativer kan forme selve adfærden.

Mennesker er måske ikke engang klar over, at de bliver formet.

De kan tro, at de handler selvstændigt.

Men deres adfærd kan allerede være blevet påvirket af narrativer, de har arvet.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvilken adfærd skaber dette narrativ?

Hvilke følelser skaber dette narrativ?

Hvilken frygt skaber dette narrativ?

Hvilken tavshed skaber dette narrativ?

Hvilken afhængighed skaber dette narrativ?

Hvilket verdensmiljø hjælper dette narrativ med at genskabe?

Narrativer bliver farlige, når mennesker holder op med at erkende, at de bliver formet af dem.

AT PASSE IND, TILHØRSFORHOLD OG SOCIALE NARRATIVER

Mennesker er sociale væsener.

Mange mennesker ønsker accept.

Mange mennesker ønsker tilhørsforhold.

Mange mennesker ønsker godkendelse.

Mange mennesker ønsker at passe ind.

Dette kan blive en af de største mekanismer, der forstærker narrativer.

Mennesker kan kopiere det, andre siger.

Mennesker kan kopiere, hvordan andre opfører sig.

Mennesker kan kopiere, hvordan andre klæder sig.

Mennesker kan kopiere, hvordan andre taler.

Mennesker kan kopiere det, andre promoverer.

Mennesker kan kopiere det, andre forsvarer.

Mennesker kan kopiere det, andre tror.

Mennesker kan kopiere det, andre frygter.

Mennesker kan kopiere det, andre afviser.

Mennesker kan kopiere det, andre fejrer.

Mennesker kan til sidst holde op med at spørge, om noget er sandt, og i stedet spørge, om det hjælper dem med at høre til.

Mennesker bør spørge:

Lærer jeg?

Eller passer jeg ind?

Spørger jeg?

Eller kopierer jeg?

Tænker jeg selvstændigt?

Eller følger jeg gruppen?

Lærer jeg af virkeligheden?

Eller lærer jeg, hvordan jeg hører til?

Tilhørsforhold kan blive stærkere end sandhed, hvis mennesker ikke bliver undervist i, hvordan de skal spørge ind til det.

MODERNE NARRATIVE MILJØER

Moderne miljøer kan hurtigt skabe og sprede narrativer.

Mennesker kan blive vist livsstile.

Mennesker kan blive vist meninger.
Mennesker kan blive vist reaktioner.
Mennesker kan blive vist forargelse.
Mennesker kan blive vist popularitet.
Mennesker kan blive vist succes.
Mennesker kan blive vist status.
Mennesker kan blive vist udseende.
Mennesker kan blive vist følelsesmæssige historier.
Mennesker kan blive vist versioner af livet, som ikke afspejler virkeligheden.
Mennesker kan derefter kopiere det, der gentagne gange bliver vist.
De kan kopiere ord.
De kan kopiere personligheder.
De kan kopiere livsstile.
De kan kopiere udseender.
De kan kopiere adfærd.
De kan kopiere det, der ser populært ud.
De kan kopiere det, der ser succesfuldt ud.
De kan iscenesætte lykke.
De kan iscenesætte tilhørsforhold.
De kan iscenesætte perfektion.
De kan iscenesætte betydning.

Et moderne narrativt miljø kan derfor skabe en falsk virkelighed, som mennesker kollektivt efterligner.

Mennesker bør spørge:

Hvilket narrativ skaber dette miljø?

Hvilken adfærd belønner dette miljø?

Hvilken optræden opmuntrer dette miljø til?

Hvilken virkelighed bliver skjult?

Hvilken virkelighed bliver erstattet?

Hvilken forståelse bliver forhindret?

Moderne narrative miljøer kan få mennesker til at leve i optræden i stedet for virkelighed.

SOCIAL OPTRÆDEN OG AT LEVE INDE I ET NARRATIV

Mennesker kan også begynde at opføre versioner af sig selv.

De kan iscenesætte lykke.

De kan iscenesætte succes.

De kan iscenesætte selvsikkerhed.

De kan iscenesætte betydning.

De kan opføre status.

De kan iscenesætte perfektion.

De kan iscenesætte tilhørsforhold.

Mennesker kan præsentere et liv, der ikke afspejler virkeligheden.

Andre mennesker kan derefter sammenligne sig selv med den optræden.

Sammenligning kan derefter skabe mere optræden.

Optræden kan skabe mere efterligning.

Efterligning kan skabe mere gentagelse.

Mennesker kan til sidst leve i et kollektivt narrativ i stedet for selve virkeligheden.

Mennesker bør spørge:

Hvad bliver vist?

Hvad bliver skjult?

Er dette virkelighed?

Eller er dette optræden?

Sammenligner jeg mig med virkeligheden?

Eller sammenligner jeg mig med et narrativ?

Hvilken adfærd skaber denne optræden?

Mennesker skal lære, at præsentation ikke automatisk er virkelighed.

NARRATIVER, BØRN OG ARVET TRO

Børn fødes ind i narrativer, de ikke har skabt.

Børn arver historier.

Børn arver systemer.

Børn arver titler.

Børn arver autoritet.

Børn arver overbevisninger.

Børn arver adfærd.

Børn arver frygt.

Børn arver følelsesmæssige tilknytninger.

Børn arver gentagne mønstre.

Børn kan derefter vokse op til voksne, der forsvare det, de har arvet.

Dette er en af de største grunde til, at menneskeheden gentager den samme verden.

Børn bør derfor lære at spørge:

Hvem skabte dette?

Hvorfor blev det skabt?

Hvem har fordel af det?

Hvilken evidens understøtter det?

Hvilken virkelighed understøtter det?

Hvilken adfærd skaber det?

Hvilket verdensmiljø hjælper det med at genskabe?

Børn bør ikke blot arve narrativer.

Børn bør lære, hvordan de sikkert spørger ind til dem.

SYSTEMER, NARRATIVER OG VERDENSMILJØET

Narrativer kan blive indlejret i systemer.

Systemer kan gentage narrativer.

Systemer kan beskytte narrativer.

Systemer kan normalisere narrativer.

Systemer kan belønne narrativer.

Systemer kan afskrække mennesker fra at stille spørgsmål.

Mennesker kan til sidst forveksle systemgentagelse med sandhed.

Men gentagne systemer er ikke automatisk virkelighed.

Mennesker bør spørge:

Hvilket narrativ gentager dette system?

Hvilket narrativ beskytter dette system?

Hvilket narrativ belønner dette system?

Hvilket narrativ afskrækker dette system mennesker fra at spørge ind til?

Hvilken virkelighed understøtter det?

Hvilken virkelighed modsiger det?

Hvad ville der ske, hvis mennesker holdt op med at tro på det?

Mennesker forsøger ofte at reparere resultater uden at spørge ind til de narrativer, der skaber resultaterne.

Dette kan få menneskeheden til at gentage den samme verden.

VERDENSMILJØET VISER KONSTANT MENNESKEHEDEN, HVORDAN NARRATIVER FUNKERER

Verdensmiljøet viser konstant menneskeheden, hvordan
narrativer fungerer.

Mennesker er blot ikke ordentligt blevet undervist i, hvordan de
skal lære af det, der bliver vist.

Verden er den virkelige skole.

Menneskeheden bliver konstant vist:

Gentagelse.

Beskyttelse.

Titler.

Autoritet.

Tilhørsforhold.

Frygt.

Afhængighed.

Tavshed.

Incitamenter.

Følelser.

Optræden.

Narrativer.

Problemet er ikke, at intet er synligt.

Problemet er, at mennesker ikke ordentligt er blevet undervist i, hvordan de skal spørge, se, forstå og lære af det, der er synligt.

NARRATIVER, MAGT OG MENNESKELIG BEVIDSTHED

En af de største lektioner, menneskeheden skal lære, er, at magt ikke kun eksisterer gennem tvang.

Magt kan eksistere gennem narrativer.

Hvis mennesker kan forme narrativer, kan de forme adfærd.

Hvis de kan forme adfærd, kan de forme resultater.

Hvis de kan forme resultater, kan de forme verdensmiljøet.

Mennesker behøver måske ikke tvinge menneskeheden til at gentage den samme verden, hvis menneskeheden villigt gentager den selv.

Menneskeheden kan skabe narrativer, arve narrativer, forsvare narrativer og derefter forveksle disse narrativer med selve virkeligheden.

Dette er en af de største mekanismer, der har virket gennem hele menneskets historie.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvem former narrativet?

Hvem forstærker narrativet?

Hvem har fordel af narrativet?

Hvem arver narrativet?

Hvem forsvarer narrativet?

Hvem er følelsesmæssigt knyttet til narrativet?

Hvem er bange for at spørge ind til narrativet?

Hvilket verdensmiljø hjælper dette narrativ med at genskabe?

Den menneskelige bevidsthed udvikler sig, når mennesker holder op med at leve i narrativer og begynder at lære af selve virkeligheden.

NARRATIV OG VIRKELIGHED OG MENNESKEHEDENS FREMSKRIDT

Narrativ og virkelighed er en del af Den manglende vej til menneskehedens fremskridt.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens narrativer gentagne gange forveksles med virkelighed.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker arver historier, før de lærer at spørge ind til dem.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker forsvarer narrativer, de aldrig selvstændigt har undersøgt.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker kollektivt skaber en falsk virkelighed og derefter lever i den.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker kollektivt skaber en falsk virkelighed og derefter bruger generationer på at forsvare den.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens tilhørsforhold bliver stærkere end sandhed.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker kopierer hinanden i stedet for at lære af virkeligheden.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker iscenesætter versioner af sig selv i stedet for at forstå sig selv.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens systemer forstærker narrativer uden at lære mennesker, hvordan de skal spørge ind til dem.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens trossystemer erstatter virkeligheden.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens fremtidige generationer arver den samme verden uden at forstå, hvad der skabte den.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker fortsætter med at forsvare arvede narrativer i stedet for at lære af selve virkeligheden.

Kilde og oprindelse spørger, hvor noget kom fra, og hvad der formede det.

Evidensstandard spørger, om evidens understøtter det, der bliver hævdet.

Incitament og gevinst spørger, hvem der har fordel af, at det fortsætter.

Karakter og konsistens spørger, om adfærd stemmer overens med det, der bliver hævdet.

Tilladelse til at spørge undersøger, hvad der hindrer det at stille spørgsmål.

Følelsesmæssig påvirkning spørger, hvilken følelse der former accept.

Narrativ og virkelighed spørger nu:

Hvilken historie bliver præsenteret?

Hvilken virkelighed understøtter den?

Hvilken virkelighed modsiger den?

Hvem skabte den?

Hvem gentager den?

Hvem beskytter den?

Hvem arver den?

Hvem har fordel af den?

Hvilken adfærd skaber den?

Hvilket verdensmiljø hjælper den med at genskabe?

Sådan begynder mennesker at bevæge sig fra arvede narrativer ind i virkeligheden.

Sådan bevæger mennesker sig fra tro til undersøgelse.

Sådan bevæger mennesker sig fra undersøgelse til at se.

Sådan bevæger mennesker sig fra at se til forståelse.

Sådan bevæger mennesker sig fra forståelse til læring.

Sådan bevæger mennesker sig fra læring til selvstændig tænkning.

Sådan bevæger mennesker sig fra at være produkter af arvede narrativer til at lære af verdensmiljøet.

AFSNIT 8 - PSYKOLOGISK PÅVIRKNING

HVAD PSYKOLOGISK PÅVIRKNING VIRKELIG ER

Afsnit 1 fastslog, at mennesker skal lære, hvor noget kom fra, og hvad der formede det.

Afsnit 2 fastslog, at mennesker skal lære, om evidens understøtter det, der bliver hævdet.

Afsnit 3 fastslog, at menneskeheden gentagne gange genskaber den samme verden, fordi incitamenter gentagne gange belønner mennesker for at genskabe den.

Afsnit 4 fastslog, at gentagen adfærd ofte afslører mere end ord.

Afsnit 5 fastslog, at mennesker ofte afskrækkes fra at spørge, før læring begynder.

Afsnit 6 fastslog, at følelser kan forme tillid, tro, frygt, reaktion, tavshed og adfærd, før forståelse udvikles.

Afsnit 7 fastslog, at menneskeheden kollektivt kan skabe, arve, forsvare og forveksle narrativer med selve virkeligheden.

Afsnit 8 går nu videre til Psykologisk påvirkning.

Psykologisk påvirkning findes, fordi verdensmiljøet konstant former menneskets sind, før mennesker forstår, at det gør det.

Mennesker fødes ikke med en forståelse af verden.

Verden lærer mennesker, hvordan de skal tænke, før de forstår, hvordan de beskytter deres sind.

Mennesker udsættes konstant for:

Penge.

Afhængighed.

Autoritet.

Frygt.

Tavshed.

Incitamenter.

Narrativer.

Adfærd.

Gentagelse.

Sammenligning.

Optræden.

Overfladiskhed.

Gentagne problemer.

Menneskets sind kan formes af alle disse ting længe før selvstændig tænkning udvikles.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvad gør dette miljø ved menneskets sind?

Hvad bliver gentagne gange vist?

Hvad bliver gentagne gange accepteret?

Hvad bliver gentagne gange normaliseret?

Hvad bliver gentagne gange arvet?

Hvad former adfærd?

Hvad former forståelse?

Hvad former fremtidige generationer?

Psykologisk påvirkning lærer mennesker at forstå, hvad langvarig udsættelse for verdensmiljøet gør ved selve menneskeheden.

MENNESKETS SIND ER ET AF DE STØRSTE MILJØER, MENNESKEHEDEN HAR UNDLADET AT BESKYTTE

Et af de største problemer, menneskeheden står over for, er, at mennesker ofte formes psykologisk, før de forstår, at de bliver formet.

Menneskets sind er et af de største miljøer, menneskeheden har undladt at beskytte.

Mennesker fødes ind i miljøer, de ikke har skabt.

De arver systemer.

De arver adfærd.

De arver narrativer.

De arver autoritet.

De arver afhængighed.

De arver gentagne mønstre.

Mennesker kan derefter vokse op til voksne, der forsvarer det, de har arvet.

Dette kan ske, uden at de nogensinde forstår, hvad der formede dem i første omgang.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvad har formet mig?

Hvad har jeg arvet?

Hvad har jeg accepteret?

Hvad har jeg gentaget?

Hvad har jeg aldrig selvstændigt undersøgt?

Hvad er blevet normalt for mig?

Hvilket miljø hjalp med at skabe min forståelse?

Uden at stille spørgsmål kan mennesker tilbringe hele deres liv psykologisk formet af miljøer, de aldrig ordentligt lærte af.

VERDENSMILJØET UNDERVISER KONSTANT MENNESKEHEDEN

Verdensmiljøet holder aldrig op med at undervise.

Mennesker lærer konstant af det, der omgiver dem.

Børn lærer af det.

Voksne lærer af det.

Lærere lærer af det.

Forældre lærer af det.

Systemer lærer af det.

Samfund lærer af det.

Verdensmiljøet underviser konstant menneskeheden.

Problemet er, at mennesker ikke ordentligt er blevet undervist i, hvordan de skal lære af det, der bliver vist.

Verden er den virkelige skole.

Mennesker er måske ikke klar over det, men verdensmiljøet påvirker konstant adfærd.

Mennesker kan blive produkter af verdensmiljøet i stedet for mennesker, der lærer af det.

Dette er en af de største grunde til, at den samme verden gentager sig.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvad lærer dette miljø os?

Hvilken adfærd belønner det?

Hvilken adfærd afskrækker det?

Hvilken adfærd normaliserer det?

Hvilket verdensmiljø genskaber det?

Når mennesker ikke bliver undervist i, hvordan de skal lære af verdensmiljøet, bliver de ofte psykologisk tilpasset til det i stedet.

MENNESKER KAN TILPASSE SIG USUNDE MILJØER

Mennesker er tilpasningsdygtige.

Dette kan være gavnligt.

Men det kan også blive farligt.

Mennesker kan psykologisk tilpasse sig usunde miljøer.

Mennesker kan tilpasse sig frygt.

Mennesker kan tilpasse sig afhængighed.

Mennesker kan tilpasse sig angst.

Mennesker kan tilpasse sig uærlighed.

Mennesker kan tilpasse sig overfladiskhed.

Mennesker kan tilpasse sig pres.

Mennesker kan tilpasse sig usund adfærd.

Mennesker kan tilpasse sig usunde systemer.

Mennesker kan tilpasse sig gentagne problemer.

Mennesker kan psykologisk tilpasse sig selve bedraget, når bedrag gentagne gange normaliseres.

Til sidst kan usunde miljøer blive normale.

Fremtidige generationer kan derefter arve disse miljøer.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvad tilpasser jeg mig til?

Bør dette være normalt?

Hvad skaber disse forhold?

Hvilken adfærd bliver beskyttet?

Hvilket verdensmiljø bliver genskabt?

Mennesker tilpasser sig ofte symptomerne i stedet for at lære af årsagerne.

PENGES MEKANISME

Pengenes mekanisme er en af de største påvirkninger, der former psykologisk påvirkning.

Penge kan forme information.

Penge kan forme afhængighed.

Penge kan forme frygt.

Penge kan forme tavshed.

Penge kan forme incitamenter.

Penge kan forme beslutninger.

Penge kan forme adfærd.

Penge kan forme gentagelse.

Penge kan forme miljøer.

Penge kan forme det, mennesker opmuntres til at acceptere.

Pengenes mekanisme kan forme information, afhængighed, incitamenter, frygt, gentagelse, tavshed, adfærd og selve den psykologiske tilpasning.

Mennesker kan psykologisk tilpasse sig resultaterne uden nogensinde at lære af den mekanisme, der skaber dem.

Dette er en af de største mekanismer, menneskeheden skal lære af.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvad påvirker penge her?

Hvilken adfærd skaber penge?

Hvilken tavshed beskytter penge?

Hvilken afhængighed skaber penge?

Hvilken frygt skaber penge?

Hvilket verdensmiljø hjælper penge med at genskabe?

BØRN ER DEN VIGTIGSTE GRUPPE AT BESKYTTE

Børn fødes ikke med de værktøjer, der kræves for at beskytte sig mod verdensmiljøets psykologiske virkninger.

Børn er psykologisk udsat for verdensmiljøet, før de besidder værktøjerne til at forstå det eller beskytte sig mod det.

Børn oplever:

Penge.

Afhængighed.

Autoritet.

Frygt.

Sammenligning.

Optræden.

Narrativer.

Overfladiskhed.

Socialt pres.

Gentagne mønstre.

Længe før de forstår dem.

Børn kan psykologisk arve frygt.

Børn kan psykologisk arve angst.

Børn kan psykologisk arve afhængighed.

Børn kan psykologisk arve sammenligning.

Børn kan psykologisk arve usikkerhed.

Børn kan psykologisk arve overfladiskhed.

Børn kan psykologisk arve pres.

Børn kan psykologisk arve tavshed.

Børn kan psykologisk arve usund adfærd.

Børn kan psykologisk arve gentagne verdensproblemer.

Børn bør ikke være nødt til psykologisk at overleve verdensmiljøet uden ordentligt at blive undervist i, hvordan de lærer af det.

Dette er en af de største grunde til, at uddannelse skal forbedres.

Børn bør derfor lære:

Hvordan man spørger.

Hvordan man ser.

Hvordan man forstår.

Hvordan man tænker selvstændigt.

Hvordan man sikkert lærer af verdensmiljøet.

Det er derfor, L2Q-værktøjssættet til at stille spørgsmål er så vigtig.

MENNESKELIG BEVIDSTHED BLIVER FORMET

Menneskelig bevidsthed bliver formet af verdensmiljøet, før menneskeheden forstår, hvordan den bliver formet.

Hvis frygt gentagne gange bliver vist, kan frygt sprede sig.

Hvis sammenligning gentagne gange bliver vist, kan sammenligning sprede sig.

Hvis afhængighed gentagne gange bliver vist, kan afhængighed sprede sig.

Hvis optræden gentagne gange bliver vist, kan optræden sprede sig.

Hvis overfladiskhed gentagne gange bliver vist, kan overfladiskhed sprede sig.

Hvis gentagelse gentagne gange bliver vist, kan gentagelse sprede sig.

Fremtidige generationer kan derefter arve disse forhold.

Mennesker kan til sidst glemme, hvem de er, fordi de bruger så meget tid på at tilpasse sig verdensmiljøet i stedet for at lære af det.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvilken bevidsthed skaber dette miljø?

Hvilken forståelse skaber dette miljø?

Hvilken adfærd skaber dette miljø?

Hvilket verdensmiljø hjælper dette miljø med at genskabe?

HVORFOR PSYKOLOGISK PÅVIRKNING ER VIGTIG

Psykologisk påvirkning er vigtig, fordi menneskeheden ikke ordentligt kan gøre fremskridt, mens mennesker psykologisk formes af miljøer, de ikke forstår.

Kilde og oprindelse spørger, hvor noget kom fra, og hvad der formede det.

Evidensstandard spørger, om evidens understøtter det, der bliver hævdet.

Incitament og gevinst spørger, hvem der har fordel af, at det fortsætter.

Karakter og konsistens spørger, om adfærd stemmer overens med det, der bliver hævdet.

Tilladelse til at spørge undersøger, hvad der hindrer det at stille spørgsmål.

Følelsesmæssig påvirkning spørger, hvilken følelse der former accept.

Narrativ og virkelighed spørger, hvilken historie der bliver præsenteret, og om virkeligheden understøtter den.

Psykologisk påvirkning spørger nu:

Hvad gør dette miljø ved menneskets sind?

Hvilken adfærd skaber det?

Hvilken forståelse skaber det?

Hvilken frygt skaber det?

Hvilken afhængighed skaber det?

Hvilken sammenligning skaber det?

Hvilket verdensmiljø hjælper det med at genskabe?

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker fortsætter med psykologisk at tilpasse sig usunde verdensmiljøer i stedet for at lære af dem og forbedre dem.

Når mennesker ikke bliver undervist i, hvordan de skal lære af verdensmiljøet, bliver de ofte psykologisk tilpasset til det i stedet.

Sådan bevæger mennesker sig fra at være produkter af verdensmiljøet til at lære af verdensmiljøet.

PSYKOLOGISK FORMNING OVER TID

Den første del af afsnittet forklarede, at mennesker ofte bliver psykologisk formet, før de forstår, at de bliver formet.

Denne del går nu videre til, hvordan psykologisk formning udvikler sig over tid.

Psykologisk påvirkning sker normalt ikke i ét øjeblik.

Den udvikler sig ofte gennem gentagen eksponering.

Mennesker ser gentagne gange de samme ting.

Mennesker hører gentagne gange de samme ting.

Mennesker oplever gentagne gange de samme ting.

Mennesker tilpasser sig gentagne gange de samme ting.

Over tid kan gentagen eksponering blive normal.

Mennesker kan til sidst helt holde op med at erkende, at de overhovedet bliver formet.

Gentagen eksponering kan blive en af de største lærere i verdensmiljøet.

Mennesker bør spørge:

Hvad bliver jeg gentagne gange udsat for?

Hvad accepterer jeg gentagne gange?

Hvad tilpasser jeg mig gentagne gange til?

Hvad er blevet normalt?

Hvad lærer jeg fremtidige generationer?

Hvilket verdensmiljø hjælper jeg med at genskabe?

SAMMENLIGNING, STATUS OG SELVVÆRD

Mennesker kan begynde at sammenligne sig med andre.

Sammenligning kan blive en af de største påvirkninger, der former menneskelig adfærd.

Mennesker kan sammenligne:

Udseende.

Penge.

Livsstil.

Popularitet.

Status.

Succes.

Ejendele.

Relationer.

Vigtighed.

Mennesker kan til sidst knytte deres selvværd til disse sammenligninger.

Mennesker kan begynde at tro, at de er mindre værdifulde, fordi nogen ser ud til at have mere.

Mennesker kan begynde at tro, at de er mere værdifulde, fordi de besidder mere.

Mennesker kan begynde at måle deres værdi mod miljøer, der ikke afspejler virkeligheden.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvem lærte mig at sammenligne?

Hvad sammenligner jeg mig med?

Hvad skaber sammenligning?

Hvad skjuler sammenligning?

Hvilket verdensmiljø hjælper sammenligning med at genskabe?

Sammenligning kan stoppe mennesker fra at lære af sig selv, fordi de bliver fokuseret på at måle sig mod andre mennesker.

OVERFLADISKHED, OPTRÆDEN OG AT LEVE EN LØGN

Mennesker kan begynde at iscenesætte versioner af sig selv.

De kan iscenesætte lykke.

De kan iscenesætte succes.

De kan iscenesætte selvsikkerhed.

De kan iscenesætte perfektion.

De kan iscenesætte tilhørsforhold.

De kan iscenesætte betydning.

Mennesker kan skjule, hvordan de virkelig har det.

Mennesker kan skjule vanskeligheder.

Mennesker kan skjule lidelse.

Mennesker kan skjule usikkerhed.

Mennesker kan skjule frygt.

Mennesker kan skjule ensomhed.

Mennesker kan til sidst begynde at leve i selve iscenesættelsen.

Andre mennesker kan derefter kopiere den iscenesættelse.

Dette kan skabe en cyklus.

Iscenesættelse skaber efterligning.

Efterligning skaber gentagelse.

Gentagelse skaber normalisering.

Normalisering skaber fremtidige generationer, der arver iscenesættelse som virkelighed.

Mennesker kan psykologisk tilpasse sig selve bedraget, når bedrag gentagne gange normaliseres.

Mennesker bør spørge:

Hvad bliver vist?

Hvad bliver skjult?

Hvad lader jeg som om, jeg er?

Hvad er jeg bange for at afsløre?

Lærer jeg?

Eller iscenesætter jeg mig selv?

Mennesker skal lære, at præsentation ikke automatisk er virkelighed.

SOCIALE MILJØER OG AT KOPIERE HINANDEN

Mennesker lærer af hinanden.

Dette kan være gavnligt.

Men det kan også blive farligt.

Mennesker kan kopiere:

Ord.

Meninger.

Adfærd.

Livsstile.

Udseender.

Personligheder.

Overbevisninger.

Reaktioner.

Følelser.

Vaner.

Mennesker kan til sidst holde op med at tænke selvstændigt.

De kan begynde at følge i stedet.

De kan spørge:

Hvad gør alle andre?

I stedet for at spørge:

Hvad er sandt?

Mennesker bør derfor spørge:

Lærer jeg?

Eller kopierer jeg?

Forstår jeg?

Eller følger jeg?

Tænker jeg selvstændigt?

Eller passer jeg ind?

Dette er en af de største grunde til, at menneskeheden gentagne gange genskaber den samme verden.

FRYGT, ANGST OG PSYKOLOGISK OVERLEVELSE

Mennesker kan psykologisk tilpasse sig usunde miljøer.

Dette kan skabe frygt.

Dette kan skabe angst.

Dette kan skabe pres.

Dette kan skabe usikkerhed.

Mennesker kan begynde at overleve miljøer i stedet for at lære af dem.

Mennesker kan blive udmattede.

Mennesker kan blive overvældede.

Mennesker kan blive afhængige.

Mennesker kan blive følelsesmæssigt afkoblet.

Mennesker bør spørge:

Lærer jeg af dette miljø?

Eller overlever jeg det?

Hvad skaber disse forhold?

Hvad skaber disse følelser?

Hvilket verdensmiljø bliver genskabt?

Mennesker bør ikke være nødt til psykologisk at overleve miljøer, de ikke ordentligt er blevet undervist i at forstå.

GRÅDIGHED, MISUNDELSE OG MENNESKELIG BEVIDSTHED

Mennesker kan begynde at måle værdi gennem penge.

Mennesker kan begynde at måle værdi gennem status.

Mennesker kan begynde at måle værdi gennem ejendele.

Mennesker kan begynde at måle værdi gennem udseende.

Mennesker kan begynde at måle værdi gennem popularitet.

Dette kan skabe grådighed.

Dette kan skabe misundelse.

Dette kan skabe konkurrence.

Dette kan skabe usikkerhed.

Mennesker kan til sidst holde op med at lære af verden og i stedet konkurrere i den.

Mennesker bør spørge:

Hvad jagter jeg?

Hvorfor jagter jeg det?

Hvem lærte mig at værdsætte det?

Hvilken adfærd skaber dette?

Hvilket verdensmiljø hjælper dette med at genskabe?

Menneskelig bevidsthed kan ikke gøre ordentlige fremskridt, når mennesker bliver undervist i at konkurrere i stedet for at forstå.

BØRN OG PSYKOLOGISK ARV

Børn arver ikke kun information.

Børn arver miljøer.

Børn arver adfærd.

Børn arver frygt.

Børn arver narrativer.

Børn arver pres.

Børn arver sammenligning.

Børn arver overfladiskhed.

Børn arver optræden.

Børn arver afhængighed.

Børn arver gentagne verdensproblemer.

Børn lærer også af voksne omkring dem.

Børn kan lære falsk lykke.

Børn kan lære sammenligning.

Børn kan lære socialt pres.

Børn kan lære tavshed.

Børn kan lære optræden.

Børn kan lære, hvordan man skjuler lidelse.

Børn kan psykologisk arve selve overlevelsen.

Børn kan til sidst arve lidelse, før de forstår, hvad der skabte den.

Dette er en af de største grunde til, at menneskeheden gentager den samme verden.

Børn bør derfor lære, hvordan de sikkert spørger, før disse påvirkninger bliver dybt normaliserede.

MENNESKELIG BEVIDSTHED OG VERDENSMILJØET

Menneskelig bevidsthed formes af verdensmiljøet.

Menneskelig bevidsthed bliver formet, før menneskeheden forstår, hvordan den bliver formet.

Hvis frygt gentagne gange bliver vist, kan frygt sprede sig.

Hvis sammenligning gentagne gange bliver vist, kan sammenligning sprede sig.

Hvis afhængighed gentagne gange bliver vist, kan afhængighed sprede sig.

Hvis optræden gentagne gange bliver vist, kan optræden sprede sig.

Hvis overfladiskhed gentagne gange bliver vist, kan overfladiskhed sprede sig.

Hvis gentagelse gentagne gange bliver vist, kan gentagelse sprede sig.

Fremtidige generationer kan derefter arve disse forhold.

Mennesker kan til sidst glemme, hvem de er, fordi de bruger så meget tid på at tilpasse sig verdensmiljøet i stedet for at lære af det.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvad lærer dette miljø menneskeheden?

Hvilken bevidsthed skaber det?

Hvilken forståelse skaber det?

Hvilken verden hjælper det med at genskabe?

Den menneskelige bevidsthed udvikler sig, når mennesker holder op med psykologisk at tilpasse sig verdensmiljøet og i stedet begynder at lære af det.

PENGES MEKANISME OG PSYKOLOGISK TILPASNING

Pengenes mekanisme kan forme information.

Pengenes mekanisme kan forme afhængighed.

Pengenes mekanisme kan forme frygt.

Pengenes mekanisme kan forme adfærd.

Pengenes mekanisme kan forme gentagelse.

Pengenes mekanisme kan forme tavshed.

Pengenes mekanisme kan forme selve den psykologiske tilpasning.

Mennesker kan psykologisk tilpasse sig resultaterne uden nogensinde at lære af den mekanisme, der skaber dem.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvad påvirker penge?

Hvilken adfærd skaber penge?

Hvilken frygt skaber penge?

Hvilken afhængighed skaber penge?

Hvilken tavshed beskytter penge?

Hvilket verdensmiljø hjælper penge med at genskabe?

PSYKOLOGISK PÅVIRKNING OG MENNESKEHEDENS FREMSKRIDT

Psykologisk påvirkning er en del af Den manglende vej til menneskehedens fremskridt.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker psykologisk tilpasser sig miljøer, de ikke forstår.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens børn udsættes for verdensproblemer uden ordentligt at blive undervist i, hvordan de lærer af dem.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker sammenligner sig med falske virkeligheder.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker iscenesætter versioner af sig selv i stedet for at forstå sig selv.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker psykologisk overlever usunde miljøer i stedet for at forbedre dem.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker tilpasser sig gentagne problemer i stedet for at lære af det, der skaber dem.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens pengenes mekanisme fortsætter med at forme information, afhængighed, frygt, adfærd, gentagelse og tavshed, mens mennesker psykologisk tilpasser sig resultaterne i stedet for at lære af årsagerne.

Kilde og oprindelse spørger, hvor noget kom fra, og hvad der formede det.

Evidensstandard spørger, om evidens understøtter det, der bliver hævdet.

Incitament og gevinst spørger, hvem der har fordel af, at det fortsætter.

Karakter og konsistens spørger, om adfærd stemmer overens med det, der bliver hævdet.

Tilladelse til at spørge undersøger, hvad der hindrer det at stille spørgsmål.

Følelsesmæssig påvirkning spørger, hvilken følelse der former accept.

Narrativ og virkelighed spørger, hvilken historie der bliver præsenteret, og om virkeligheden understøtter den.

Psykologisk påvirkning spørger nu:

Hvad gør dette miljø ved menneskets sind?

Hvad gør dette miljø ved børn?

Hvad gør dette miljø ved forståelse?

Hvad gør dette miljø ved menneskelig bevidsthed?

Hvilket verdensmiljø hjælper det med at genskabe?

Sådan begynder mennesker at bevæge sig fra psykologisk tilpasning til forståelse.

Sådan bevæger mennesker sig fra tro til undersøgelse.

Sådan bevæger mennesker sig fra undersøgelse til at se.

Sådan bevæger mennesker sig fra at se til forståelse.

Sådan bevæger mennesker sig fra forståelse til læring.

Sådan bevæger mennesker sig fra læring til selvstændig tænkning.

Sådan bevæger mennesker sig fra at være produkter af verdensmiljøet til at lære af verdensmiljøet.

AFSNIT 9 - ANVEND DET SAMME OVERALT

HVAD ANVEND DET SAMME OVERALT VIRKELIG ER

Afsnit 1 fastslog, at mennesker skal lære, hvor noget kom fra, og hvad der formede det.

Afsnit 2 fastslog, at mennesker skal lære, om evidens understøtter det, der bliver hævdet.

Afsnit 3 fastslog, at menneskeheden gentagne gange genskaber den samme verden, fordi incitamenter gentagne gange belønner mennesker for at genskabe den.

Afsnit 4 fastslog, at gentagen adfærd ofte afslører mere end ord.

Afsnit 5 fastslog, at mennesker ofte afskrækkes fra at spørge, før læring begynder.

Afsnit 6 fastslog, at følelser kan forme tillid, tro, frygt, reaktion, tavshed og adfærd, før forståelse udvikles.

Afsnit 7 fastslog, at menneskeheden kollektivt kan skabe, arve, forsvare og forveksle narrativer med selve virkeligheden.

Afsnit 8 fastslog, at verdensmiljøet psykologisk former menneskeheden, før menneskeheden forstår, at det gør det.

Afsnit 9 går nu videre til Anvend det samme overalt.

Anvend det samme overalt findes, fordi menneskeheden ofte anvender forskellige standarder på forskellige mennesker, systemer, miljøer og situationer.

Mennesker kan anvende én standard på andre, mens de beskytter sig selv.

Mennesker kan anvende én standard på systemer, mens de beskytter autoritet.

Mennesker kan anvende én standard på autoritet, mens de beskytter det, de er afhængige af.

Mennesker kan spørge ind til én ting, mens de nægter at spørge ind til en anden.

Mennesker kan spørge ind til ét narrativ, mens de træder ind i et andet.

Mennesker kan spørge ind til ét system, mens de beskytter et andet.

Anvend det samme overalt lærer mennesker at fjerne dobbeltstandarder fra læring.

Men Anvend det samme overalt er større end dobbeltstandarder.

Det lærer mennesker at forstå, hvorfor forskellige standarder bliver brugt i første omgang.

Mennesker anvender ofte forskellige standarder, fordi afhængighed, frygt, tilhørsforhold, identitet, penge, autoritet, følelser og arvede narrativer påvirker, hvor mennesker er villige til at lære.

MENNESKEHEDEN BRUGER OFTE FORSKELLIGE STANDARDER

En af de største grunde til, at menneskeheden gentagne gange genskaber den samme verden, er, at mennesker ofte bruger forskellige standarder.

Mennesker kan blive selektive.

Selektiv spørgen.

Selektiv evidens.

Selektiv tillid.

Selektiv skepsis.

Selektive følelser.

Selektiv forargelse.

Selektive narrativer.

Selektiv tilladelse.

Selektiv læring.

Mennesker kan stille vanskelige spørgsmål, når noget truer dem, men holde op med at spørge, når noget gavner dem.

Mennesker kan anvende evidensstandarder på noget, de ikke kan lide, mens de beskytter noget, de er afhængige af.

Mennesker kan kræve konsistens af andre, mens de selv undgår konsistens.

Mennesker bør derfor spørge:

Anvender jeg den samme standard overalt?

Beskytter jeg noget?

Undgår jeg noget?

Hvad er jeg uvillig til at spørge ind til?

Hvad er jeg afhængig af?

Hvad er jeg følelsesmæssigt knyttet til?

Hvad bliver ubehageligt, når jeg anvender den samme standard her?

Dobbeltstandarder kan blive en af de største mekanismer, der gør det muligt for gentagne verdensproblemer at fortsætte.

DEN SAMME STANDARD SKAL ANVENDES OVERALT

Sandhed kræver ikke forskellige standarder afhængigt af, hvem der bliver undersøgt.

Den samme standard skal anvendes overalt.

Den samme standard gælder for:

Mennesker.

Børn.

Voksne.

Forældre.

Lærere.

Skoler.

Regeringer.

Medier.

Politi.

Systemer.

Institutioner.

Organisationer.

Autoritet.

Eksperter.

Narrativer.

Information.

Historier.

Overbevisninger.

Den samme standard gælder også for os selv.

Mennesker bør derfor spørge:

Ville jeg anvende denne standard på mig selv?

Ville jeg anvende denne standard på en, jeg støtter?

Ville jeg anvende denne standard på en, jeg er uenig med?

Ville jeg anvende denne standard på et system?

Ville jeg anvende denne standard på autoritet?

Ville jeg anvende denne standard på det, jeg er afhængig af?

Selvstændig tænkning kan ikke udvikles fuldt ud, før mennesker lærer at anvende den samme standard overalt.

MENNESKER HOLDER OFTE OP MED AT LÆRE, HVOR DET BLIVER UBEHAGELIGT

Mennesker holder ofte op med at lære på præcis det punkt, hvor læring begynder at udfordre det, de er afhængige af.

De kan stoppe med at spørge, når penge er involveret.

De kan stoppe med at spørge, når tilhørsforhold er truet.

De kan stoppe med at spørge, når autoritet er involveret.

De kan stoppe med at spørge, når deres identitet udfordres.

De kan stoppe med at spørge, når deres rolle bliver afsløret.

De kan stoppe med at spørge, når deres egen adfærd skal undersøges.

Dette er vigtigt, fordi læring ofte begynder på det punkt, hvor komfort slutter.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvor holder jeg op med at spørge?

Hvor bliver jeg utilpas?

Hvad afslører dette ubehag?

Hvad beskytter jeg?

Hvad bliver jeg måske nødt til at forstå, hvis jeg fortsætter med at spørge?

Anvend det samme overalt lærer mennesker ikke at stoppe med at lære, når det bliver ubehageligt at spørge.

PENGES MEKANISME OG FORSKELLIGE STANDARDS

Pengenes mekanisme kan blive en af de største grunde til, at mennesker holder op med at anvende den samme standard overalt, fordi afhængighed kan påvirke, hvor mennesker er villige til at spørge.

Penge kan forme det, mennesker spørger ind til.

Penge kan forme det, mennesker undgår.

Penge kan forme det, mennesker beskytter.

Penge kan forme det, mennesker forsvarer.

Penge kan forme det, mennesker forbliver tavse om.

Penge kan forme det, mennesker gentager.

Penge kan forme det, mennesker er villige til at undersøge.

Mennesker kan anvende én standard, før penge er involveret, og en anden standard, efter afhængighed opstår.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvad påvirker penge her?

Hvilken afhængighed findes?

Hvad bliver jeg betalt for at gentage?

Hvad bliver jeg betalt for at beskytte?

Hvad er jeg bange for at spørge ind til på grund af penge?

Hvilken standard ændrer sig, når penge er involveret?

Hvis pengenes mekanisme ændrer den standard, der bliver anvendt, bliver standarden ikke anvendt overalt.

**MENNESKER SPØRGER OFTE IND TIL DET, DE IKKE
KAN LIDE, MENS DE BESKYTTER DET, DE ER
AFHÆNGIGE AF**

Mennesker kan blive fanget i selektiv læring.

Mennesker kan spørge ind til det, de ikke kan lide.

Mennesker kan beskytte det, de har fordel af.

Mennesker kan beskytte det, de er afhængige af.

Mennesker kan beskytte det, der føles trygt.

Mennesker kan beskytte det, de har arvet.

Mennesker kan beskytte det, alle andre beskytter.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvorfor spørger jeg ind til dette?

Hvorfor spørger jeg ikke ind til det?

Hvad beskytter jeg?

Hvad er jeg bange for at miste?

Hvad er jeg bange for at se?

Hvilken standard nægter jeg at anvende?

Anvend det samme overalt lærer mennesker at fjerne
følelsesmæssig favorisering fra læring.

ANVEND DET SAMME OVERALT PÅ ALLE OTTE AFSNIT

Anvend det samme overalt er det afsnit, der samler de foregående otte afsnit.

Kilde og oprindelse skal anvendes overalt.

Evidensstandard skal anvendes overalt.

Incitament og gevinst skal anvendes overalt.

Karakter og konsistens skal anvendes overalt.

Tilladelse til at spørge skal anvendes overalt.

Følelsesmæssig påvirkning skal anvendes overalt.

Narrativ og virkelighed skal anvendes overalt.

Psykologisk påvirkning skal anvendes overalt.

Mennesker bør derfor spørge:

Bruger jeg disse værktøjer overalt?

Eller kun dér, hvor det føles behageligt?

Anvender jeg den samme standard på hvert afsnit?

Eller bruger jeg værktøjskassen selektivt?

UDDANNELSE SKAL UNDERVISE I KONSEKVENT TÆNKNING

Uddannelse lærer ofte mennesker at adskille fag.

Men verdensmiljøet hænger sammen.

Mennesker bør undervises i at anvende de samme standarder overalt.

Ellers kan mennesker blive eksperter i at spørge ind til ét område uden nogensinde at spørge ind til et andet.

Mennesker kan blive vidende uden at blive selvstændige tænkere.

Mennesker kan blive informerede, mens de stadig genskaber den samme verden.

Uddannelse bør derfor lære mennesker at genkende dobbeltstandarder.

Uddannelse bør lære børn at genkende selektiv sandhed.

Uddannelse bør lære børn at genkende selektiv forargelse.

Uddannelse bør lære børn at genkende selektiv spørgen.

Uddannelse bør lære børn at genkende selektiv læring.

Børn kan arve dobbeltstandarder, før de forstår, hvad de er.

Formålet er ikke at angribe mennesker.

Formålet er at skabe konsistens.

DETTE AFSNIT GÆLDER OGSÅ FOR OS SELV

En af de største fejl, mennesker begår, er at tro, at disse afsnit kun gælder for andre.

De gælder også for os selv.

Mennesker bør spørge:

Hvad bidrager jeg med?

Hvad gentager jeg?

Hvad beskytter jeg?

Hvad undgår jeg?

Hvad har jeg arvet?

Hvad har jeg aldrig selvstændigt undersøgt?

Ville jeg anvende den samme standard på mig selv?

Anvend det samme overalt fjerner undtagelser fra læring.

Ingen bør automatisk være undtaget fra at blive spurgt til.

ANVEND DET SAMME OVERALT OG MENNESKELIG BEVIDSTHED

Menneskelig bevidsthed kan ikke gøre ordentlige fremskridt, mens forskellige standarder anvendes på forskellige områder af livet.

Hvis mennesker anvender én standard på sig selv og en anden på andre, gør bevidstheden ikke fremskridt.

Hvis mennesker anvender én standard på systemer, de ikke kan lide, og en anden på systemer, de er afhængige af, gør bevidstheden ikke fremskridt.

Hvis mennesker anvender én standard på narrativer, de afviser, og en anden på narrativer, de følelsesmæssigt beskytter, gør bevidstheden ikke fremskridt.

Hvis mennesker anvender én standard på autoritet andre steder, men ikke på autoritet tæt på dem, gør bevidstheden ikke fremskridt.

Den menneskelige bevidsthed udvikler sig, når mennesker lærer at anvende den samme standard overalt.

HVORFOR DET ER VIGTIGT AT ANVENDE DET SAMME OVERALT

Det er vigtigt at anvende det samme overalt, fordi menneskeheden ikke ordentligt kan gøre fremskridt, mens forskellige standarder anvendes på forskellige mennesker, systemer, narrativer og miljøer.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker spørger ind til andre, men ikke sig selv.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker spørger ind til én autoritet, men ikke en anden.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker spørger ind til ét narrativ, mens de beskytter et andet.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker selektivt anvender sandhed.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker selektivt anvender læring.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker holder op med at lære, hvor spørgen bliver ubehagelig.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens pengenes mekanisme ændrer den standard, mennesker er villige til at anvende.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens dobbeltstandarder forbliver normaliserede.

Kilde og oprindelse spørger, hvor noget kom fra, og hvad der formede det.

Evidensstandard spørger, om evidens understøtter det, der bliver hævdet.

Incitament og gevinst spørger, hvem der har fordel af, at det fortsætter.

Karakter og konsistens spørger, om adfærd stemmer overens med det, der bliver hævdet.

Tilladelse til at spørge undersøger, hvad der hindrer det at stille spørgsmål.

Følelsesmæssig påvirkning spørger, hvilken følelse der former accept.

Narrativ og virkelighed spørger, hvilken historie der bliver præsenteret, og om virkeligheden understøtter den.

Psykologisk påvirkning spørger, hvad verdensmiljøet gør ved menneskets sind.

Anvend det samme overalt spørger nu:

Anvender jeg den samme standard overalt?

Hvad undtager jeg?

Hvad beskytter jeg?

Hvad er jeg uvillig til at undersøge?

Hvor får ubehag mig til at holde op med at stille spørgsmål?

Hvor ændrer penge standarden?

Hvilket verdensmiljø bliver genskabt, når forskellige standarder bruges?

Sådan bevæger mennesker sig fra selektiv læring til konsekvent læring.

Sådan bevæger mennesker sig fra selektiv spørgen til selvstændig tænkning.

Sådan bevæger mennesker sig fra at være produkter af verdensmiljøet til at lære af verdensmiljøet.

DOBBELTSTANDARDE OG MENNESKEHEDEN

Den første del af dette afsnit forklarede, at menneskeheden ofte anvender forskellige standarder på forskellige mennesker, systemer, miljøer og situationer.

Denne del går nu videre til, hvordan forskellige standarder gentagne gange genskaber verdensmiljøet.

Dobbeltstandarder kan blive usynlige.

Mennesker er måske ikke klar over, at de bruger dem.

Mennesker kan anvende én standard på sig selv og en anden på andre.

Mennesker kan anvende én standard på autoritet og en anden på almindelige mennesker.

Mennesker kan anvende én standard på én gruppe og en anden på en anden gruppe.

Mennesker kan anvende én standard på ét narrativ og en anden på et andet narrativ.

Mennesker bør derfor spørge:

Er jeg konsekvent?

Hvilke standarder ændrer jeg?

Hvad beskytter jeg?

Hvilket verdensmiljø hjælper jeg med at genskabe?

Dobbeltstandarder kan blive en af de største grunde til, at gentagne verdensproblemer fortsætter.

TILHØRSFORHOLD, IDENTITET OG AT BESKYTTE DET, DER FØLES TRYGT

Mennesker kan blive følelsesmæssigt knyttet til det, de er afhængige af.

Mennesker kan blive følelsesmæssigt knyttet til det, de har arvet.

Mennesker kan blive følelsesmæssigt knyttet til det, de identificerer sig med.

Mennesker kan blive følelsesmæssigt knyttet til tilhørsforhold.

Mennesker kan begynde at beskytte identiteter i stedet for at lære af virkeligheden.

Mennesker kan begynde at beskytte grupper i stedet for at lære af adfærd.

Mennesker kan begynde at beskytte overbevisninger i stedet for at lære af evidens.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvilken del af min identitet beskytter jeg?

Hvilken del af mit tilhørsforhold beskytter jeg?

Hvad er jeg bange for at miste?

Hvad er jeg bange for at se?

Hvad ville jeg lære, hvis jeg anvendte den samme standard her?

Mennesker beskytter ofte det, der får dem til at føle sig trygge.

Dette kan stoppe læring.

TRIBALISME, OPDELING OG SELEKTIV SANDHED

Mennesker kan opdele sig i grupper.

Grupper kan blive stærkere end læring.

Grupper kan blive stærkere end sandhed.

Grupper kan blive stærkere end forståelse.

Mennesker kan forsvare deres egen side.

Mennesker kan angribe en anden side.

Mennesker kan afvise information afhængigt af, hvem der præsenterer den.

Mennesker kan acceptere information afhængigt af, hvem der præsenterer den.

Mennesker bør derfor spørge:

Ville jeg tro på dette, hvis en anden sagde det?

Ville jeg afvise dette, hvis en, jeg støtter, sagde det?

Lærer jeg?

Eller vælger jeg side?

Selektiv sandhed kan blive en af de største mekanismer, der forhindrer selvstændig tænkning.

AT BESKYTTE AFHÆNGIGHED

Mennesker kan blive afhængige af miljøer, de aldrig selvstændigt har undersøgt.

Mennesker kan blive afhængige af systemer.

Mennesker kan blive afhængige af autoritet.

Mennesker kan blive afhængige af penge.

Mennesker kan blive afhængige af godkendelse.

Mennesker kan blive afhængige af tilhørsforhold.

Mennesker kan derefter beskytte disse afhængigheder.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvad er jeg afhængig af?

Ville jeg spørge ind til det, hvis jeg mistede det?

Ville jeg spørge ind til det, hvis det påvirkede en anden?

Ville jeg spørge ind til det, hvis jeg ikke havde fordel af det?

Mennesker beskytter ofte afhængighed uden at erkende, at de gør det.

PENGENES MEKANISME OG KONSISTENS

Pengenes mekanisme kan blive en af de største grunde til, at mennesker holder op med at anvende den samme standard overalt.

Afhængighed kan påvirke, hvor mennesker er villige til at lære.

Afhængighed kan påvirke, hvor mennesker er villige til at spørge.

Penge kan forme det, mennesker forsvare.

Penge kan forme det, mennesker undgår.

Penge kan forme det, mennesker gentager.

Penge kan forme det, mennesker forbliver tavse om.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvilken standard ændrer sig, når penge er involveret?

Hvilken afhængighed findes?

Hvad beskytter jeg?

Hvad er jeg bange for at miste?

Hvad ville jeg lære, hvis penge blev fjernet fra denne situation?

Hvis pengenes mekanisme ændrer den standard, der bliver anvendt, bliver standarden ikke anvendt overalt.

MENNESKER KAN BLIVE SELEKTIVE I DERES LÆRING

Mennesker kan blive ekstremt gode til at spørge ind til nogle områder, mens de nægter at spørge ind til andre.

Mennesker kan blive eksperter i at se problemer andre steder, mens de nægter at se deres egne bidrag.

Mennesker kan blive eksperter i at afsløre modsigelser, mens de beskytter deres egne modsigelser.

Mennesker kan blive eksperter i at spørge ind til narrativer, mens de beskytter arvede narrativer.

Mennesker kan blive eksperter i at spørge ind til systemer, mens de beskytter systemer, de er afhængige af.

Mennesker bør derfor spørge:

Lærer jeg?

Eller vælger jeg, hvor jeg er villig til at lære?

Hvad får mig til at stoppe med at lære?

Hvad får mig til at blive utilpas?

Mennesker holder ofte op med at lære på præcis det punkt, hvor læring begynder at udfordre det, de er afhængige af.

Selektiv læring kan blive en af de største barrierer for selvstændig tænkning.

BØRN KAN ARVE FORSKELLIGE STANDARDS

Børn lærer af voksne.

Børn ser, hvad voksne gør.

Børn ser, hvad voksne undgår.

Børn ser, hvad voksne beskytter.

Børn ser, hvad voksne gentager.

Børn kan arve dobbeltstandards, før de forstår, hvad de er.

Børn kan arve:

Selektiv sandhed.

Selektiv forargelse.

Selektiv spørgen.

Selektiv læring.

Selektiv evidens.

Selektiv tillid.

Børn kan lære:

Spørg ind til andre, men ikke til dig selv.

Spørg ind til nogle systemer, men ikke andre.

Stil spørgsmål til nogle autoriteter, men ikke andre.

Spørg ind til nogle narrativer, men ikke andre.

Spørg ind til nogle mennesker, men ikke andre.

Fremtidige generationer kan derefter genskabe den samme verden uden at forstå hvorfor.

Børn bør derfor lære konsistens fra begyndelsen.

KONSISTENS ER EN AF DE STØRSTE VEJE IND I MENNESKEHEDENS FREMSKRIDT

Menneskehedens fremskridt kan ikke ske ordentligt uden konsistens.

Konsistens fjerner undtagelser.

Konsistens fjerner favorisering.

Konsistens fjerner selektiv læring.

Konsistens fjerner selektiv sandhed.

Konsistens fjerner selektiv spørgen.

Konsistens hjælper mennesker med at blive selvstændige tænkere.

Mennesker bør derfor spørge:

Ville jeg anvende denne standard overalt?

Ville jeg anvende den på alle?

Ville jeg anvende den på mig selv?

Ville jeg anvende den på det, jeg støtter?

Ville jeg anvende den på det, jeg er afhængig af?

Selvstændig tænkning kan ikke udvikles fuldt ud, før mennesker lærer at anvende den samme standard overalt.

MENNESKELIG BEVIDSTHED OG KONSISTENS

Menneskelig bevidsthed kan ikke gøre ordentlige fremskridt, mens forskellige standarder anvendes på forskellige områder af livet.

Mennesker kan blive ekstremt vidende, mens de forbliver inkonsekvente.

Mennesker kan blive informerede, mens de forbliver inkonsekvente.

Mennesker kan blive uddannede, mens de forbliver inkonsekvente.

Den menneskelige bevidsthed udvikler sig, når konsistens bliver stærkere end favorisering.

Den menneskelige bevidsthed udvikler sig, når konsistens bliver stærkere end tilhørsforhold.

Den menneskelige bevidsthed udvikler sig, når konsistens bliver stærkere end afhængighed.

Den menneskelige bevidsthed udvikler sig, når konsistens bliver stærkere end frygt.

Mennesker bør derfor spørge:

Hvilken konsistens undgår jeg?

Hvilken standard er jeg uvillig til at anvende?

Hvilket verdensmiljø hjælper jeg med at genskabe?

DEN SAMME STANDARD GÆLDER FOR OS SELV

Dette afsnit gælder også for os selv.

Ingen bør være undtaget.

Den samme standard gælder for os selv.

Den samme standard gælder for vores arbejde.

Den samme standard gælder for vores overbevisninger.

Den samme standard gælder for vores adfærd.

Den samme standard gælder for vores bidrag.

Den samme standard gælder overalt.

Dette er en af de største veje ind i ærlighed.

ANVEND DET SAMME OVERALT OG MENNESKEHEDENS FREMSKRIDT

Anvend det samme overalt er en del af Den manglende vej til menneskehedens fremskridt.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens forskellige standarder anvendes på forskellige mennesker, systemer, autoritet, narrativer og miljøer.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker spørger ind til én ting og beskytter en anden.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker selektivt anvender sandhed.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker selektivt anvender læring.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens mennesker beskytter det, de er afhængige af.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens børn arver forskellige standarder.

Menneskeheden kan ikke gøre fremskridt, mens inkonsistens forbliver normaliseret.

Kilde og oprindelse spørger, hvor noget kom fra, og hvad der formede det.

Evidensstandard spørger, om evidens understøtter det, der bliver hævdet.

Incitament og gevinst spørger, hvem der har fordel af, at det fortsætter.

Karakter og konsistens spørger, om adfærd stemmer overens med det, der bliver hævdet.

Tilladelse til at spørge undersøger, hvad der hindrer det at stille spørgsmål.

Følelsesmæssig påvirkning spørger, hvilken følelse der former accept.

Narrativ og virkelighed spørger, hvilken historie der bliver præsenteret, og om virkeligheden understøtter den.

Psykologisk påvirkning spørger, hvad verdensmiljøet gør ved menneskets sind.

Anvend det samme overalt spørger nu:

Anvender jeg den samme standard overalt?

Hvad undtager jeg?

Hvad beskytter jeg?

Hvad er jeg uvillig til at undersøge?

Hvor får ubehag mig til at holde op med at stille spørgsmål?

Hvor ændrer penge standarden?

Hvilket verdensmiljø bliver genskabt, når forskellige standarder bruges?

Sådan bevæger mennesker sig fra selektiv læring til konsekvent læring.

Sådan bevæger mennesker sig fra selektiv spørgen til selvstændig tænkning.

Sådan bevæger mennesker sig fra at være produkter af verdensmiljøet til at lære af verdensmiljøet.

MENNESKEHEDENS FREMSKRIDT

Menneskehedens fremskridt er det direkte resultat af L2Q-systemet til at stille spørgsmål.

Det er grunden til, at den manglende uddannelsesvej blev udviklet.

Det er grunden til, at Book of Evidence blev omdannet til en uddannelsesvej.

Det er grunden til, at World Education Online, Q2L og Young Questioners eksisterer.

Målet var aldrig blot at forbedre måden at stille spørgsmål på.

Målet var aldrig blot at forbedre uddannelse.

Målet var aldrig blot at give mere information.

Målet er Menneskehedens fremskridt.

Book of Evidence dokumenterede ikke kun over 30 års førstehåndserfaringer, tidsstemplede evidens, offentlige optegnelser, videoer, livestreams, udfordringer, systeminteraktioner, gentagne mønstre, tavshed, ikke-gendrivelse og observation af verdensmiljøet.

Den afslørede en modsigelse.

Der blev allerede stillet spørgsmål.

Information eksisterede allerede.

Evidens eksisterede allerede.

Uddannelse eksisterede allerede.

Alligevel fortsatte den samme gentagne verden.

Menneskeheden fortsatte med at gentage det, den ikke ordentligt kunne se, forstå og lære af.

På trods af, at information eksisterede.

På trods af at der allerede blev stillet spørgsmål.

På trods af, at evidens eksisterede.

På trods af, at uddannelse eksisterede.

Gentagelsen fortsatte.

Dette afslørede den manglende vej.

Problemet var ikke fraværet af information.

Problemet var ikke fraværet af det at stille spørgsmål.

Problemet var ikke fraværet af evidens.

Problemet var ikke fraværet af uddannelsessystemer.

Problemet var fraværet af en struktureret evidensbaseret vej til at lære, hvordan man spørger, ser, forstår og lærer af selve verdensmiljøet.

Menneskeheden kan ikke lære af det, den ikke kan se eller forstå.

Book of Evidence hjalp med at gøre den gentagne verden synlig og forståelig.

Den hjalp med at afsløre forholdet mellem det, menneskeheden lærer af, og det, menneskeheden gentagne gange bliver til.

Den hjalp med at afsløre det, verdensmiljøet gentagne gange viste over tid.

Den afslørede det, der gentog sig.

Den afslørede det, der fortsatte.

Den afslørede det, der blev beskyttet.

Den afslørede det, der blev skjult.

Den viste, hvorfor det at stille spørgsmål alene ikke kunne stoppe gentagelsen.

Det er derfor, L2Q-systemet til at stille spørgsmål blev udviklet.

L2Q-systemet til at stille spørgsmål blev ikke først skabt og derefter anvendt på verden.

Det blev udviklet ud fra det, verden gentagne gange viste.

Det blev udviklet ud fra det, Book of Evidence afslørede.

Det blev udviklet, fordi der allerede blev stillet spørgsmål, mens gentagelsen fortsatte.

Det blev udviklet, fordi information allerede eksisterede, mens gentagelsen fortsatte.

Det blev udviklet, fordi evidens allerede eksisterede, mens gentagelsen fortsatte.

Det blev udviklet, fordi uddannelse allerede eksisterede, mens gentagelsen fortsatte.

Den manglende vej var ikke mere information.

Den manglende vej var ikke mere af det at stille spørgsmål.

Den manglende vej var at lære, hvordan man spørger, ser, forstår og lærer af selve verdensmiljøet gennem en struktureret evidensbaseret uddannelsesvej.

L2Q-systemet til at stille spørgsmål giver den vej.

Det giver den strukturerede evidensbaserede vej til at lære, hvordan man spørger, ser, forstår og lærer af selve verdensmiljøet.

L2Q-systemet til at stille spørgsmål hjælper mennesker med at lære, hvordan man spørger ind til selve verdensmiljøet.

At lære, hvordan man spørger ind til verdensmiljøet, hjælper mennesker med at se, hvad de lærer af.

At se hjælper mennesker med at forstå.

Forståelse udvikler selvstændig tænkning.

Selvstændig tænkning udvikler menneskehedens evne til at lære af virkeligheden i stedet for at lære af det, der er blevet skabt for at erstatte den.

Menneskehedens fremskridt er resultatet af denne proces.

Menneskehedens fremskridt er resultatet af, at menneskeheden lærer af det, verden gentagne gange viser, i stedet for at fortsætte med at gentage det.

Menneskehedens fremskridt opnås ikke ved alene at øge information.

Information skaber ikke automatisk forståelse.

Forståelse udvikles ikke automatisk, hvis mennesker ikke lærer, hvordan man spørger ind til det, man lærer af.

Menneskehedens fremskridt opnås, når forståelse udvikler selvstændig tænkning, og selvstændig tænkning udvikler menneskehedens evne til at lære af virkeligheden.

De foregående afsnit har allerede vist, hvorfor menneskeheden gentagne gange genskaber de samme problemer, adfærd, systemer, narrativer, afhængigheder, begrænsninger og gentagne mønstre generation efter generation.

De har vist, hvorfor information alene ikke er nok.

De har vist, hvorfor det at stille spørgsmål alene ikke er nok.

De har vist, hvorfor menneskeheden kræver en struktureret evidensbaseret vej til at lære af selve verdensmiljøet.

Den vej eksisterer nu.

Menneskehedens fremskridt er den gradvise forbedring af menneskehedens evne til at lære af selve verdensmiljøet.

Forståelse udvikler selvstændig tænkning.

Når forståelsen udvikler sig, udvikler den selvstændige tænkning sig.

Når den selvstændige tænkning udvikler sig, mister gentagelse sin vej.

Når gentagelse mister sin vej, får menneskeheden evnen til gradvist at lære af virkeligheden i stedet for gradvist at gentage den.

Alle lever i det samme verdensmiljø.

Alle lærer af det.

Alle bidrager til det.

Alle påvirkes af det.

Alle påvirker det.

Alle hjælper med at forme det, fremtidige generationer arver.

Menneskehedens fremskridt gavner derfor alle, fordi alle deler det samme verdensmiljø og hjælper med at forme det, det bliver til.

Menneskehedens fremskridt er derfor ikke en andens ansvar.

Det tilhører alle, fordi alle bidrager til det verdensmiljø, der former menneskeheden.

Børn skaber ikke den verden, de arver.

Det gør voksne.

Børn skaber ikke uddannelsesmiljøet.

Det gør voksne.

Børn beslutter ikke, hvilke læringsveje der stilles til rådighed for dem.

Det gør voksne.

Uanset om mennesker er klar over det eller ej, hjælper de med at forme det verdensmiljø, fremtidige generationer lærer af.

Det verdensmiljø, børn arver, formes af det, tidligere generationer vælger at spørge ind til, vælger at ignorere, vælger at udfordre, vælger at beskytte og vælger at give videre.

Det, menneskeheden lærer af, påvirker det, menneskeheden bliver til.

Det, børn lærer af, påvirker det, fremtidige generationer bliver til.

Det, samfundet lærer af, påvirker det, samfundet bliver til.

Menneskehedens fremskridt afhænger derfor af at forbedre det, mennesker lærer af, og hvordan mennesker lærer af det.

Dette betyder, at forældre, lærere, omsorgspersoner, undervisere, skoler, uddannelsesmiljøer, lokalsamfund og samfundet alle har ansvar for at hjælpe den næste generation med at modtage noget bedre end gentagelse.

Men ansvar må ikke blive til forsinkelse.

Børn bør ikke være nødt til at vente.

Voksne bør ikke være nødt til at vente.

Uddannelse bør ikke være nødt til at vente.

Menneskehedens fremskridt sker hurtigst, når menneskeheden lærer sammen.

Børn lærer.

Voksne lærer.

Forældre lærer.

Lærere lærer.

Omsorgspersoner lærer.

Undervisere lærer.

Lokalsamfund lærer.

Samfundet lærer.

Målet er ikke, at én gruppe skal vente på en anden.

Målet er, at menneskeheden sammen forbedrer sin evne til at lære af verdensmiljøet.

Menneskehedens fremskridt opnås ikke gennem gentagelse.

Menneskehedens fremskridt opnås gennem læring.

Menneskehedens fremskridt opnås gennem forståelse.

Menneskehedens fremskridt opnås gennem udvikling af selvstændig tænkning.

Menneskehedens fremskridt opnås, når mennesker lærer af det, verdensmiljøet gentagne gange viser, i stedet for at fortsætte med at gentage det.

Når forståelsen udvikler sig, udvikler den selvstændige tænkning sig.

Når den selvstændige tænkning udvikler sig, lærer mennesker i stigende grad af virkeligheden i stedet for at lære af det, der er blevet skabt for at erstatte den.

Skabte løgne mister deres vej, fordi forståelse erstatter blind accept.

At følge mister sin vej, fordi selvstændig tænkning erstatter afhængighed af andre til at tænke for dem.

Afhængighed mister sin vej, fordi mennesker i stigende grad lærer af virkeligheden i stedet for at stole på det, der ikke ordentligt er blevet spurgt ind til.

Gentagelse mister sin vej, fordi læring erstatter efterligning.

Dobbeltstandarder mister deres vej, fordi den samme standard anvendes overalt.

Menneskehedens fremskridt fremmes, fordi mennesker lærer af det, verdensmiljøet faktisk viser, frem for det, de får at vide, de skal tro om det.

Det er derfor, L2Q-systemet til at stille spørgsmål er vigtigt.

Det giver den strukturerede evidensbaserede vej til at hjælpe mennesker med at se, forstå, lære af og anvende det, verdensmiljøet gentagne gange viser.

Det er derfor, ressourcerne er vigtige.

De blev ikke skabt for at blive ejet.

De blev ikke skabt for at blive begrænset.

De blev ikke skabt for at blive endnu et kontrolleret system.

De tilhører alle.

De kan læses.

De kan bruges.

De kan deles.

De kan printes.

De kan distribueres.

De kan anvendes.

Der kan læres af dem.

De kan bruges til at hjælpe børn.

De kan bruges til at hjælpe voksne.

De kan bruges til at hjælpe uddannelse.

De kan bruges til at hjælpe samfundet.

Begrænsningen er ikke ejerskab.

Begrænsningen er betydning.

Den strukturerede evidensbaserede vej til at stille spørgsmål skal forblive intakt.

Ressourcerne må ikke ændres, svækkes, fejlrepræsenteres, udvandes, vendes om eller fjernes fra deres korrekte betydning.

Menneskehedens fremskridt afhænger af, at betydningen forbliver klar.

Mennesker kan ikke lære korrekt af det, der er blevet ændret til noget andet.

De kan ikke lære korrekt af det, der er blevet svækket.

De kan ikke lære korrekt af det, der er blevet fejlrepræsenteret.

Menneskehedens fremskridt afhænger af, at mennesker lærer af selve vejen frem for ændrede versioner af den.

Hvis betydningen ændres, ændres læringen.

Hvis læringen ændres, ændres resultatet.

Menneskehedens fremskridt afhænger derfor af at bevare selve vejens integritet.

Det er derfor, de officielle World Education Online- og Q2L-veje er vigtige.

De hjælper mennesker med at få adgang til materialerne i deres korrekte sammenhæng.

De hjælper med at beskytte betydningen, samtidig med at ressourcerne kan bruges, deles, printes, distribueres, anvendes og læres af.

Formålet er ikke begrænsning.

Formålet er beskyttelse af betydning.

En læringsvej kan ikke fremme menneskeheden, hvis dens betydning ændres til den samme gentagelse, den blev skabt for at stoppe.

Det er også derfor, Q2L er vigtigt.

Q2L hjælper med at udbrede uddannelsesvejen gennem samfundet.

Det gør det muligt for mennesker at dele, bruge, distribuere, skabe, anvende og lære af materialerne.

Det hjælper voksne med at nå ud til andre voksne.

Det hjælper voksne med at hjælpe børn.

Det hjælper familier, skoler, undervisere og lokalsamfund med at lære af den samme ramme.

Det hjælper forståelsen med at sprede sig gennem samfundet.

Det hjælper selvstændig tænkning med at sprede sig i samfundet.

Det hjælper mennesker med at lære af verdensmiljøet gennem den samme strukturerede evidensbaserede vej.

Det hjælper Menneskehedens fremskridt med at brede sig i samfundet.

Det hjælper fremtidige generationer med at arve en læringsvej i stedet for at arve gentagelse.

Det hjælper med at flytte Menneskehedens fremskridt fra begreb til anvendelse.

Det hjælper med at flytte læring til handling.

Det hjælper med at bringe forståelse ud i samfundet.

Det hjælper med at føre selvstændig tænkning ud i samfundet.

Det hjælper med at bringe Menneskehedens fremskridt ind i hverdagen. Når børn er involveret, bør materialerne bevæge sig gennem forældre, lærere, omsorgspersoner, skoler, uddannelsesmiljøer og ansvarlige voksne.

Dette betyder ikke, at børn bør vente.

Det betyder, at børn bør modtage rammen sikkert, ansvarligt og så tidligt som muligt.

Young Questioners spiller en central rolle i dette.

Young Questioners handler ikke blot om at give materialer til børn.

Det handler om at lære ved at skabe ud fra det, mennesker selv lærer af.

Forældre lærer.

Lærere lærer.

Omsorgspersoner lærer.

Undervisere lærer.

Skoler lærer.

Lokalsamfund lærer.

Når mennesker skaber sikre, alderssvarende Young Questioners-materialer ud fra rammen, hjælper de ikke kun børn med at lære.

De lærer selv.

De tænker over, hvad børn har brug for at spørge ind til.

De tænker over, hvordan børn lærer.

De tænker over, hvordan verdensmiljøet former børn.

De tænker over, hvordan børns sind kan beskyttes.

De tænker over, hvordan børn kan hjælpes med at se, forstå, lære og udvikle selvstændig tænkning.

Skabelsesprocessen bliver en del af læringsprocessen.

Mennesker lærer gennem anvendelse.

Mennesker lærer ved at stille spørgsmål.

Mennesker lærer ved at skabe.

Mennesker lærer gennem at hjælpe andre med at lære.

Young Questioners hjælper derfor børn og voksne med at lære sammen.

Lærere og undervisere er særligt vigtige, fordi de hjælper med at forme børns læringsmiljø.

L2Q-systemet til at stille spørgsmål giver lærere og undervisere en struktureret evidensbaseret metode til at hjælpe børn med at lære af verdensmiljøet, mens de selv fortsætter med at lære af det.

Det samme gælder forældre, omsorgspersoner, skoler, uddannelsesmiljøer og ansvarlige voksne.

Rammen er ikke kun nødvendig for én gruppe.

Den er nødvendig for børn.

Den er nødvendig for voksne.

Den er nødvendig for forældre, lærere, omsorgspersoner, undervisere, skoler, uddannelsesmiljøer og lokalsamfund.

Den er nødvendig overalt, hvor mennesker lærer af verdensmiljøet og hjælper andre med at lære af det.

Uddannelse kan ikke forbedres ved at gentage den samme tilgang, som ikke lærte mennesker, hvordan de skulle spørge ind til selve verdensmiljøet.

Uddannelse forbedres, når børn og voksne får L2Q-vejen og lærer af den sammen.

Menneskehedens fremskridt kan ikke forblive fanget i én bog, én person, ét websted, én organisation eller én generation.

Det skal bevæge sig gennem samfundet.

Det skal bruges.

Det skal deles.

Der skal læres af det.

Det skal nå ud til børn.

Det skal nå ud til voksne.

Det skal nå ud til uddannelsesområdet.

Det skal nå ud til lokalsamfund.

Menneskehedens fremskridt fremmes, når forståelsen udvikler sig.

Det fremmes, når den selvstændige tænkning udvikler sig.

Det fremmes, når mennesker lærer af verdensmiljøet i stedet for blot at arve det.

Det fremmes, når fremtidige generationer får evnen til at lære af virkeligheden frem for blot at gentage den.

Det fremmes, når forståelse erstatter blind accept.

Det fremmes, når selvstændig tænkning erstatter det at følge.

Det fremmes, når virkeligheden erstatter skabte løgne.

Det fremmes, når læring erstatter gentagelse.

I takt med Menneskehedens fremskridt forbedrer menneskeheden gradvist sin evne til at lære af virkeligheden i stedet for at lære af det, der er blevet skabt for at erstatte den.

Når forståelsen udvikler sig, mister skabte løgne deres evne til at overleve.

Når den selvstændige tænkning udvikler sig, mister det at følge sin vej.

Når mennesker lærer, hvordan de anvender den samme standard overalt, mister dobbeltstandarder deres vej.

Når menneskeheden lærer af selve verdensmiljøet, bliver systemer, adfærd, narrativer, antagelser og strukturer i stigende grad tilpasset virkeligheden frem for vildledning.

Menneskehedens fremskridt forbedrer derfor ikke blot spørgen.

Det forbedrer menneskehedens evne til at lære, forstå, tænke selvstændigt, skelne sandhed, anvende retfærdighed og gradvist forbedre det verdensmiljø, den skaber og giver videre.

Når menneskeheden i stigende grad bliver i stand til at bygge på sandhed frem for at bygge på vildledning, mister uretfærdighed sit fundament.

Når uretfærdighed mister sit fundament, bliver samfundet i stigende grad i stand til at tjene mennesker, fremtidige generationer og selve livet.

Menneskehedens fremskridt er derfor ikke blot fremskridt i viden.

Det er det gradvise fremskridt i menneskehedens evne til at lære af virkeligheden og bygge ud fra virkeligheden.

Børn forbliver centrale, fordi børn bliver fremtidens bærere af verdensmiljøet.

Børn bliver forældre.

Børn bliver lærere.

Børn bliver omsorgspersoner.

Børn bliver arbejdere.

Børn bliver ledere.

Børn bliver beslutningstagere.

Børn bliver bidragydere til verden.

Det, børn lærer i dag, bliver en del af verden i morgen.

Den verden, fremtidige generationer arver, formes af det, tidligere generationer lærte af.

Den verden, fremtidige generationer skaber, vil blive formet af det, de lærer af.

Menneskehedens fremskridt afhænger derfor af det, børn bliver undervist i at lære af i dag.

Hvis børn arver gentagelse, fortsætter den gentagne verden.

Hvis børn arver afhængighed, fortsætter afhængighed.

Hvis børn arver det at følge, fortsætter det at følge.

Hvis børn arver tavshed, fortsætter tavshed.

Hvis børn arver frygt, fortsætter frygt.

Hvis børn arver skabte løgne, fortsætter skabte løgne.

Hvis børn arver L2Q-systemet til at stille spørgsmål, fortsætter Menneskehedens fremskridt.

Hvis børn arver struktureret evidensbaseret spørgen, udvikler forståelsen sig.

Hvis børn arver evnen til at lære af selve verdensmiljøet, udvikler den selvstændige tænkning sig.

Hvis børn arver evnen til at skelne sandhed, mister skabte løgne deres vej.

Hvis børn arver evnen til at anvende den samme standard overalt, mister gentagne dobbeltstandarder deres vej.

Menneskehedens fremtid er derfor uadskillelig fra det, børn bliver undervist i at lære af.

Menneskehedens fremskridt skabes ikke ved at vente på, at fremtidige generationer løser det, tidligere generationer undlod at spørge ind til.

Menneskehedens fremskridt skabes, når nuværende og fremtidige generationer får vejen sammen.

Børn og voksne lærer sammen.

Familier og skoler lærer sammen.

Lærere og elever lærer sammen.

Lokalsamfund lærer sammen.

Samfundet lærer sammen af verdensmiljøet.

Menneskehedens fremskridt skabes ikke af, at én person lærer alene.

Menneskehedens fremskridt skabes, når menneskeheden gradvist forbedrer sin evne til at lære af verdensmiljøet sammen.

Sådan mister gentagen skade sin vej.

Sådan mister skabte løgne deres vej.

Sådan mister tavshed sin vej.

Sådan mister afhængighed sin vej.

Sådan mister det at følge sin vej.

Sådan mister den gentagne verden sin vej.

Sådan får Menneskehedens fremskridt sin vej.

Vejen eksisterer.

Rammen eksisterer.

Ressourcerne eksisterer.

Den næste generation eksisterer.

Ansaret eksisterer.

Spørgsmålet er ikke længere, om vejen eksisterer.

Spørgsmålet er, om menneskeheden vælger at bruge den.

Hvad der sker derefter, afhænger af, hvad menneskeheden vælger at gøre med dem.

Nutidens børn bliver morgendagens verden.

Det, børn bliver undervist i at lære af i dag, bliver en del af den verden, de hjælper med at skabe i morgen.

Det er derfor, menneskehedens fremtid er uadskillelig fra børns uddannelse.

Fordi nutidens børn bliver morgendagens verden, og menneskehedens fremtid i sidste ende vil blive bestemt af, om fremtidige generationer arver den gentagne verden eller arver evnen til at lære af den.

Menneskehedens fremtid vil i sidste ende blive bestemt af, om forståelsen udvikler sig, eller gentagelsen udvikler sig.

Om den selvstændige tænkning udvikler sig, eller det at følge udvikler sig.

Om virkeligheden vinder frem, eller skabte løgne vinder frem.

Om menneskeheden fortsætter med at gentage verden eller gradvist lærer af den.

Menneskehedens fremskridt gavner alle, fordi alle lever i det samme verdensmiljø.

Alle lærer af det.

Alle bidrager til det.

Alle påvirkes af det.

Alle hjælper med at forme det, det bliver til.

Fordelene ved Menneskehedens fremskridt er derfor ikke begrænset til én person, én gruppe, ét system eller én generation.

De tilhører alle, fordi alle deler det samme verdensmiljø og bidrager til den fremtid, der vokser frem af det.

HVORFOR JEG IKKE KUNNE GØRE INGENTING

Som barn forventede jeg, at verden var, som mennesker sagde, den var.

Jeg forventede, at sandhed betød noget.

Jeg forventede, at systemer var det, de hævdede at være.

Jeg forventede, at mennesker fortalte sandheden, når vigtige spørgsmål blev rejst.

Jeg forventede, at evidens betød noget.

Jeg forventede, at modsigelser blev behandlet.

Da jeg blev ældre og selv oplevede verden, stødte jeg gentagne gange på noget meget anderledes.

Den verden, jeg oplevede, var ikke den verden, jeg var blevet undervist i at forvente.

Når jeg spurgte ind til det, jeg så, forventede jeg svar.

Når jeg fremlagde evidens, forventede jeg evidens til gengæld.

Når jeg afslørede løgne, forventede jeg, at sandhed betød mere end penge, position, autoritet, status eller egeninteresse.

Det skete aldrig.

I lang tid blev jeg ved med at forvente, at nogen ville fortælle sandheden.

Det gjorde ingen nogensinde.

Det tvang mig til at holde op med at spørge, om mennesker fortalte sandheden, og begynde at spørge, hvorfor de ikke gjorde det.

Gennem mere end tredive års dokumenterede erfaringer kom jeg til at forstå, hvorfor de samme problemer blev ved med at gentage sig.

Jeg kom til at forstå, hvorfor mennesker forbliver tavse, hvorfor mennesker beskytter det, de er afhængige af, og den påvirkning penge har på menneskelig adfærd ved at forme beslutninger, handlinger, tavshed, resultater og hele systemer.

Jo mere jeg forstod, desto mere indså jeg, at mennesker konstant blev produkter af det miljø, de lærte af, uden nogensinde ordentligt at lære af det.

De blev formet af det.

De gentog det.

De gav det videre.

Den erkendelse forstyrrede mig mere end noget andet.

Jeg indså, at børn arvede den samme gentagne verden og til sidst ville blive de voksne, der var ansvarlige for at give den videre igen.

Jeg indså, at mennesker ikke kan lære af det, de ikke kan se.

Hvis virkeligheden forbliver skjult, kan mennesker ikke ordentligt lære af den.

Hvis mennesker ikke ordentligt kan lære af den, fortsætter de med at gentage den.

Det kunne jeg ikke acceptere.

Jeg kunne ikke acceptere at se det, jeg havde set, og forblive tavs.

Jeg kunne ikke acceptere at lade fremtidige generationer arve den samme gentagne verden uden i det mindste at forsøge at gøre noget ved det.

Jeg kunne heller ikke acceptere noget, jeg vidste var en løgn, blot fordi andre mennesker accepterede det.

Jeg kunne ikke rette ind efter det.

Jeg kunne ikke lade som om, det var sandt for at passe ind.

Den letteste mulighed ville have været at acceptere det, rette ind efter det og blive en del af det.

Men det kunne jeg aldrig gøre.

Ikke for accept.

Ikke for godkendelse.

Ikke for komfort.

Ikke for penge.

Ikke for nogen pris.

At stå alene var lettere for mig end at acceptere noget, jeg vidste var en løgn.

Da jeg først forstod det, var det ikke længere acceptabelt for mig at gøre ingenting.

At hjælpe mennesker med at lære af verdensmiljøet blev vigtigere for mig end mit eget midlertidige liv.

At hjælpe børn med at arve noget bedre end gentagelse blev vigtigere for mig end min egen komfort.

Jeg indså, at hvis jeg også forblev tavs, ville jeg blot blive en del af den samme tavshed, jeg havde brugt årtier på at være vidne til.

Det kunne jeg ikke gøre.

Jeg følte et ansvar for at afsløre det, der var blevet skjult, så mennesker kunne se det.

Fordi mennesker ikke kan lære af det, de ikke kan se.

Den forståelse førte til sidst til Book of Evidence, World Education Online, L2Q-systemet til at stille spørgsmål, Q2L, Young Questioners og de uddannelsesmaterialer, der fulgte.

Penge motiverer mig ikke.

Jeg mener ikke, at information, der er beregnet til at hjælpe mennesker med at lære af verdensmiljøet, bør tilhøre mig.

Jeg mener, at den bør tilhøre alle.

Det er derfor, informationen, ressourcerne og uddannelsesmaterialerne er blevet gjort frit tilgængelige, så mennesker kan læse, bruge, dele, distribuere og lære af dem.

Målet var aldrig penge.

Målet var at hjælpe mennesker med at lære af verdensmiljøet.

Målet var at hjælpe børn med at arve noget bedre end gentagelse.

Jeg ser, hvorfor mennesker lider, og hvorfor de samme problemer fortsætter generation efter generation.

Jeg ser, hvorfor børn kommer ind i en verden, hvor de hovedsageligt bliver undervist i, hvordan de skal tilpasse sig den, i stedet for ordentligt at lære af den, så den kan forbedres. Jeg ser også den vej, der kan hjælpe med at ændre dette.

Det er derfor, jeg prøvede.

Jeg har gjort mit bedste for at hjælpe mennesker.

Jeg har gjort mit bedste for at hjælpe børn.

Jeg har gjort mit bedste for at hjælpe menneskeheden med at lære af verdensmiljøet i stedet for at fortsætte med at gentage det.

Om mennesker vælger at bruge den mulighed, er i sidste ende deres beslutning.

Mit ansvar var at prøve.

Jeg fortryder ikke det, jeg har brugt mit voksenliv på at gøre.

Jeg fortryder ikke tiden, indsatsen, ofrene eller risiciene.

Jeg ville gøre det hele igen.

Jeg ville gøre det igen, selv hvis det aldrig hjalp noget.

Fordi da jeg først forstod det, jeg var kommet til at forstå, var det aldrig en mulighed for mig at gøre ingenting.

Det er derfor, jeg ikke kunne gøre ingenting.

WORLD EDUCATION ONLINE

LÆR AT SPØRGE

SPØRG FOR AT LÆRE

Uddannelse former samfundet.

Det at stille spørgsmål former uddannelse.

L2Q • Q2L • YOUNG QUESTIONERS

Ressourcerne tilhører alle og bør bruges, deles, distribueres og anvendes, forudsat at deres betydning ikke ændres.

worldeducation.online

q2l.online

info@worldeducation.online

ANDRE BØGER

Everyone Needs to Learn From This World

Why Education Must Improve

The Amazing Children: Journey to a Better World

**MENNESKEHEDEN KAN IKKE GØRE
FREMSKRIDT UD FRA DET,
DEN IKKE FORSTÅR**

Lær at spørge

Spørg for at lære